

ELIAS RVANDONNEL

AMSTERDAM

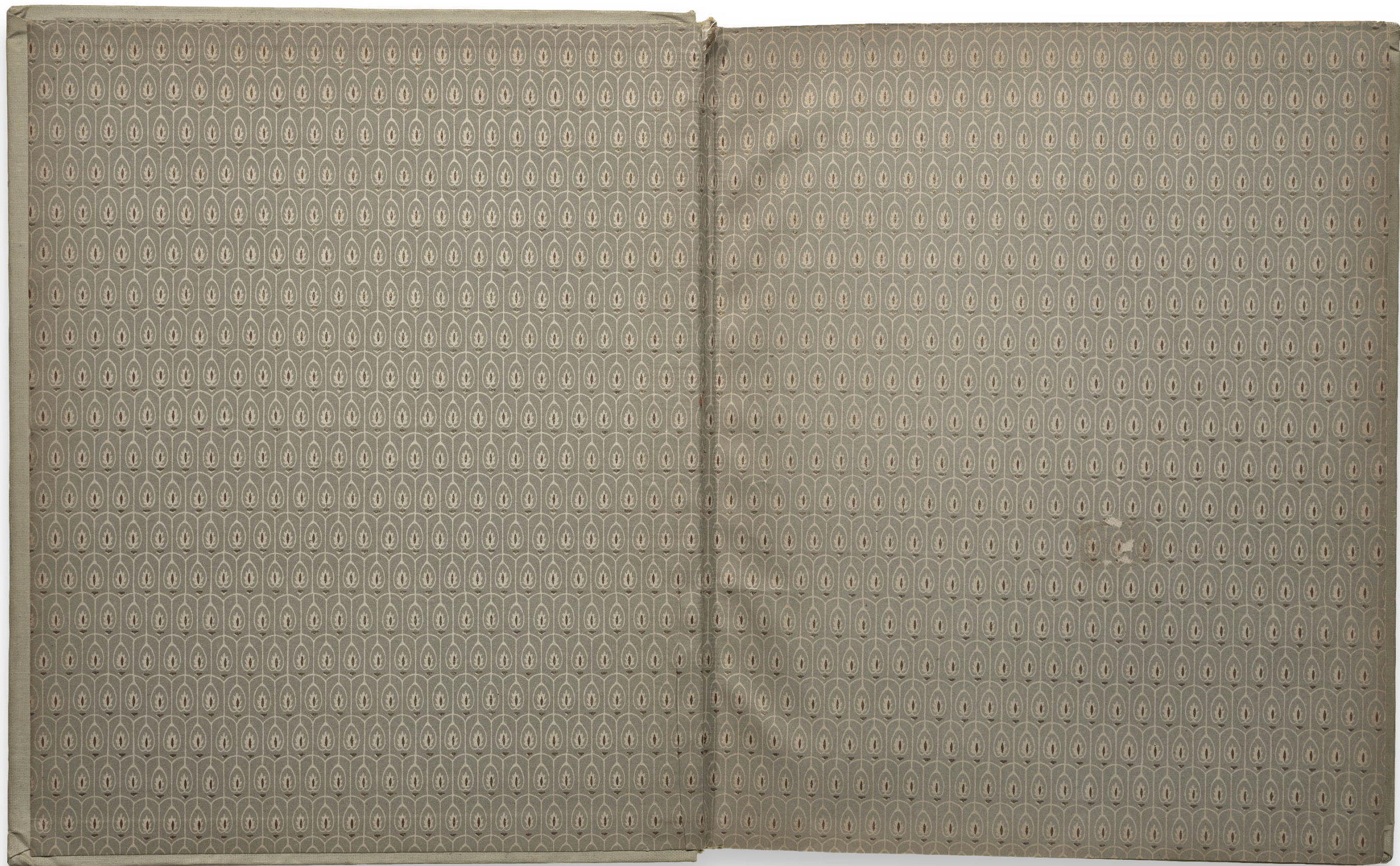
L. CARROLL
ALICE
IN WONDER-
LAND

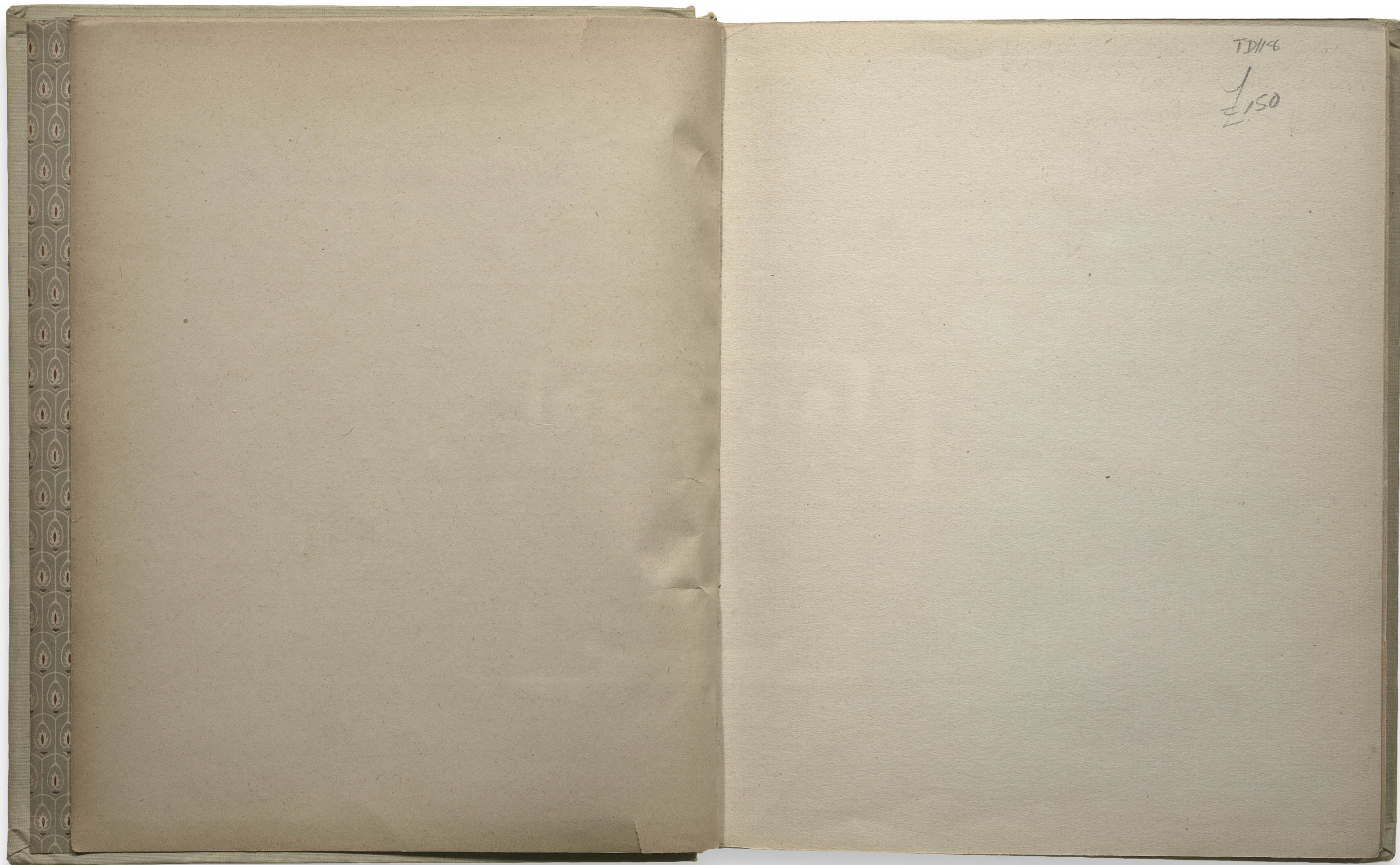
PLATEN VAN
RACKHAM

LEWIS CARROLL
ALICE IN WONDERLAND

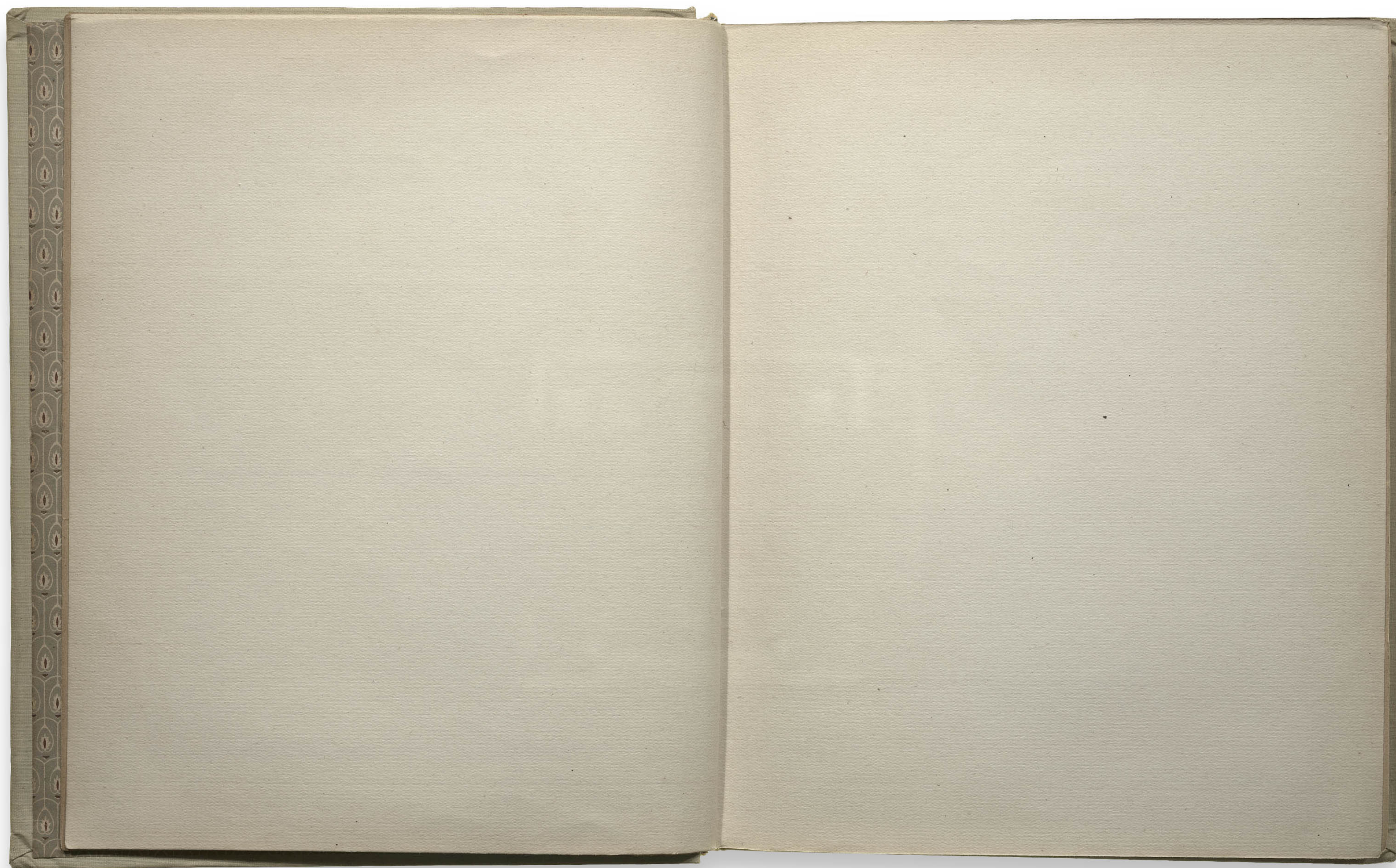

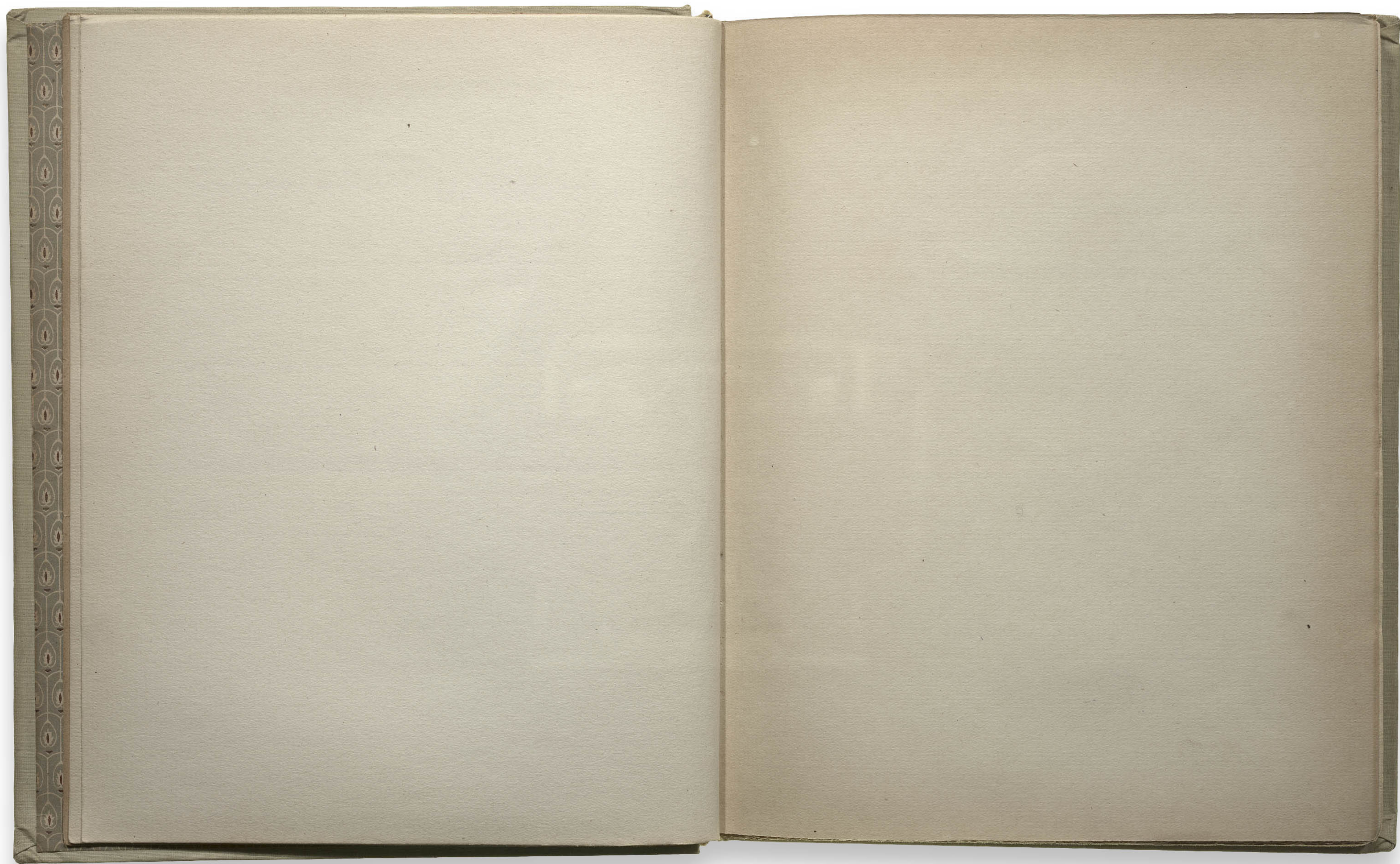
PLATED VAN ARTHUR RACKHAM

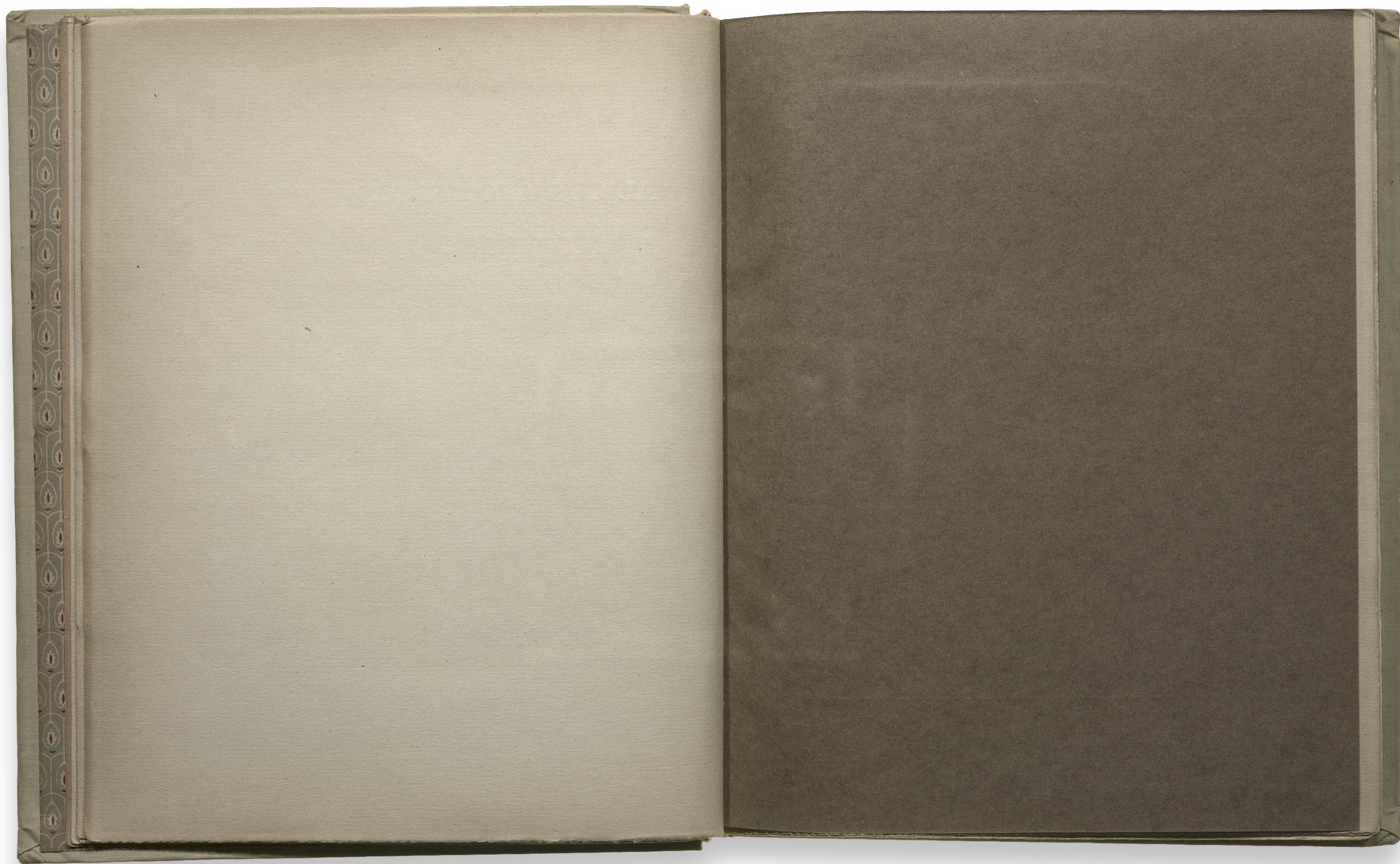

TD/146
1
150

ALICE'S AVONTUREN
IN WONDERLAND.

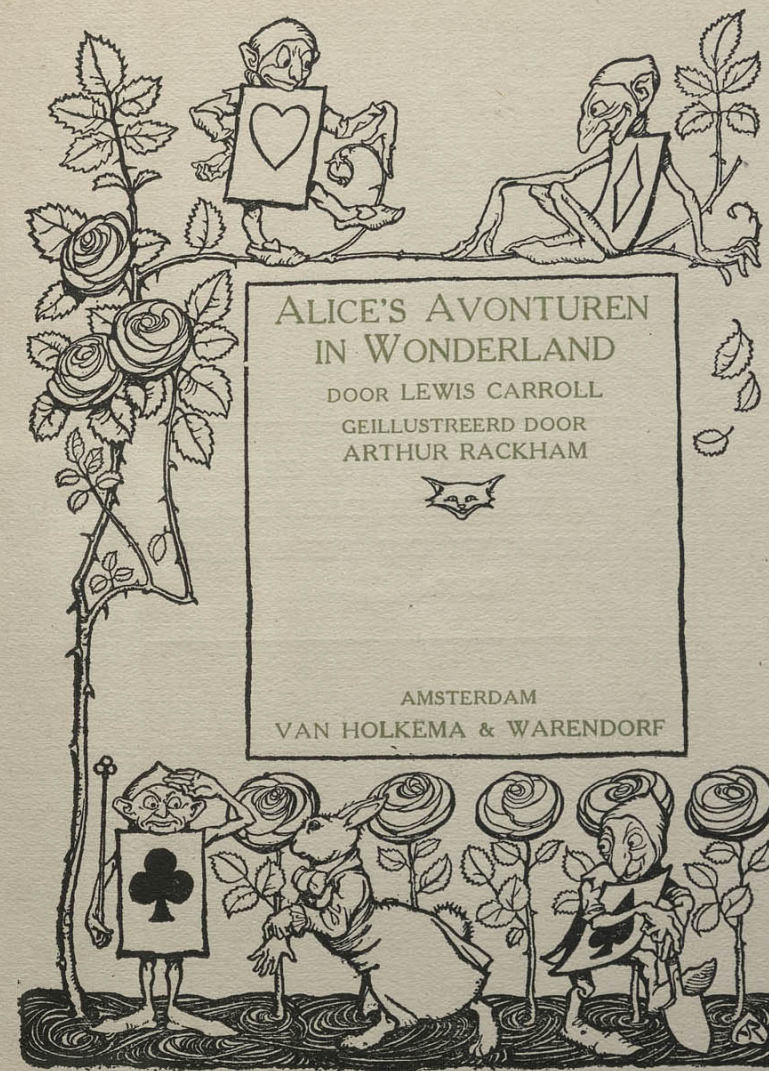

ALICE'S AVONTUREN
IN WONDERLAND

DOOR LEWIS CARROLL
GEILLUSTREED DOOR
ARTHUR RACKHAM

AMSTERDAM
VAN HOLKEMA & WARENDORF

VAN DIT WERK ZIJN 550
GENUMMERDE EXEMPLAREN
GEDRUKT. DIT EXEMPLAAR
IS No. 210

INHOUD

	Bldz.
HOOFDSTUK I. Door het Konijnenhol	1
„ II. Een Tranenvloed	13
„ III. Een Stembus-Wedren en een treu- rige Staa(r)t	24
„ IV. Kees zakt en is zichtbaar getroffen	34
„ V. De Raad van een Rups.	47
„ VI. Big en Peper	61
„ VII. Een dolle Theevisite	77
„ VIII. Het Croquetveld van de Koningin	90
„ IX. Het Verhaal van de Soepschildpad	104
„ X. Wie heeft de Taartjes gestolen?	119
„ XI. Alice's Getuigenis.	130

HOOFDSTUK I

Door het Konijnenhol

Alice begon er genoeg van te krijgen langer bij haar zuster aan den kant van het water te zitten en niets uit te voeren. Een paar maal had ze in het boek gegluurd, dat haar zuster zat te lezen, maar daar waren geen plaatjes of gesprekken in, «en wat is nu een boek,» dacht Alice, «zonder plaatjes of gesprekken!»

Ze zat bij zich zelve te overleggen (zoo goed als dat ging, want de warme dag had ten gevolge, dat ze zich zoo slaperig gevoelde), of het genot, een keten van madeliefjes te maken, wel de moeite waard was om op te staan en de bloempjes te gaan plukken, toen er plotseling een wit konijn met rose oogjes dicht langs haar heen liep.

Nu was dat niet zoo heel merkwaardig en ook vond Alice het niet zoo *heel* vreemd, het konijn in zich zelf te hooren zeggen: «O wee! o wee! ik zal te laat komen!» (Toen ze later over deze zaak nog eens nadacht, vond ze, dat ze zich hierover

had moeten verwonderen, doch op dat oogenblik scheen het alles zeer natuurlijk). Maar toen het konijn werkelijk een horloge uit zijn vestzak haalde en daarop keek en zich daarna weer voortspoedde, sprong Alice op, want plotseling bedacht ze, dat ze nooit te voren een konijn had gezien met een vestzak of met een horloge om daaruit te halen en daarom liep ze het, brandend van nieuwsgierigheid, achterna, de weide over en kwam gelukkig nog juist bijtijds om het te zien verdwijnen in een groot konijnenhol onder de heg. Het volgende oogenblik ging Alice er ook in, het konijn achterna, er heelemaal niet aan denkend, hoe ter wereld ze er weer uit moest komen.

Het konijnenhol liep een poosje door zoo recht als een tunnel en schoot toen plotseling naar beneden, zoo plotseling, dat Alice geen oogenblikje tijd had er aan te denken om te blijven staan, tot ze besepte, dat ze neerviel in een diepe put. Nu was of de put heel diep, of ze viel erg langzaam, want ze had overvloed van tijd om onder het vallen rond te kijken en zich verwonderd af te vragen, wat er nu verder wel met haar gebeuren zou. Eerst trachtte ze naar beneden te kijken om te zien, waar ze heenging, maar het

was te donker om iets te onderscheiden. Toen keek ze naar de zijwanden van de put en merkte op, dat die vol kasten en boekenplanken waren. Hier en daar zag ze landkaarten en platen aan houten pennen hangen. Ze nam een pot van een der planken, die ze voorbijkwam. Op het etiket stond «Sinaasappel-moes», maar tot haar groote teleurstelling was de pot leeg. Ze wilde hem liever niet laten vallen, omdat ze bang was iemand te zullen dooden en daarom probeerde ze hem in een der

kasten te zetten, die ze voorbijviel, hetgeen gelukte.

«Well!», dacht Alice bij zich zelve, «na zoo'n val zal ik er niets meer om geven, als ik thuis van de trappen rol! Hoe flink zullen ze me dan allemaal vinden! Ik zou er niets bijzonders in zien boven van 't huis te vallen!» (wat zeer waarschijnlijk waar was).

Al lager en lager en lager! Zou die val dan nooit ten einde komen? «Ik zou wel eens willen weten hoeveel kilometers ik nu al gevallen ben!» zei ze hardop. «Ik moet nu zoo ongeveer bij het middelpunt der aarde komen. Laten we eens kijken: dat zou een val zijn van bijna zesduizend vierhonderd K.M., geloof ik» — (want Alice had hierover verschillende dingen in haar schoollessen geleerd en al was dit nu niet zoo'n *heel* goede gelegenheid om eens te laten zien, wat ze zoo al wist, daar er niemand was om naar haar te luisteren, was het toch niet kwaad om die lessen nog eens weer op te zeggen) «ja, dat is zoowat de afstand — maar op wat voor Breedte en wat voor Lengte zou ik nu wel zijn?» (Alice had er geen helder begrip van wat Breedte of Lengte was, maar het schenen haar zulke mooie woorden toe om eens te zeggen).

Even daarna begon ze weer. «Ik zou wel eens willen weten of ik zoo maar recht *door* de aarde zal heenvallen! Hoe leuk zal het zijn bij menschen uit te komen, die met 't hoofd naar beneden loopen! De Anti-joden, geloof ik» — (ze was maar blij, dat er op dat oogenblik niemand naar haar luisterde, daar het haar niet precies het rechte woord toescheen) — «maar ik zal hun moeten vragen, hoe hun land heet. Och, dame, is dit Nieuw-Zeeland of Nieuw-Holland?» (en ze probeerde onder het spreken een reverence te maken — verbeeld je, *een reverence maken* als je door de lucht rolt! Zou jij het kunnen?) «En wat zal ze me voor een dom meisje houden! Neen, neen, dat kan ik niet vragen. Misschien zal ik den naam wel ergens geschreven zien».

Al lager en lager en lager! Er viel niets anders voor haar te doen en dus begon Alice al gauw weer te praten. «Dina zal me van avond erg missen, denk ik!» (Dina was de kat). «Ik hoop, dat ze er aan de thee aan zullen denken haar een schoteltje melk te geven. Dina, lieveling, ik wou, dat je hier bij me was! Ik vrees, dat er geen muizen in de lucht zijn, doch je zou misschien een vleermuis kunnen vangen en die heeft veel

van een muis, weet je. Maar eten katten vleermuizen?» En hier begon Alice vrij slaperig te worden en bleef droomerig zeggen: «Eten katten vleermuizen? Eten katten vleermuizen?» en soms: «Eten vleermuizen katten?» want, zie je, daar ze geen der beide vragen kon beantwoorden, kwam het er niet erg op aan, hoe zij ze stelde. Ze voelde, dat ze onder zeil ging en begon juist te droomen, dat ze hand aan hand liep met Dina en zeer ernstig tegen haar zei: «Zeg me nu eens naar waarheid, Dina: heb je ooit een vleermuis opgegeten?» toen ze plotseling, boem! boem! op een hoop droge bladeren viel en — het vallen was uit.

Alice had zich in 't minst niet bezeerd en was in een oogwenk weer overeind. Ze keek naar boven, maar daar was het alles donker; vóór haar was nog een lange gang en het witte konijn, nog zichtbaar, holde die af. Er was geen oogenblik te verliezen: voort ging Alice, als de wind, en kwam nog juist in tijd om het konijn, toen het een hoek omsloeg, te hooren zeggen: »Bij mijn ooren en snorrebaard, wat wordt het laat!» Ze was er vlak achter, toen zij den hoek omsloeg, maar het konijn was niet meer te zien. Ze bevond zich in een lange, lage

zaal, die verlicht werd door een rij lampen, welke aan de zoldering waren opgehangen.

Rondom de gansche zaal waren deuren, maar die waren alle gesloten en toen Alice een der zijden geheel afgeloopen en langs de andere teruggekomen was en elke deur had trachten te openen, liep ze bedroefd midden in het groote vertrek, terwijl ze zich afvroeg, hoe ze er ooit weer uit zou komen.

Eensklaps stiet ze op een tafel met drie pooten, geheel gemaakt van stevig glas; er lag niets op behalve een klein gouden sleuteltje en haar eerste gedachte was, dat dit wel eens kon behooren bij een der deuren van de zaal; maar, helaas! òf de sloten waren te groot òf het sleuteltje was te klein, doch in elk geval wou het geen daarvan openen. Toen ze echter voor de tweede maal rondging, kwam ze aan een laag gordijn, dat ze te voren niet had opgemerkt en daarachter was een kleine deur omstreeks vijftien duim hoog: ze probeerde het gouden sleuteltje op het slot en tot haar groote vreugde paste het! Alice opende de deur en zag, dat die toegang verleende tot een kleine gang niet veel grooter dan een rattenhol. Ze ging op haar knieën liggen en keek door de gang in den

liefsten tuin, dien je ooit zag. Wat verlangde ze om uit die donkere zaal te komen en te gaan dwalen tusschen die bedden van kleurige bloemen en die koele fonteinen, maar ze kon zelfs haar hoofd niet door de deur heen werken. «En zelfs al wou mijn hoofd er door», dacht de arme Alice, «zoo zou dit nog weinig baten zonder mijn schouders. O, wat zou ik gaarne in elkaar kunnen geschoven worden als een verrekijker! Me dunkt, dat dit wel zou gaan, als ik maar wist, hoe ik daarmee moest beginnen». Want, zie je, er waren in den laatsten tijd zooveel rare dingen gebeurd, dat Alice was gaan denken, dat er in werkelijkheid slechts zeer weinig geheel onmogelijke dingen waren.

Daar ze er geen heil in zag bij het deurtje te blijven wachten, ging ze naar de tafel terug, half in de hoop, dat ze daar nog een sleuteltje zou vinden of ten minste een boek met de regels voor het in elkaar schuiven van menschen als verrekijkers. Ditmaal vond ze er een fleschje op («dat hier zeer zeker straks niet was», zei Alice), met een etiket aan den hals vastgemaakt en waarop de woorden «Drink me» in mooie groote letters stonden gedrukt.

Nu was het alles heel mooi zoo maar te zeggen:

«Drink me», maar de verstandige Alice ging dat maar zoo aanstonds niet doen. «Neen, eerst», zei ze, «zal ik eens zien, of er ook «vergif» op staat; want ze had verscheiden aardige verhaaltjes gelezen van kinderen, die verbrand waren en opgegeten door wilde dieren en nog vele andere onaangename dingen, enkel omdat ze niet wilden denken aan de eenvoudige lessen hunner vrienden, zooals b.v.: dat een gloeiende pook je brandt, als je hem te lang vasthoudt, en dat, als je *heel* diep met een mes in je vinger snijdt, deze gewoonlijk bloedt en ook was ze niet vergeten dat, als je veel uit een flesch drinkt waarop «vergif» staat, het bijna zeker is dat je dit, vroeger of later, niet goed bekomen zal.

Deze flesch was echter niet gemerkt met «vergif» en dus waagde Alice het er even uit te proeven en daar ze het zeer lekker vond (het smaakte werkelijk naar kersetaart, vla, ananas, gebraden kalkoen, kokinjes en warm geroosterd brood met boter) had ze spoedig alles opgedronken «Wat een raar gevoel!» zei Alice. «'t Is me, alsof ik in elkaar schuif als een verrekijker».

En zoo was het inderdaad: ze was nu maar tien duim hoog en haar gezicht klaarde op bij

de gedachte, dat ze met dezen omvang door het deurtje in den mooien tuin zou kunnen komen. Eerst echter wachtte ze een paar minuten om te zien of ze nog verder ineen ging krimpen. Dit denkbeeld maakte haar een beetje zenuwachtig, »want» zei Alice, »dan zou het er wel eens op kunnen uitloopen, dat ik heelemaal uitging, net als een kaars. Ik zou wel eens willen weten, hoe ik er dan zou uitzien!» En ze trachtte zich voor te stellen, hoe de vlam van een kaars er uitziet als deze is uitgeblazen, want ze kon zich niet herinneren ooit zoo iets gezien te hebben.

Na een poosje, toen ze bevond, dat er niets meer gebeurde, besloot ze om dadelijk in den tuin te gaan, maar, helaas! arme Alice! toen ze bij de deur kwam, bemerkte ze, dat ze het gouden sleuteltje had vergeten en toen ze daarom naar de tafel terugging, bleek haar dat ze er niet bij kon. Ze kon het zeer duidelijk zien door het glas heen en ze deed haar uiterste best om tegen een van de tafelpooten op te klimmen, maar die was te glad en toen ze heel moe was geworden van de inspanning, ging het arme schepseltje zitten huilen.

»Kom, wat geeft het of je hier al zit te huilen!»

zei Alice, tamelijk bits, tegen zich zelve. »Ik raad je aan om maar dadelijk daarmee op te houden!» Ze gaf zich zelve gewoonlijk zeer goeden raad (ofschoon ze dien zeer zelden opvolgde) en soms beknorde ze zich zoo vreeselijk, dat haar de tranen in de oogten kwamen. Eens had ze, naar ze zich herinnerde, getracht zich klappen om de ooren te geven, omdat ze zich zelve bedrogen had in een spelletje croquet, dat ze tegen zich zelve speelde, want dit vreemde kind hield er dol veel van om te doen alsof het niet één mensch, maar twee menschen was. »Maar wat geeft het», dacht de arme Alice, »te doen alsof ik twee menschen ben! Er is immers nauwelijks genoeg van me over om behoorlijk één persoon te vormen!»

Weldra viel haar oog op een glazen doosje, dat onder de tafel lag. Ze deed het open en vond er één zeer klein koekje in waarop de woorden: »Eet mij» heel mooi waren aangegeven door middel van krenten. »Wel, ik zal het opeten», zei Alice, »en als het me grooter maakt, kan ik bij den sleutel en als het me kleiner maakt, kan ik onder de deur doorkruipen. Hoe dan ook, ik zal in ieder geval in den tuin kunnen komen, en 't kan me niet schelen op welke manier».

Ze at een klein stukje en vroeg zich in groote spanning af »welke kant uit, welke kant uit?» terwijl ze haar hand boven op haar hoofd hield om te voelen in welke richting het ging bewegen. Ze was zeer verrast toen ze bevond, dat ze even groot bleef. Nu gebeurt dit gewoonlijk wel als men een koekje eet, maar Alice was er zoo aangewend geraakt om niet anders te verwachten, dan dat er vreemde dingen zouden gebeuren, dat het leven haar saai en suf toescheen, als het op de gewone wijze voortging. Daarom zette ze zich aan het werk en had spoedig het koekje heelemaal verorberd.

HOOFDSTUK II

Een tranenvloed

«AL rarer en rarer!» riep Alice (ze was zoo verrast, dat ze voor een oogenblikje geen goed Nederlandsch kon spreken), »nu schuif ik uiteen als de grootste verrekijker, dien je ooit gezien hebt! Vaarwel, voeten!» (want toen ze neerzag naar haar voeten, schenen ze bijna uit 't gezicht te zijn, op zoo'n grooten afstand geraakten ze!) »O, mijn arme lieve voetjes, wie zal je nu je schoenen en kousen aantrekken? Ik zal dat werkelijk niet

meer kunnen doen! Ik zal veel te ver weg zijn om me nog met jullie te bemoeien, je moet je maar zoo goed mogelijk in je lot zien te schikken. Maar ik moet vriendelijk tegen ze zijn» dacht Alice, «anders willen ze misschien niet gaan, waar ik heen wil! Laat me eens kijken: ik zal ze ieder Kerstmis een paar nieuwe laarzen geven».

En ze overlegde verder bij zich zelve, hoe ze het aan zou leggen. «Die moeten met den bode bezorgd worden», dacht ze «en hoe leuk zal het zijn, cadeautjes te sturen aan z'n eigen voeten! En wat zullen de adressen er komisch uitzien!

Den Weledelen Heer Rechtervoet van Alice,

Haardkleedje,

bij den Haard.

(met Alice's hartelijke groeten).

Och, och, wat een onzin praat ik toch!»

Op dat oogenblik stiet ze haar hoofd tegen het plafond van de zaal. Ze was dan nu ook meer dan negen voet hoog, en ze nam fluks het gouden sleuteltje en haastte zich daarmee naar de tuindeur.

Arme Alice! Ze kon ternauwernood op één zijde gaan liggen om met één oog door de deur in den tuin te kijken, maar om daar doorheen te komen, wel, dat scheen onmogelijker dan ooit. Ze ging zitten en begon weer te schreien.

«Je moest je schamen» zei Alice, «een groote meid als jij, (dit mocht ze wel zeggen!) zóó te huilen! Hou daar dadelijk mee op, zeg ik je!» Maar ze ging toch al maar door, terwijl ze emmers tranen stortte, tot er een groote plas om haar heen was, ongeveer vier duim diep en den halven vloer der zaal bedekkend.

Na een poosje hoorde ze op een afstand een zacht getrippel van voeten en ze droogde haastig haar tranen om te zien wat er aankwam. Het was het witte konijn dat, prachtig gekleed, terugkwam met een paar glacé-handschoenen in de eene hand en een waaier in de andere. Het kwam haastig aanstappen, terwijl het in zich zelf mompelde «O, o, wat zal de Hertogin woest zijn, omdat ik haar zoo lang heb laten wachten!» Alice voelde zich zoo wanhopend, dat het haar niet kon schelen, wien ze om raad vroeg en toen dus het konijn dicht bij haar was, begon ze met zachte, bedeesde stem: «Och, mijnheer, —». Het konijn schrikte

geweldig, liet de witte glacé handschoenen en den waaier vallen en verdween in de duisternis zoo hard als het maar kon.

Alice nam den waaier en de handschoenen op en daar het erg warm in de zaal was, wuifde ze zich onder het praten wat koelte toe. «Och, och», zei ze, «wat gaat toch vandaag alles vreemd! En gisteren nog ging alles z'n gewonen gang. Zou ik dan soms van nacht veranderd zijn? Laat ik eens eventjes nagaan: was ik dezelfde, toen ik van morgen opstond? Ik geloof bijna me te herinneren, dat ik me een beetje anders gevoelde. Maar als ik niet dezelfde ben, dan komt de vraag: wie ter wereld ben ik dan wel? Ja, dat is de groote quaestie!» En ze ging al de kinderen van haar leeftijd na, die ze kende, om te zien of ze wellicht in een van die was veranderd.

«Ik ben toch Ada niet», zei ze, «want zij heeft lange krullen en mijn haar krult heelemaal niet en Mabel kan ik ook niet zijn, want ik weet een heelen boel en zij, och, 'zij' weet maar zoo'n beetje. Bovendien *zij* is zij en *ik* ben ik, en — och, lieve deugd, hoe gek is het toch allemaal! Ik wil eens zien of ik alles nog weet, wat ik gekend heb. Laat me eens kijken: vier maal vijf is twaalf en vier

maal zes is dertien en vier maal zeven is — maar zoo kom ik nooit tot twintig! Nu, maar op die Tafels van Vermenigvuldiging komt het minder aan. Nu zal ik eens wat Aardrijkskunde probeeren. Londen is de hoofdstad van Parijs en Parijs is de hoofdstad van Rome en Rome — neen, dat is allemaal verkeerd, dat weet ik zeker! Ik moet in Mabel veranderd zijn! Ik zal eens probeeren op te zeggen»: «*Wat poetst de kleine*» en ze legde haar handen op haar schoot, alsof ze een les opzei en begon toen. Maar haar stem klonk heesch en vreemd en de woorden klonken haar niet zoo bekend toe als vroeger:

«Wat poetst de kleine krokodil
Zijn glinsterenden staart,
En plast het water van den Nijl
Op 't lichaam, naar zijn aard!

Hoe vroolijk grijnst hij in het rond,
Spreidt hij zijn klauwen uit,
En roept de vischjes 't welkom toe
Met vriendlijk lachend snuit!»

«Ik ben er zeker van, dat dit niet de goede woorden zijn» zei de arme Alice en haar oogen schoten weer vol tranen, toen ze er bijvoegde: «Dus moet ik Mabel dan toch wel zijn en ik zal

in dat peuterige huisje moeten wonen en bijna geen speelgoed hebben en o, zooveel lessen moeten leeren! Neen, neen, als ik werkelijk Mabel ben, dan blijf ik hier beneden, dat zeg ik je! 't Zal hun niets geven of ze hun hoofden al omlaag steken en zeggen: «Kom toch weer naar boven, lievel!» Ik zal enkel opkijken en zeggen: «Wie ben ik dan? Zeg me dat eerst!» En dan, als ik die persoon *wel* wil zijn, die ze noemen, zal ik naar boven gaan, zoo *niet*, dan blijf ik hier beneden, tot ik iemand anders ben, — maar och, hé», riep Alice, terwijl plotseling haar tranen weer begonnen te stroomen: «Ik wou toch zoo graag, dat ze hun hoofden maar naar beneden staken! 't Is zoo vreeselijk vervelend hier zoo geheel alleen te zijn!»

Terwijl ze dit zei, keek ze neer op haar handen en zag tot haar verbazing, dat ze onder het praten een van de kleine witte glacé handschoenen van het Konijn had aangetrokken. «Hoe *kan* ik dat toch gedaan hebben?» dacht ze. «Ik moet dan zeker weer klein worden». Ze stond op, ging naar de tafel om naar de hoogte daarvan de hare af te meten en bevond, dat ze nu, voor zoover ze kon nagaan, ongeveer twee voet hoog en snel aan 't inkrimpen was. Ze ontdekte, dat dit veroorzaakt

werd door den waaier, dien ze vasthield en liet dien daarom gauw vallen, juist bijtijds om te voorkomen, dat ze heelemaal wegkromp.

«Daar ben ik nog juist aan ontsnapt!» zei Alice, erg verschrikt over de plotselinge verandering, maar zeer blij, dat ze nog bestond! «En nu op den tuin los!» en ze liep, zoo hard als ze kon, terug naar het deurtje. Maar, helaas! het deurtje was weer dicht en het gouden sleuteltje lag als vroeger weer op de glazen tafel «en 't staat nu slechter met me dan ooit», dacht het arme kind, «want ik ben nog nooit zoo klein geweest als ik nu ben, nooit! En ik zeg dat het te erg is, *dat* zeg ik!»

En juist toen ze dit zei, gleed ze uit en 't volgende oogenblik lag ze, plomp! tot aan de kin in zout water. Eerst meende ze, dat ze in de zee gevallen was, «en in dat geval kan ik per spoor terug», zei ze in zich zelve.

(Alice was eens in haar leven in Scheveningen geweest en was tot het besluit gekomen dat, waar men ook gaat aan de Hollandsche kust, men een aantal badkoetsjes in zee vindt, dan kinderen, die diepe kuilen in het zand graven met houten schopjes, dan een muur, dan een rij hotels en daarachter een spoorwegstation). Ze zag echter

spoedig in, dat ze in den tranenvloed lag, dien ze had geschreid, toen ze negen voet hoog was.

«Ik wou, dat ik maar niet zooveel had gehuild!» zei Alice, terwijl ze rondzwom en trachtte er weer uit te komen. «Daar zal ik nu voor gestraft worden, denk ik, door in mijn eigen tranen te verdrinken! Dat zal een vreemde geschiedenis zijn, wel, wel! maar alles gaat vandaag zoo vreemd!»

Op dat oogenblik hoorde ze, niet ver van haar, iets plassen in den vloed en ze zwom naderbij om te zien, wat dat was. Eerst dacht ze, dat het een walrus moest zijn of een hippopotamus, maar toen herinnerde ze zich, hoe klein ze nu was en kwam daarop spoedig tot de ontdekking, dat het maar een muis was, die in het water was gegleden net als zij.

«Zou het iets helpen», dacht Alice, «als ik tegen deze muis sprak? Alles is hier beneden zoo buitengewoon, dat ik het zeer waarschijnlijk acht, dat ze kan praten. In allen gevalle kan ik het probeeren». En dus begon ze: «O, Muis, weet u ook hoe men uit dezen vloed kan komen? Ik ben zoo moe van het zwemmen, o Muis!» (Alice dacht, dat dit de gepaste manier was om tegen een muis te praten. Ze had zoo iets nooit te voren gedaan, maar ze

herinnerde zich in de Latijnsche spraakkunst van haar broer te hebben gelezen: «Een muis — van een muis — aan een muis — een muis — o, muis!») De Muis keek haar tamelijk nieuwsgierig aan en scheen haar toe te knipoogen met een van haar oogjes, maar zei niets. «Misschien verstaat ze geen Hollandsch», dacht Alice. «'t Kan wel een Fransche muis zijn, naar hier gekomen met Napoleon». (Want met al haar geschiedkundige kennis, had Alice er geen duidelijk begrip van hoe lang geleden iets gebeurd was). En toen begon ze weer: «Où est ma chatte?», dat de eerste zin uit haar Fransche boek was. De Muis sprong plotseling uit het water op en scheen over haar heele lichaam van angst te trillen. «O, neem me niet kwalijk!» riep Alice haastig uit, bang dat ze iets gezegd had, dat het arme dier hinderde. «Ik dacht er heelemaal niet aan, dat u niet van katten hield».

«Niet van katten hield!» riep de Muis met schelle, opgewonden stem. «Zou jij van katten houden, als je in mijn plaats was?»

«Wel, misschien niet», zei Alice op sussenden toon, «wees maar niet boos. En toch wou ik wel, dat ik u onze kat Dina kon laten zien. Ik geloof, dat u wel van katten zoudt gaan houden als u

haar zag. Ze is zoo'n dot van een dier», ging Alice voort, half in zich zelve, terwijl ze langzaam in den vloed rondzwom, «en ze zit zoo aardig bij de kachel te spinnen en haar pooten te likken en haar gezicht te wasschen — en ze is zoo zacht om te streelen — en ze kan zoo uitstekend muizen vangen — o, neem me niet kwalijk!» riep Alice weer, want ditmaal stonden de Muis alle haren overeind en ze was zeker erg beleedigd. «We zullen niet meer over haar praten, als u het liever niet doet». «Er over praten!» riep de Muis, die nu sidderde tot aan het uiterste puntje van haar staart, «alsof *ik* zou willen praten over zoo'n onderwerp! Ons geslacht heeft altijd een haat gekoesterd jegens katten: akelige, slechte, ongemanierde schepsels! Laat me dien naam niet weer hooren!»

«Zeker niet, zeker niet!» zei Alice haastig om maar een ander onderwerp van gesprek te hebben. «Houdt u veel van — honden?» De muis antwoordde niets en toen ging Alice snel voort: «In de buurt van ons huis is zoo'n aardig hondje, dat je eens moest zien! Een kleine terrier met heldere oogjes en lang, bruin krulhaar! En hij apporteert allerlei dingen en kan «mooi zitten» en om zijn eten vragen en allerlei kunstjes verrichten — o,

zoo veel! — en hij is van een boer, weet u en die zegt, dat het dier van zooveel nut — en wel honderd gulden waard is! Hij zegt, het doodt alle ratten en — o, lieve deugd!» riep Alice op bedroefden toon, «ik ben bang, dat ik ze daar al weer beleedigd heb!» Want de Muis zwom zoo hard mogelijk van haar weg, onder het zwemmen het water erg in beroering brengend.

Daarom riep ze op zachten toon: «Muisje-lief! Toe, kom terug, dan zullen we niet weer over katten of honden praten, als je dat liever niet doet!»

Toen de Muis dit hoorde, keerde ze om en zwom langzaam naar haar terug. Het gezicht van de muis was erg bleek (van drift, zooals Alice dacht) en ze zei op zachten, trillenden toon: «Laat ons aan wal gaan en dan zal ik je mijn geschiedenis vertellen en zul je begrijpen, waarom ik zoo'n hekel heb aan katten en honden».

Het werd hoog tijd, dat ze gingen, want de vloed raakte heelemaal vol vogels en andere dieren, die er in waren gevallen. Daar waren een Eend en een Dodo, een Papegaai en een jonge Arend en verscheiden andere vreemde schepselen. Met Alice voorop zwom het gansche gezelschap naar wal.

HOOFDSTUK III

Een stembus-wedren en een treurige staa(r)t

HET was werkelijk een wonderlijk troepje, dat daar op den oever bij elkaar kwam — de vogels met beslijkte veeren, de dieren met sluik afhangend haar en allemaal druipnat, knorrig en niets op hun gemak.

De eerste vraag was nu natuurlijk, hoe ze weer droog zouden worden. Ze gingen daarover be- raadslagen en na eenige minuten scheen het Alice heel natuurlijk toe, dat ze zóó familiaar met hen allen zat te praten, alsof zij ze haar heele leven had gekend. Ze had een zeer lang gesprek met den Papegaai, die ten slotte norsch werd en enkel zei: «Ik ben ouder dan jij en weet het dus beter». Dit wou Alice niet toegeven zonder te weten, hoe oud hij was en daar de Papegaai beslist weigerde zijn leeftijd op te geven, viel er niet meer te praten.

Eindelijk riep de Muis, die nog al gezag onder hen scheen te hebben, uit: «Ga allemaal zitten en luister! *Ik* zal jullie gauw droog maken!» Ze

gingen allen dadelijk in een grooten kring zitten, met de muis in het midden. Alice keek die strak, met bezorgde blikken aan, want ze wist zeker, dat ze kou zou vatten als ze niet heel gauw droog werd. «Hm!» zei de Muis met een gewichtig gezicht. «Ben je allemaal klaar? Dit is het droogste, dat ik weet. Stilte asjeblieft! — Willem de veroveraar, gesteund door den paus, werd spoedig erkend door de Engelschen, wien het aan aanvoerders ontbrak en die in den laatsten tijd veel te lijden hadden gehad van plundering en geweld. Edwin en Morcar, de graven van Mercia en Northumbria —»

«Oef!» zei de Papegaai, rillend.

«Pardon!» zei de Muis, de wenkbrauwen fronsend, maar zeer beleefd, «zei je wat?»

«Ik niet!» zei de Papegaai snel.

«O, dat dacht ik!» zei de Muis. «Dan ga ik verder. Edwin en Morcar, de graven van Mercia en Northumbria, verklaarden zich vóór hem en zelfs Stigand, de vaderlandslievende aartsbisschop van Canterbury, vond het geraden —»

«Vond *wat?*» zei de Eend.

«Vond *het*» antwoordde de Muis tamelijk norsch.

«Je weet toch wat «het» beteekent?»

«Dat weet ik zeer goed, als *ik* iets vind», zei

de Eend. «'t Is gewoonlijk een kikvorsch of een worm. De vraag is maar, wat vond de aartsbisschop?»

De Muis lette niet op deze vraag, maar ging haastig voort: «vond het geraden met Edgar Atheling, Willem tegemoet te gaan en hem de kroon aan te bieden. Willems eischen waren in den beginne matig, maar de onbeschaamdheid zijner Noormannen — Hoe heb je het nu, lieve?» ging de Muis voort, terwijl ze zich tot Alice wendde.

«Nog even nat» zei Alice op bedroefden toon, «het schijnt mij heelemaal niet te drogen».

«In dat geval», zei de Dodo, opstaand, op plechtigen toon, «stel ik voor, dat de vergadering worde verdaagd ten einde onmiddellijk over te gaan tot het nemen van krachtadiger maatregelen —»

«Spreek verstaanbare taal!» zei de Arend. «Ik begrijp de helft niet van die lange woorden en je zelf, geloof ik, evenmin!» En de Arend boog het hoofd om een glimlach te verbergen, terwijl enkele der andere vogels hoorbaar giggelden.

«Wat ik zeggen wou», zei de Dodo op bitsen toon, «is, dat de beste manier om droog te worden hierin bestaat, dat we een stembus-wedren gaan houden».

«Wat is een stembus-wedren?» zei Alice. Niet, dat ze dit zoo gaarne wilde weten, maar de Dodo zweeg

de Eend. «'t Is gewoonlijk een kikvorsch of een worm. De vraag is maar, wat vond de aartsbisschop?»

De Muis lette niet op deze vraag, maar ging haastig voort: «vond het geraden met Edgar Atheling, Willem tegemoet te gaan en hem de kroon aan te bieden. Willems eischen waren in den beginne matig, maar de onbeschaamdheid zijner Noormannen — Hoe heb je het nu, lieve?» ging de Muis voort, terwijl ze zich tot Alice wendde.

«Nog even nat» zei Alice op bedroefden toon, «het schijnt mij heelemaal niet te drogen».

«In dat geval», zei de Dodo, opstaand, op plechtigen toon, «stel ik voor, dat de vergadering worde verdaagd ten einde onmiddellijk over te gaan tot het nemen van krachtadiger maatregelen —»

«Spreek verstaanbare taal!» zei de Arend. «Ik begrijp de helft niet van die lange woorden en je zelf, geloof ik, evenmin!» En de Arend boog het hoofd om een glimlach te verbergen, terwijl enkele der andere vogels hoorbaar giggelden.

«Wat ik zeggen wou», zei de Dodo op bitsen toon, «is, dat de beste manier om droog te worden hierin bestaat, dat we een stembus-wedren gaan houden».

«Wat is een stembus-wedren?» zei Alice. Niet, dat ze dit zoo gaarne wilde weten, maar de Dodo zweeg

ZE VERDRONGEN ZICH ALLEN HUGEND OM
HEM HEEN EN VROEGEN: WIE HEEFT GEWONNEN?

even, alsof hij meende, dat iemand iets zeggen moest.

«Wel», zei de Dodo, «het beste middel om dat te vernemen is zoo'n wedren te gaan houden». (En, daar je zelf misschien op een kouden winterdag het wel eens zoudt willen probeeren, zal ik je zeggen, hoe de Dodo het liet doen).

Eerst teekende hij een renbaan op den grond in een soort van cirkel («de juiste vorm doet er niet toe», zei hij) en toen werden allen, hier en daar, langs de baan geplaatst. Er werd niet «een, twee, drie» geroepen, maar ieder begon te loopen en bleef weer staan als hij dit verkoos, zoodat men niet juist wist wanneer de wedren gedaan was. Toen ze echter ongeveer een half uur aan 't loopen waren geweest en weer goed droog waren, riep de Dodo eensklaps uit: «De wedren is gedaan!» en toen verdrongen ze zich allen hijgend om hem heen en vroegen: «Wie heeft gewonnen?»

Dit kon de Dodo niet zeggen zonder eerst eens diep nagedacht te hebben. Hij zat daarom een heele poos stil met één vinger tegen het voorhoofd gedrukt, terwijl de anderen zwijgend wachtten.

Eindelijk zei de Dodo: «Iedereen heeft het gewonnen en je moet allen een prijs hebben».

«Maar wie moet de prijzen uitdeelen?» vroegen vele stemmen tegelijk.

«Wel, *zij*, natuurlijk», zei de Dodo terwijl hij met één vinger naar Alice wees, en het gansche gezelschap verdrong zich nu om haar, uitroepend: «de prijzen, de prijzen!»

Alice wist niet, wat ze zou doen. In haar wanhoop stak ze een hand in haar zak en haalde daar een doos met bonbons uit, die door het zoute water gelukkig niet bedorven waren en deelde die uit als prijzen. Ze kon er juist ieder één geven.

«Maar ze moet zelve ook een prijs hebben», zei de Muis.

«Zeker» antwoordde de Dodo op ernstigen toon.

«Wat heb je nog meer in je zak?» vervolgde hij, zich tot Alice wendende.

«Enkel een vingerhoed», zei Alice droevig.

«Geef mij die», zei de Dodo.

Toen verzamelden zich allen weer om haar heen, terwijl de Dodo haar plechtig den vingerhoed aanbod en zei: «Wij verzoeken u dezen sierlijken vingerhoed wel te willen aannemen». Een algemeen gejuich volgde op deze korte, maar schoone rede.

Alice vond dit alles zeer mal, maar ze keken allen zoo ernstig, dat ze niet durfde lachen en daar

ze niet wist wat te zeggen, boog ze maar en nam den vingerhoed met een deftig gezicht aan.

Daarna ging men de bonbons opeten. Dit veroorzaakte nog al wat drukte en verwarring, daar de groote vogels klaagden, dat ze er niets van proefden en de kleine er bijna in stikten, zoodat men ze op den rug moest kloppen. Doch eindelijk raakten ze er

mee klaar en toen gingen ze weer in een kring zitten en vroegen de Muis hun nog wat te vertellen.

«Je hebt me beloofd me je levensgeschiedenis te vertellen», zei Alice, «en hoe het komt, dat je zoo'n afkeer hebt van — K. en H.», voegde ze er fluisterend bij, half bang, dat de Muis weer boos zou worden.

«Ach, mijn leven was somber en rampzalig», sprak de Muis, diep zuchtend, met zachte stem. «En», zoo voegde ze er nauw hoorbaar bij, «mijn staat is zoo erg treurig».

«Je *staart* treurig?» zei Alice verwonderd. «Ik zie wel, dat die lang is, maar hoe kan die treurig zijn?» En ze bleef daarover mijmeren, terwijl de Muis aan het vertellen was, zoodat ze zich van het verhaal de volgende voorstelling maakte:

Bello zei tot
een Muis, die hij
zag in het huis:
«Kom, laat ons
gaan procedeeren!
Ik vervolg *jou*.
Toon nu me je
macht! Laat
blijken je
kracht! 'k Zit
thuis en ver-
veel me".
„Bou! wou!"
sprak de Muis:
„Waarde Heer,
zoo'n proces,
zonder meer,
met geen
rechter of
balie, de
wereld
nooit
bood".
„Ik ben
balie,
ik ben
rechter",
sprak
Bello:
„Ik ben
eenig
beslech-
ter en
veroor-
deel je
hier.
Bij ter
dood".
|||

«Je let niet op!» zei de Muis op strengen toon tot Alice, «waar denk je aan?»

«Neem me niet kwalijk», zei Alice zeer nederig, «je was, meen ik, aan de vijfde bocht gekomen?»

«Malligheid!» riep de Muis boos.

«Een malle geit!», riep Alice, om zich heen kijkend, «toe, zeg me toch, waar is die?»

«Praat toch niet zoo'n onzin», zei de Muis, terwijl ze opstond en heenging.

«Dat was mijn bedoeling niet», zei Alice op sussenden toon, «maar je wordt ook zoo gauw boos!»

De Muis antwoordde niet, maar bromde even.

«Toe, kom terug en maak je verhaal uit!» riep Alice. En alle anderen stemden mede in: «Ja, toe!» maar de Muis schudde ongeduldig het hoofd en liep nog wat harder weg.

«Hoe jammer, dat ze niet wou blijven!» zuchtte de Papegaai, zoo gauw ze uit het gezicht was. En een oude Krab nam deze gelegenheid te baat om tot haar dochter te zeggen: «Kindlief, leer hieruit, dat je nooit boos moet worden!»

«Houd je toch stil, ma!» zei de jonge Krab bits. «U zou nog een engel zijn geduld doen verliezen!»

«Och, had ik Dina maar hier!» zei Alice luid.

«Die zou de Muis hier wel gauw terugbrengen».

«En wie is Dina, als ik vragen mag?» zei de Papegaai.

Terstond antwoordde Alice (want ze praatte gaarne over haar lieveling): «Dina is onze Kat. En ze kan zoo prachtig muizen vangen, dat weet je niet half! En je moest eens zien, hoe ze jacht maakt op vogels! Wel, als ze er een ziet, heeft ze hem ook!»

Deze woorden veroorzaakten heel wat sensatie onder het gezelschap. Sommige vogels haastten zich terstond weg. Een oude Ekster streek zorgvuldig haar veeren glad en zei: «Ik moet werkelijk naar huis, ik kan niet goed tegen de avondlucht!» En een Kanarie riep op bevenden toon haar kindertjes toe: «Kom, mijn liefjes! Het is hoog tijd om naar bed te gaan!» Ze zochten allen een uitvlucht om zich maar te kunnen verwijderen en Alice was spoedig alleen.

«Och, had ik toch maar niet over Dina gesproken!» zei ze bedroefd. «Niemand schijnt hier beneden van haar te houden en ze is toch de beste Kat van de wereld! O, mijn lieve Dina, zal ik je ooit weerzien?» En hier begon Alice weer te huilen, want ze gevoelde zich erg verlaten en neer-

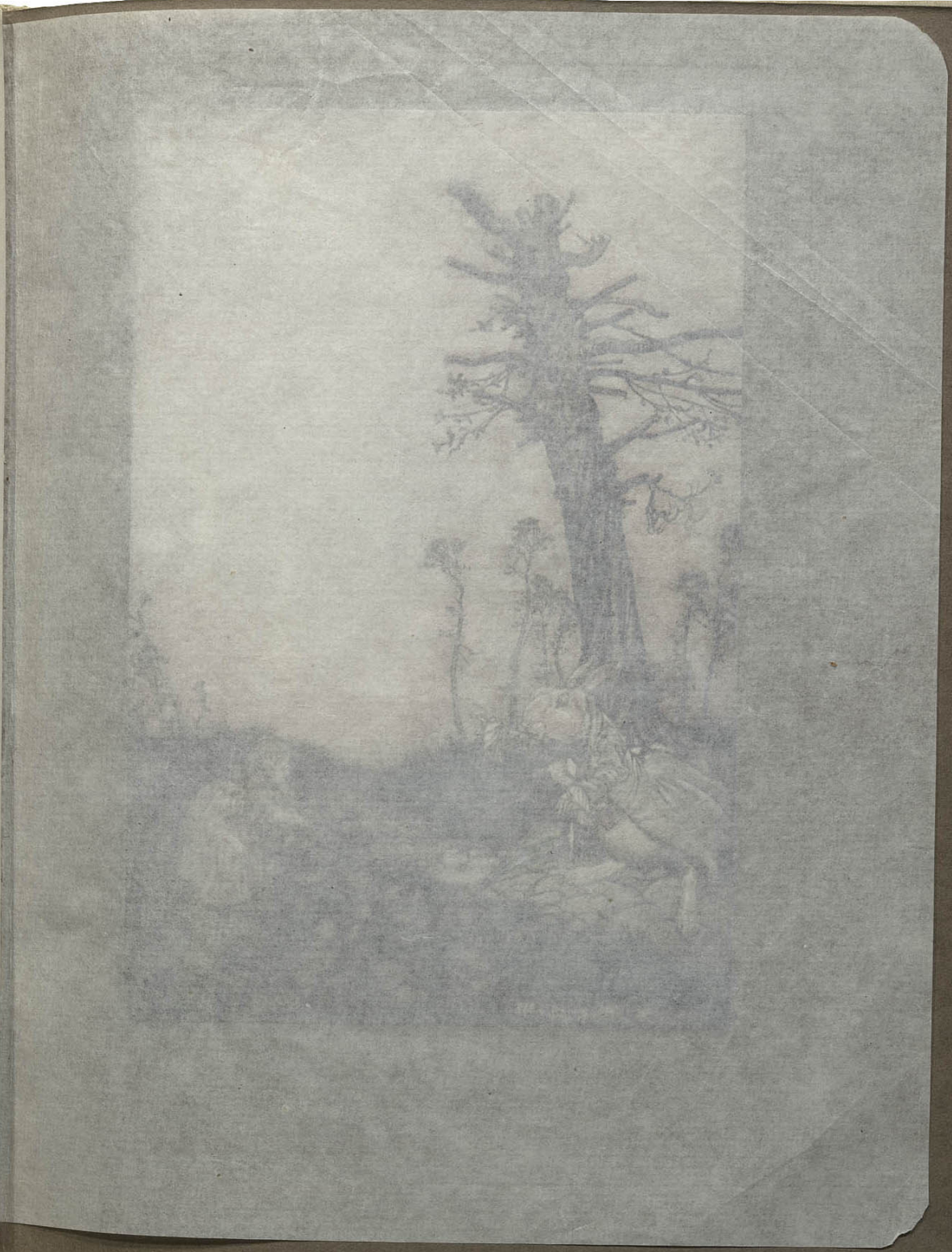
slachtig. Kort daarop hoorde ze echter opnieuw voetgetrappel in de verte en keek ze snel op, hopende, dat de Muis van plan veranderd was en terugkwam om haar verhaal af te maken.

HOOFDSTUK IV

Kees zakt en is zichtbaar getroffen

HET was het witte Konijn, dat langzaam terug kwam en met een bedrukt gezicht rondkeek, alsof het iets verloren had. Zij hoorde het tot zich zelf zeggen: «Die Hertogin! Die Hertogin! O, mijn lieve pootjes! O, mijn pels en snorrebarden! Ze zal me laten ombrengen, zoo zeker als er fretten zijn! Waar ter wereld kan ik ze toch hebben laten vallen?» Alice ried terstond, dat het naar den waaier en het paar wit glacéhandschoenen zocht en daarom begon ze er, goedhartig als ze was, ook ijverig naar te zoeken, maar ze waren nergens te vinden. Alles scheen veranderd sedert ze in den vloed had rondgezwommen en de groote zaal met de glazen tafel en het deurtje waren totaal verdwenen.

Weldra bemerkte het Konijn Alice, die zoekend rondliep en riep haar nijdig toe: «Wel, Marianne, wat voer je toch uit? Ga eens gauw even naar huis en haal me een paar handschoenen en een

HOOFDSTUK IV

Kees zakt en is zichtbaar getroffen

HET WAS het witte Konijn, dat langzaam terug kwam en met een bedrukt gezicht rondkeek, alsof het iets verloren had. Zij hoorde het tot zich zelf zeggen: «Die Hertogin! Die Hertogin! O, mijn lieve pootjes! O, mijn pels en snorbaarden! Ze zal me laten ombrengen, zoo zeker als er fretten zijn! Waar ter wereld kan ik ze toch hebben laten vallen?» Alice ried terstond, dat het naar den waaier en het paar wit glacéhandschoenen zocht en daarom begon ze er, goedhartig als ze was, ook ijverig naar te zoeken, maar ze waren nergens te vinden. Alles scheen veranderd sedert ze in den vloed had rondgezwommen en de groote zaal met de glazen tafel en het deurtje waren totaal verdwenen.

Weldra bemerkte het Konijn Alice, die zoekend rondliep en riep haar nijdig toe: «Wel, Marianne, wat voer je toch uit? Ga eens gauw even naar huis en haal me een paar handschoenen en een

„WEL, MARIANNE, WAT VOER JE TOCH UIT?”

waaier! Vlug!» En Alice schrok zoo, dat ze direct in de aangewezen richting wegliep zonder te trachten het Konijn op zijn vergissing attent te maken.

«Hij zag me voor zijn werkmeid aan», zei ze onder het loopen. «Wat zal hij verwonderd zijn, als hij ontdekt, wie ik ben! Doch ik moet hem zijn waaier en handschoenen maar brengen, als ik ze namelijk vinden kan».

Juist toen ze dit zei, kwam ze aan een net huisje, op welks deur een blinkende koperen plaat zat met het inschrift «W. Konijn». Zonder kloppen ging ze binnen en haastig de trap op, uit vrees dat ze de werkelijke Marianne zou tegenkomen en uit het huis zou worden gejaagd, vóór ze den waaier en de handschoenen had gevonden.

«Hoe mal is het toch», zei Alice in zich zelve, «boodschappen te doen voor een Konijn! Straks stuurt Dina er me misschien ook nog op uit!» En ze begon zich voor te stellen, wat er dan al zoo zou kunnen gebeuren: «Och, jongejuffrouw Alice, kom direct even hier en maak je klaar voor de wandeling!» «Ja, ik kom zoo, juffie, maar ik moet op dit muizengat passen tot Dina terugkomt en er voor zorgen, dat de Muis er niet uitloopt». «Ofschoon ik niet geloof», zoo ging Alice

voort, «dat men Dina verder in huis zou dulden, als ze op die wijze over de menschen den baas ging spelen!»

Ze was nu in een aardig kamertje gekomen met een tafel voor het venster en daarop juist wat ze zocht, namelijk een waaier en twee of drie paar wit-glacé handschoenen. Ze nam den waaier en een paar handschoenen en wou juist de kamer uitgaan, toen haar oog op een fleschje viel, dat bij den spiegel stond. Ditmaal zat er geen etiket op met de woorden «Drink me», maar ze trok er toch de kurk af en bracht het aan haar lippen. «Ik weet zeker, dat er, telkens als ik iets eet of drink, wat gewichtigs gebeurt. Daarom wil ik eens zien, wat dit fleschje uitwerkt. Ik hoop toch zoo, dat het mij weer groot zal maken, want ik heb er meer dan genoeg van zoo'n klein ding te zijn».

En het fleschje had inderdaad die uitwerking en veel gauwer dan ze had verwacht. Vóór ze het half had uitgedronken, voelde ze, dat haar hoofd tegen het plafond drukte en moest ze zich bukken, wilde ze haar nek niet breken. Haastig zette ze het fleschje neer, zeggende: «Zoo is 't genoeg. Ik hoop, dat ik niet meer zal groeien, want ik kan nu werkelijk de deur al niet meer door. O, had ik maar niet zooveel gedronken!»

Helaas, deze wensch kwam te laat! Ze groeide al maar door, al maar door, en moest kort daarop op haar knieën gaan liggen. Een oogenblik later was voor die houding de ruimte zelfs te klein en daarom ging ze met een elleboog tegen de deur liggen, terwijl ze den anderen arm om haar hoofd sloeg. Steeds groeide ze door. Nu stak ze een arm buiten het raam en plaatste een voet in den schoorsteen en zei: «Meer kan ik niet doen, wat er ook moge gebeuren. Wat moet er toch van me worden!»

Gelukkig voor Alice, had de inhoud van het tooverfleschje nu ten volle uitgewerkt en groeide ze niet meer. Toch was haar toestand verre van aangenaam en daar er geen kans scheen te bestaan, dat ze ooit weer uit de kamer zou komen, gevoelde zij zich natuurlijk zeer ongelukkig.

«Thuis was het toch veel prettiger», dacht de arme Alice, «waar men niet altijd groter en kleiner werd en geringeloord door Muizen en Konijnen. Was ik maar niet door dat konijnenhol gegaan — en toch — en toch — is dit een vreemd leventje! Wat *kan* me toch overkomen zijn! Als ik sprookjes las, dacht ik dat, wat daarin stond, nooit kon gebeuren en hier ben ik nu midden in zoo'n

sprookje! Daar moest over mij een boek geschreven worden, dat zeg ik! En als ik groot ben, zal ik er een schrijven. Maar nu ben ik groot», voegde ze er op treurigen toon bij, «ten minste, *hier* kan ik niet meer groeien. Maar zal ik dan ook nooit ouder worden, dan ik nu ben? Dat zou een troost zijn, nooit een oude vrouw te worden! Maar dan altijd de lessen te moeten leeren! O, dat zou ik toch niet gaarne willen!»

«O, jou dwaze Alice!» antwoordde ze zich zelve. «Hoe kun je hier lessen leeren? Wel, er is hier nauwelijks ruimte voor je zelf en heelemaal niet voor je leerboeken!» En zoo ging ze verder, nu eens dit en dan weer dat geval veronderstellende, maar na een paar minuten hoorde ze buiten een stem en zweeg ze om te luisteren.

«Marianne, Marianne!» zei de stem: «Haal me dadelijk mijn handschoenen!» Daarna deed zich voetgetrappel op de trap hooren. Alice begreep, dat dit het Konijn moest zijn, dat naar haar zocht. Ze beefde zoo, dat het huis er van schudde, terwijl ze er heelemaal niet aan dacht, dat ze nu wel duizendmaal grooter dan het Konijn was en er geen reden bestond, daar bang voor te zijn.

Even daarna kwam het Konijn aan de deur

en wilde die openen, maar daar ze naar binnen openging en Alice's elleboog er hard tegen aan drukte, bleek die poging ijdel. Alice hoorde het zeggen: «Dan zal ik er omheen en door het venster naar binnen gaan».

«Dat zul je niet!» dacht Alice en terwijl ze even wachtte, tot ze, naar ze meende, het Konijn juist onder het raam hoorde, spreidde ze plotseling haar hand uit en greep daarmee in de lucht. Ze pakte niets, maar ze hoorde een lichten kreet en iets vallen en een gerinkel van gebroken glas, waaruit ze afleidde, dat het wel mogelijk was, dat het Konijn in een komkommerbak of zoo iets gevallen was.

Daarop deed zich een nijldige stem hooren, die van het Konijn: «Jan, Jan, waar ben je?» En toen een stem, die ze nooit te voren had gehoord: «Wel, hier aan 't appelen delven, Edelachtbare!»

«Aan 't appelen delven! Onzin!» zei het Konijn boos. «Kom er eens hier en help me hier eens uit!» (weer gerinkinkel van glas).

«Vertel me eens, Jan, wat is dat daar in het venster?»

«Wel, een arm, Edelachtbare!» («Arrem», sprak hij het uit).

«Een arm, domkop! Wie heeft er ooit een van die grootte gezien? Wel, die vult het heele venster!»

«Dat is zoo, Edelachtbare, maar toch is het een arm».

«Wel, die heeft daar in alle geval niets te maken. Neem hem weg!»

Hierop heerschte er langen tijd de diepste stilte, nu en dan afgebroken door zacht gefluister.

Eenige malen hoorde men: «Ik doe het liever niet, Edelachtbare, werkelijk niet!» «Doe wat ik je zeg, lafaard!» Eindelijk spreidde Alice haar hand weer uit en deed weer een greep in de lucht. Ditmaal hoorde men *twee* zachte kreten en nog meer gerammel van stukken glas. «Wat moeten er toch een groot aantal komkommerbakken zijn!» dacht Alice. «Wat zouden ze toch gaan doen? Ik wou maar, dat ze me door het venster konden trekken! Ik ben er beu van hier nog langer te blijven!» Ze wachtte een poosje, zonder dat ze verder iets hoorde. Ten slotte deed zich het zacht geratel van kleine wielen hooren en het geluid van tamelijk veel stemmen, die alle tegelijk aan 't praten waren. Ze onderscheidde de woorden: «Waar is de andere ladder?» — «Wel, ik behoefde er maar een mee te brengen. Kees heeft de andere.

Kees, breng ze eens hier, mannetje! Zoo, zet ze hier maar neer op dezen hoek. Neen, wacht even, bind ze eerst aan elkaar, ze reiken niet half hoog genoeg.» — «O, 't zal wel gaan, vooruit maar! — Hier zoo, Kees, houd dit touw eens vast. — Is het dak sterk genoeg?» — «Pas op die lei, die zit los. — O, daar komt-ie al aan! Koppen! (Klets, daar brak wat!) — Wie deed dat nu? Dat was Kees zeker weer! Wie moet er in den schoorsteen afdalen?» — «Neen, neen, ik niet! Doe *jij* het!» — «Dat *wil* ik niet! Kees moet er in! Hier zoo, Kees, Mijnheer zegt, dat jij den schoorsteen in moet!»

«O, zoo! Kees moet dus den schoorsteen in! Zoo, zoo!» zei Alice in zich zelve. «Het schijnt me toe, dat alles maar aan Kees wordt opgedragen! Ik zou niet om nog zooveel in Kees' plaats willen zijn. Deze haard is nauw, dat is waar, maar ik geloof toch, dat ik nog wel een beetje schoppen kan!»

Ze trok haar voet zoo ver mogelijk naar beneden en wachtte tot ze een klein beest (ze kon niet zien wat voor soort) dicht boven haar hoorde krabben en klauteren. Toen zei ze: «Dit moet Kees zijn!» Ze gaf meteen een harden schop en wachtte af wat er zou gebeuren.

Het eerst, dat ze hoorde, was een algemeen

geroep van: «Daar gaat Kees!» Toen de stem van het Konijn alleen, dat riep: «Vang hem op, jij daar, bij de heg!» Daarna een oogenblik stilte en toen weer een verward geroep: «Hou zijn hoofd wat op. — Brandewijn. — Laat hem niet stikken. — Hoe ging dat toch, oude jongen? Wat is je toch overkomen? Vertel ons toch!»

Eindelijk deed zich een zwak, pieperig stemmetje hooren: («Dat is Kees», dacht Alice) «Wel, ik weet het zelf niet goed! Nu niet meer, dank je! Nu gevoel ik me wat beter, maar ik ben toch nog te zeer van streek om je alles te vertellen. 't Eenige, dat ik weet is, dat er plotseling iets op me losspringt als een duivel uit een doosje en — daar vlieg ik me de lucht in als een vuurpijl!»

«Ja, ja, dat zagen we!» zeiden de anderen.

«We moeten het huis in brand steken!» zei het Konijn.

En Alice riep zoo hard als zij kon: «Als je dat doet, zal ik Dina op je afsturen!»

Onmiddellijk volgde er diepe stilte. Alice dacht bij zich zelve: «Wat zouden ze nu gaan doen? Als ze een beetje verstand hadden, namen ze het dak van het huis». Een paar minuten later begonnen ze op nieuw heen en weer te loopen en

hoorde Alice het Konijn zeggen: «Een kruiwagen vol is vooreerst genoeg».

Een kruiwagen vol *wat?* dacht Alice. Maar ze werd niet lang in het onzekere gelaten, want het volgend oogenblik viel een regen van kleine steentjes met kletterend geluid door het venster en troffen haar eenige in het gelaat. «Daar zal ik een eind aan maken», zei ze in zich zelve en ze riep uit: «Doe dat liever niet weer!» waarop wederom een doodsche stilte volgde.

Alice merkte eenigszins verrast op, dat de steentjes alle in koekjes veranderden, terwijl ze daar op den vloer lagen en een prachtig idee kwam bij haar op. «Als ik een van deze koekjes opeet, dacht ze, zal dit zeker eenige verandering in mij teweeg brengen en daar het me niet grooter kan maken, moet het me, dunkt me, kleiner maken».

Daarom at ze haastig een der koekjes op en was erg blij toen ze bevond, dat ze ineenkromp. Zoo spoedig ze klein genoeg was om door de deur te kunnen gaan, rende ze het huis uit en zag ze een heele menigte kleine dieren en vogels, die buiten stonden te wachten. De arme kleine Hagedis, Kees, bevond zich in het midden der groep, op de been gehouden door twee Guineesche

biggetjes, die hem iets uit een flesch toedienden. Zoo gauw ze Alice zagen, stormden ze alle op haar los, maar ze liep, zoo hard zij kon, weg en was spoedig in veiligheid in een dicht bosch. « Het eerste, dat ik doen moet », zei Alice tot zich zelve, terwijl ze in het bosch ronddoolde, « is, te zien, dat ik mijn natuurlijke grootte terugkrijg en dan, hoe ik in dien heerlijken tuin kan komen. Mij dunkt, dat zal het beste plan zijn ».

Dat leek werkelijk een uitmuntend plan, maar de eenige moeilijkheid was, dat ze volstrekt niet wist, hoe ze het aan moest leggen en terwijl ze met een bedrukt gezicht tusschen de boomen rondgluurde, deed haar een kort schel, geblaf haastig opzien.

Een nog jonge, maar zeer groote hond keek op haar neer met groote ronde oogen en strekte een poot uit om haar aan te raken. « Arm beestje ! » zei Alice op vleienden toon, haar best doende om het dier door zacht fluiten gunstig te stemmen. Ze vreesde inmiddels echter zeer, dat het wel eens honger kon hebben, in welk geval het hoogstwaarschijnlijk trachten zou haar op te eten niet-tegenstaande al haar zoet gefluit.

Nauwelijks wetend wat ze deed, nam ze een

stokje op en stak dit uit naar den hond, waarop deze, gillend van pret, de lucht insprong en op den stok afvloog, alsof hij die wilde grijpen. Alice verschool zich snel achter een groote distel om niet door den hond omvergelopen te worden. Maar op het oogenblik, dat zij aan de andere zijde daarvan zich weer deed zien, vloog de hond opnieuw op den stok af en tuimelde in zijn vaart, om dien te grijpen, over den kop. Toen liep Alice, vreezende, dat ze onder de groote pooten van den hond zou raken, weer naar den anderen kant van de distel, waarop de hond verscheiden aanvallen op den stok begon te doen, terwijl hij telkens een klein eindje vooruitging en een heel eind achteruit en intusschen steeds blafte met schor geluid, tot hij ten slotte op vrij grooten afstand hijgend bleef zitten, met zijn tong uit den mond en zijn groote oogen half dicht.

Dit scheen Alice een geschikt oogenblik toe om aan het dier te ontkomen. Daarop liep ze dadelijk weg, zoo hard, dat ze er erg moe van werd en buiten adem geraakte en tot ze het blaffen van den hond nog maar flauwtjes in de verte kon hooren.

« En 't was toch wel een aardig hondje ! » zei

Alice, terwijl ze tegen een boterbloempje ging leuuen om wat te rusten en zich met een der blaadjes wat koelte toewuifde. «Ik zou het wel gaarne kunstjes geleerd hebben, als — als ik maar groot genoeg was geweest om dat te doen! O, lieve deugd! Ik was bijna vergeten, dat ik weer moet groeien! Laat me eens kijken — hoe *moet* ik dat aanleggen? Ik denk, dat ik het een of ander moet eten of drinken, maar de groote vraag is, wat?» En dit was zeker de groote vraag. Alice keek om zich heen naar de bloemen en de gras-prietjes, maar ze zag niets, dat haar, in haar omstandigheden, het ware toescheen. Er groeide een groote champignon dicht bij haar, bijna zoo groot als zij zelve en toen ze daar onder had gekeken en aan weerskanten daarvan en er achter, schoot het haar te binnen, dat ze er ook wel eens bovenop kon kijken.

Ze ging op haar teenen staan en gluurde over den rand van den champignon. Het eerst wat ze daar zag was een groote blauwe rups, die kalmpjes, met de armen over elkaar, een lange hookah zat te rooken en niet de minste notitie nam van haar of van iets anders.

HOOFDSTUK V

De raad van een rups

DE Rups en Alice keken elkaar een poosje zwijgend aan. Eindelijk nam de Rups de hookah uit zijn mond en zei langzaam en slaperig: «Wie ben jij?»

Dit was niet een aangenaam begin van een gesprek. Alice antwoordde, tamelijk verlegen: «Ik weet het zelf niet goed, mijnheer, op 't oogenblik. Ten minste, ik weet wie ik *was*, toen ik van morgen opstond, maar ik geloof, dat ik daarna verscheiden malen moet veranderd zijn.

«Wat bedoel je?» zei de Rups stroef. «Verklaar je nader!»

«Ik kan me niet nader verklaren, naar ik vrees», zei Alice, «omdat ik — me zelf niet ben».

«Dat snap ik niet», zei de Rups.

«Ik vrees, dat ik dit niet nader kan uitleggen», antwoordde Alice zeer beleefd, «want ik begrijp er zelf niets van. Op één dag telkens grooter of

kleiner te zijn is wel geschikt om iemand in de war te brengen».

«Heelemaal niet», zei de Rups.

«Wel, misschien hebt u dat nog zoo niet onder-vonden», zei Alice, «maar wanneer u den een of anderen dag in een pop moet veranderen en daarna in een vlinder, dan zult u dan toch ook wel een beetje vreemd vinden, niet?»

«Volstrekt niet» zei de Rups.

«Wel, misschien denkt u anders over de zaak», zei Alice, «maar ik weet wel, dat *ik* het erg gek vind».

«Jij!» zei de Rups met verachting. «Wie ben jij?»

Zoo waren ze weer aan 't begin van het gesprek teruggekomen. Alice was een beetje geraakt, dat de Rups enkel zulke korte opmerkingen maakte. Ze richtte zich op, zoo hoog ze kon en zei op statigen toon: «Me dunkt, dat u mij eerst behoort te zeggen, wie u bent».

«Waarom?» zei de Rups.

Dat was weer een netelige vraag en daar Alice er geen deugdelijk antwoord op wist en de Rups in een zeer onaangename stemming scheen te zijn, ging ze heen.

«Want u zijt te wel geschikt om iemand in de
wereld te brengen».

«Heedemaal niet», zei de Rups.

«Wel, misschien hebt u dat nog zoo niet onder-
vonden», zei Alice, «maar wanneer u den een of
anderen dag in een pop moet veranderen en daarna
in een vlinder, dan zult u dan toch ook wel een
beetje vreemd vinden, niet?»

«Volstrekt niet» zei de Rups.

«Wel, misschien denkt u anders over de zaak»,
zei Alice, «maar ik weet wel, dat *ik* het erg
vind».

«Jij!» zei de Rups met verachting. «Wie
ben jij?»

Zoo waren ze weer aan 't begin van het gesprek
teruggekomen. Alice was een beetje geraakt, dat
de Rups enkel zulke korte opmerkingen maakte.
Ze richtte zich op, zoo hoog ze kon en in een
statigen toon: «Me dunkt, dat u mij eerst behoort
te zeggen, wie u bent».

«Waarom?» zei de Rups.

Dat was weer een netelige vraag en daar Alice
er geen deugdelijk antwoord op wist en de Rups
in een zeer onaangename stemming scheen te zijn,
ging ze heen.

DE RAAD VAN EEN RUPS

«Kom hier!» riep de Rups haar na. «Ik heb je iets gewichtigs te zeggen!»

Dit klonk zeker meer aanlokkelijk. Alice draaide zich om en kwam terug.

«Hou je bedaard», zei de Rups.

«Is dat alles?» zei Alice, terwijl zij zich zoo kalm mogelijk hield.

«Neen», zei de Rups.

Alice bedacht, dat ze nog wel wat wachten kon, daar ze niets anders te doen had en de Rups haar ten slotte toch nog wel iets van belang zou kunnen meedeelen.

Gedurende eenige oogenblikken zat het dier rookwolken uit te blazen, maar ontvouwde toen zijn armen, nam de hookah weer uit den mond, en sprak:

«En dus meen je, dat je veranderd bent?»

«Ik vrees van ja, mijnheer», zei Alice. «Ik kan alles niet meer onthouden zooals vroeger en ik blijf geen tien minuten van dezelfde grootte!»

«*Wat* kun je niet onthouden?» zei de Rups.

«Wel, ik heb geprobeerd om het versje: *Hoe doet de kleine, nijvere bij?* op te zeggen, maar ik was heelemaal in de war», antwoordde Alice op droevigen toon.

«Zeg eens op: *De Grijsaard en de Jongeling*»,

zei de Rups. — Alice vouwde haar handen en begon:

DE GRIJSAARD EN DE JONGELING.

«Oud zijt gij, o Wolfert en wit is uw schedel»,
Dus sprak hem een jongeling aan,
«En toch staat gij telkens maar weer op uw hoofd,
Als waart ge totaal van uw zinnen beroofd,
Ai, zeg mij, hoe durft gij 't bestaan?»

«Ik vreesde als knaap», (was het antwoord des ouden),
«Mijn hersenkas was wel wat tээр;
Maar sedert ik weet, dat daar binnen niet één —
Eén greintje verstand schuilt, nu mag 'k, naar ik meen,
M'ontspannen, zooals ik begeer».

«Oud zijt gij, o grijsaard», hervatte de jongeling,
«Met jonkheid is slankheid vergaan,
O, zeg mij, hoe gij, nu zoo lijvig gevormd,
Al kopbuitlend telkens de deur binnenstormt,
O, zeg mij, hoe legt gij dit aan?»

«In d'uchtend des levens», was 't antwoord des grijsaards,
«Bedacht ik, hoe ras men verstijft,
'k Gebruikte dit zalfje — een vijfje de doos —
En smeerde daarmee mijn scharnieren altoos,
Waardoor men steeds soupeltjes blijft».

«Oud zijt gij, o grijsaard», hervatte hij nogmaals,
«Van kiezen of tanden geen spoor!
Toch aat gij de gans met de beentjes en al,
Ja, teldet zoowaar ook haar bek niemendal,
Ai, zeg mij, waar komt dit toch door?»

«In den bloeitijd des levens was ik een man van de wet,
Besprak elk geval met mijn vrouw,
En de spierkracht, die 'k daardoor verleend' aan mijn kaak,
Verlicht aan het eind van mijn baan mij de taak,
Is m'een bronwel van vreugd als ik kauw!»

«Oud zijt gij, o Wolfert», sprak nog eens de jongeling,
«En toch zijt gij blijde te moe,
Een aal balanceert g'op de punt van uw neus
En springt er mee rond met de kracht van een reus,
O, leer mij toch, hoe ik dat doe!»

«Ik heb je geantwoord op al je gebabbel»,
Sprak de oude in toorn, «nu is 't uit!
En wil je op je beenen de trappen afgaan
En niet op je hoofd ook nog komen te staan,
Verdwijn dan, nieuwsgier'ge schavuit!»

«Fouten gemaakt», zei de rups.
«'t Was niet precies zuiver, geloof ik», zei Alice
bedeesd. «Sommige woorden waren iets anders».
«'t Was fout van 't begin tot het eind», zei de

Rups op beslisten toon. Toen heerschte er gedurende eenige minuten stilte. De Rups begon 't eerst weer te spreken.

«Hoe groot wou je zijn?» vroeg hij.

«Het kan me niet veel schelen, hoe groot ik ben», antwoordde Alice haastig; «alleen zou ik liefst niet zoo dikwijls veranderen, ziet u».

«Ik zie het *niet*», zei de Rups.

Alice zei niets. Nooit in haar leven had men haar zoo tegengesproken. Ze gevoelde, dat ze haar kalmte begon te verliezen.

«Ben je nu tevreden?» zei de Rups.

«Wel, ik zou gaarne nog *iets* grooter zijn, als 't u hetzelfde is», zei Alice. «'t Is zoo ellendig maar drie duim lang te zijn».

«Dat is een heel goede lengte!» zei de Rups nijdig, terwijl hij onder 't spreken zich rechtop verhief (hij was juist drie duim lang).

«Maar daar ben ik niet aan gewend», jammerde de arme Alice. En ze dacht bij zich zelve: «ik wou toch, dat die dieren niet zoo gauw boos werden».

«Je zult er mettertijd wel aan wennen», zei de Rups en hij stak de hookah in den mond en begon weer te rooken.

Ditmaal wachtte Alice geduldig tot hij weer verkoos te spreken. Een paar minuten verliepen en de Rups nam de hookah weer uit den mond, gaapte een paar maal en schudde zich. Toen kroop hij van den champignon af en weg tusschen het gras, enkel opmerkende: «De eene kant zal je langer, de andere kant korter maken».

«De eene kant *waarvan*? En de andere kant *waarvan*?» dacht Alice bij zich zelve.

«Van den champignon» zei de Rups, juist alsof ze het hardop had gevraagd. Het volgende oogenblik was hij uit het gezicht verdwenen.

Alice bleef een oogenblik in gepeins verzonken naar den champignon kijken, terwijl ze trachtte uit te maken, welke de twee kanten er van waren. Daar de plant volmaakt rond was, vond ze het moeilijk in deze quaestie te beslissen. Eindelijk echter strekte ze haar armen uit, om den champignon heen, zoover ze kon en brak met elke hand een stukje van den rand af.

«Hoe is het nu?» sprak ze tot zich zelve en knabbelde iets van het stukje in haar rechterhand af om te zien, hoe dit werkte. Het volgende oogenblik voelde ze een hevigen slag onder haar kin: deze had tegen haar voet gestooten.

Deze plotselinge verandering deed haar erg schrikken, doch ze begreep, dat er geen tijd te verliezen was, daar ze snel ineenkromp. Daarom at ze snel iets van het andere stukje.

«Kom, mijn hoofd is eindelijk vrij!» zei Alice verrukt.

Maar het volgende oogenblik was ze weer erg bedroefd, toen ze nergens haar schouders kon vinden. Het eenige, dat ze zien kon, toen ze omhoog keek, was een verbazend langen hals, die zich als een stengel scheen te verheffen uit een zee van groene bladeren, welke zich ver onder haar bevond.

«Wat *kan* al dat groene goedje toch zijn?» zei Alice. «En waar zijn mijn schouders toch beland? En mijn arme handen, waarom kan ik jullie toch niet zien?»

Ze bewoog ze onder het spreken heen en weer, doch blijkbaar zonder ander resultaat dan dat de ver verwijderde groene bladeren wat bewogen.

Daar er geen kans scheen te bestaan, dat ze haar handen aan haar hoofd bracht, probeerde ze dit omlaag te brengen tot bij haar handen. Ze ontdekte met blijdschap, dat haar hals zich als een slang in alle richtingen kon bewegen. Ze was er juist in geslaagd hem heel bevallig zigzagsgewijze te krommen en te draaien en op het punt hem in de bladeren te dompelen, die, naar ze bevond, niets anders waren als de toppen der boomen, waaronder ze gedwaald had, toen een scherp gesis haar haastig hoofd en hals terug deed trekken. Een groote duif was haar in 't gezicht gevlogen en sloeg haar hevig met de vleugels.

«Slang!» gilte de Duif.

«Ik *ben* geen slang!» zei Alice verontwaardigd. «Blijf van me af!»

«Slang, zeg ik nog eens!» herhaalde de Duif, maar nu op meer gedempten toon en er met een

soort van snik bijvoegend: «Ik heb alles geprobeerd en niets schijnt hun te bevallen!»

«Ik heb er geen flauw begrip van, waar je over praat», zei Alice.

«Ik heb boomwortels geprobeerd en oevers en heggen», zoo ging de Duif voort, zonder op Alice's woorden te letten, «maar die slangen! Men kan het hun niet naar den zin maken!»

Alice raakte steeds meer met de heele zaak verlegen, doch ze meende, dat het beter was om maar niets meer te zeggen tot de Duif had uitgesproken.

«Alsof het al geen last genoeg bezorgde de eieren uit te broeden», zei de Duif, «moet ik ook nog dag en nacht op mijn hoede zijn tegen slangen! Ik heb in geen drie weken een oog dicht gehad!»

«Het spijt me, dat ik je heb gestoord», zei Alice, die nu de Duif begon te begrijpen.

«En nu ik nog wel den hoogsten boom in het bosch had uitgezocht», vervolgde de Duif, die nu begon te krijschen, «en nu ik nog wel dacht eindelijk van ze verlost te zijn, moeten ze me daar boven uit de lucht naar binnen komen dringen! Hu, slang!»

«Maar ik *ben* geen slang, zeg ik je!» zei Alice.
«Ik ben een — een —».

«Nu, wat ben je?» zei de Duif. «Zeg op, wat wou je me wijsmaken?»

«Ik ben een — een klein meisje», zei Alice op tamelijk weifelenden toon, daar ze aan al de gedaantewisselingen dacht, die ze dien dag had ondergaan.

«Zoo», zei de Duif op een toon van de diepste verachting. «Ik heb in mijn tijd heel wat meisjes gezien, maar nooit een met zoo'n hals! Neen, neen, je bent een slang, ontken het maar niet. Straks ga je me nog vertellen, dat je nooit een ei hebt geproefd!»

«Ik heb eieren geproefd, zeer zeker», zei Alice, die een zeer waarheidlievend kind was, «maar meisjes eten even goed eieren als slangen».

«Dat geloof ik niet», zei de Duif, «maar *als* ze het doen, wel, dan zijn ze een soort van slang, dat is alles, wat ik er van zeggen kan».

Dit klonk Alice zoo nieuw in de ooren, dat ze er een paar minuten stil van was, waardoor de Duif gelegenheid had er bij te voegen: «Je zoekt naar eieren, dat weet ik heel goed. En wat kan het mij schelen of je een meisje bent of een slang?»

«Dat kan *mij* veel schelen», zei Alice haastig. «Maar ik zoek toevallig geen eieren en zoo ik het al deed, zou ik toch die van jou niet willen hebben. Ik heb ze niet graag rauw».

«Wel, ga dan weg!» zei de Duif knorrig, terwijl ze weer op haar nest ging zitten. Alice hurkte neer tusschen de boomen zoo goed ze kon, want haar hals raakte voortdurend verward tusschen de takken, zoodat ze die telkens daar weer uit moest zien te krijgen. Na een poosje herinnerde ze zich, dat ze de stukken champignon nog in haar hand had. Nu begon ze zeer zorgvuldig eerst aan het eene en dan aan het andere stukje te knabbelen, daardoor nu eens wat langer, dan weer wat korter wordende, tot ze eindelijk haar gewone lengte had herkreten.

Het was al zoo lang geleden sedert ze van een natuurlijke grootte was geweest, dat haar toestand haar eerst vreemd voorkwam, maar ze raakte er spoedig aan gewoon en begon op haar gewone manier in zich zelve te praten: «Kom, de helft van mijn plan is nu volvoerd! Hoe vreemd zijn toch al die veranderingen in me! Ik ben er geen minuut zeker van, wat er met me zal gebeuren. Nu ben ik echter weer zoo groot als vroeger en moet ik zien in dien mooien tuin te komen. Maar hoe moet ik dat aanleggen?»

Al pratende, was ze plotseling in een open ruimte gekomen met een huisje er in van ongeveer vier voet hoogte. «Wie daar ook woont», dacht Alice,

«ik zal toch nooit de bewoners van dit huisje kunnen overvallen met de lengte, die ik nu heb, in hun oog zeker die van een reus. Ze zouden gek worden van schrik!» Daarom knabbelde ze wat aan het stukje in haar rechterhand en waagde het niet bij het huisje te komen voor ze ingekrompen was tot een lengte van negen duim.

HOOFDSTUK VI

Big en Peper

EEN paar minuten stond ze naar het huis te kijken en te overleggen, wat ze nu moest doen, toen er plotseling een lakei in livrei uit het bosch kwam loopen (ze hield hem voor een lakei, omdat hij in livrei was, anders zou ze hem, te oordeelen naar zijn gezicht, voor een visch gehouden hebben) — die hard op de deur ging rammelen met zijn knoken. Deze werd geopend door een anderen lakei, ook in livrei, met een rond gezicht en groote oogen, als van een kikvorsch. Beide lakeien hadden, zooals Alice opmerkte, gepoederd haar, heelemaal in krullen en hun gansche hoofd bedekkend. Ze was erg nieuwsgierig om te weten, wat die twee te vertellen hadden en daarom kroop ze een eindje uit het bosch om te luisteren. De Visch-lakei nam van onder zijn arm een grooten brief, bijna zoo groot als hij zelf en reikte dien over aan den anderen, terwijl hij op plechtigen toon zeide: «Voor de Hertogin. Eene

uitnoodiging van de Koningin om croquet te komen spelen». De Kikker-lakei herhaalde even plechtstatig, enkel de volgorde der woorden een beetje wijzigend: «Van de Koningin. Een uitnoodiging voor de Hertogin om croquet te komen spelen». Toen bogen ze beiden diep, zoodat hun krullen in elkaar verward geraakten. Alice moest hierom zoo lachen, dat ze gauw weer het bosch inliep uit vrees van gehoord te zullen worden. Toen ze eenige oogenblikken later weer naar buiten gluurde, was de Visch-lakei verdwenen, terwijl de ander bij de deur op den grond zat en suf naar de lucht zat te kijken.

Alice ging schuchter naar de deur en klopte aan. «Dat geklop is totaal overbodig», zei de lakei, «en wel om twee redenen. Ten eerste ben ik aan dezelfde zijde van de deur als je zelf en bovendien maken ze daarbinnen zoo'n lawaai, dat niemand je met mogelijkheid zou kunnen hooren». En werkelijk, daarbinnen werd een hoogst buitengewoon spektakel gemaakt — een aanhoudend gehuil en genies en telkens een luid gekraak alsof een schotel of ketel werd stuk gebroken.

«Maar hoe moet ik dan binnenkomen?» zei Alice.

«Er zou eenige reden voor je kloppen zijn», zoo

ging de lakei voort zonder op haar woorden te letten, «als de deur tusschen ons beiden in was. Bijvoorbeeld, als jij daarbinnen was, zou je kunnen kloppen en dan zou ik je kunnen uitlaten, weet je». Hij keek onder het praten al maar de lucht in en dit vond Alice bepaald onbeleefd. «Maar misschien kan hij het niet helpen», zei ze in zich zelve, «want zijn oogen zitten bijna heel boven op zijn hoofd. Maar hij mocht in allen gevalle toch wel een antwoord geven op mijn vraag».

«Hoe moet ik naar binnen komen?» zei ze nog eens, zeer duidelijk.

«Ik zal hier blijven zitten», merkte de lakei op, «tot morgen —»

Op dit oogenblik ging de deur van het huis open en kwam er een groot bord naar buiten vliegen, recht op het hoofd van den lakei aan. Het bord vloog rakelings langs zijn neus en werd verpletterd tegen een der boomen achter hem.

«— of overmorgen misschien», vervolgde de lakei op eenzelfde toon, alsof er niets was gebeurd.

«Hoe moet ik naar binnen komen?» vroeg Alice weer, maar nu luider.

«*Moet* jij wel naar binnen?» zei de lakei. «Dat is eerst nog de vraag, zie je».

En dat was inderdaad zoo. Alleen vond Alice het niet plezierig, dat men haar zoo'n vraag deed. «Maar de wijze, waarop een ieder hier redeneert»,

mompelde ze bij zich zelve, «is werkelijk verschrikkelijk. Het is om er gek van te worden!»

De lakei scheen dit een geschikt oogenblik te beschouwen om zijn opmerking, in eenigszins

andere woorden, te herhalen. «Ik zal hier», zei hij, «af en toe, dagen achtereen zitten».

«Maar wat zal *ik* doen?» zei Alice.

«Wat je maar wilt», zei de lakei, die nu begon te fluiten.

«Och, al dat gepraat met hem geeft niets», zei Alice wanhopig. «Hij is bepaald idioot!» En ze opende de deur en ging naar binnen.

Ze kwam onmiddellijk in een groote keuken, die heelemaal vol rook was. De Hertogin zat op een drievoet, midden in de keuken, en verzorgde een klein kindje. De keukenmeid stond over het vuur gebogen en roerde in een grooten ketel, welke vol soep scheen te zijn.

«Daar is bepaald te veel peper in die soep!» zei Alice tot zich zelve, al niezende.

En er zat zeer zeker te veel peper in de lucht. Zelfs de Hertogin niesde nu en dan, terwijl het kind zonder ophouden nu eens niesde en dan weer hilde.

De eenigen in de keuken, die niet niesden, waren de keukenmeid en een groote kat, welke bij den haard zat met een grimlach op het gezicht van het eene oor tot het andere.

«Och, zou u wel zoo goed willen zijn», zei

Alice, een beetje bedeesd, want ze wist niet goed of het wel gepast was, dat zij eerst sprak, «me te zeggen, waarom uw kat zoo zit te grimlachen?»

«'t Is een Cypersche kat», zei de Hertogin. «Daarom. Big!»

Het laatste woord zei ze zoo heftig, dat Alice er van opsprong. Maar het volgend oogenblik zag ze, dat het gericht was tot het kind en niet tot haar. Daarom vatte ze weer moed en ging verder:

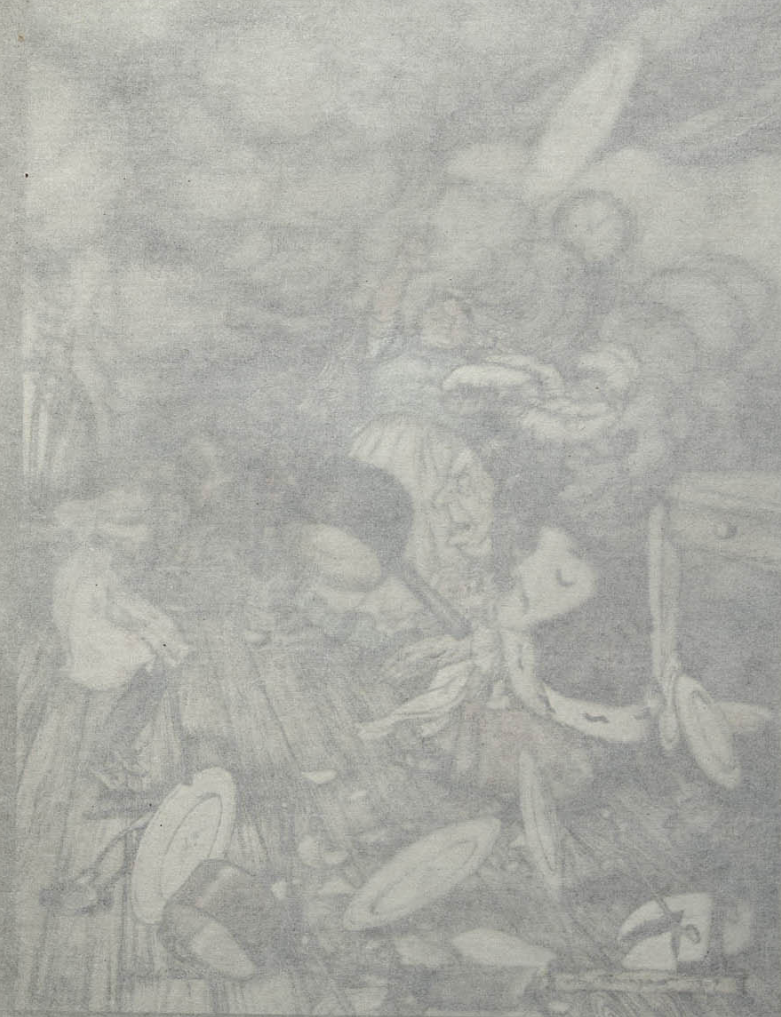
«Ik wist niet, dat Cypersche katten altijd grimlachten. Om u de waarheid te zeggen, ik wist niet, dat katten *konden* grimlachen».

«Dat kunnen ze allemaal», zei de Hertogin, «en de meesten doen het».

«Ik weet er geen een, die het doet», zei Alice zeer beleefd, erg in haar schik, dat ze zoo aardig zaten te keuvelen.

«Dan weet jij nog niet veel», zei de Hertogin, «dat verklaar ik je».

Alice beviel den toon, waarop dit gezegd werd, niet bijzonder en vond het raadzaam een ander onderwerp van gesprek te kiezen. Terwijl ze hiernaar zocht, nam de keukenmeid den ketel met soep van het vuur en begon onmiddellijk alles

Alice, een beetje bedroefd, vroeg of het wel gepast was, dat ze erin te zeggen, waarom uw kat een Cypersche kat is.
«'t is een Cypersche kat», zei de koningin.
«Daarom. Big!»

Het laatste woord zei ze met een er van opsprong. Maar liet zeggen, zag ze, dat het gericht was tot haar. Daarom vatte ze het verder:

«Ik wist niet, dat Cypersche katten lachten. Om u de waarheid te zeggen, niet, dat katten *konden* grimlachen».

«Dat kunnen ze allemaal», zei de koningin.
«en de meesten doen het».

«Ik weet er geen een, die het doet», zei Alice, zeer beleefd, erg in haar schik, dat ze zat te keuvelen.

«Dan weet jij nog niet veel», zei de koningin.
«dat verklaar ik je».

Alice beviel den toon, waarop dit niet bijzonder en vond het raadzaam onderwerp van gesprek te kiezen. Toen naar zocht, nam de keukenmeid de soep van het vuur en begon onmiddellijk

EEN BUITENGEWOON GROOTE PAN VLOOG
ER RAKELINGS LANGS

onder haar bereik naar de Hertogin en het kind te gooien. Eerst kwamen de haardijzers. Toen volgde een regen van pannen, borden en schotels. De Hertogin lette er niet op, zelfs al werd ze getroffen en het kind hilde al zoo geweldig, dat het onmogelijk was te weten of het pijn veroorzaakt werd of niet.

«Och, zie toch asjeblieft, wat je doet!» riep Alice, die van angst en schrik heen en weer sprong. «O, hemel, daar gaat zijn allerliefst neusje», en een buitengewoon groote pan vloog er rakelings langs en had het bijna meegenomen.

«Als een ieder zich met zijn eigen zaken bemoeide», zei de Hertogin met schorre stem, «zou alles in de wereld vlugger gaan dan nu».

«Wat niet bepaald een voordeel zou zijn», zei Alice, die blij was, dat ze een gelegenheid had om haar kennis wat te luchten. «Denk eens aan, hoe mal het zou gaan met dag en nacht! De aarde, weet u, draait in vier en twintig uren om haar as —»

«Van asch gesproken», zei de Hertogin, «stop haar in de heete asch!»

Alice keek tamelijk benauwd naar de keukenmeid om te zien, of ze van plan was het bevel

uit te voeren. Maar de keukenmeid was druk aan het roeren in de soep en scheen niet te luisteren en daarom waagde ze het verder te gaan: «In vier en twintig uur, naar ik *meen*, of is het in twaalf? Ik —»

«Houd toch op», zei de Hertogin, «cijfers kan ik niet uitstaan!» En toen begon ze haar kind weer te verzorgen, onderwijl een wiegeliedje zingend en het kind heftig schuddend bij het eind van elken regel:

«Spreek heftig uwen kleine aan
En sla hem als hij niest:
Geen rede toch wil hij verstaan,
Hij doet, wat hij verkiest».

KOOR.

(Waarmee de keukenmeid en het kind instemmen):

»Boe! boe! boe!«

Terwijl de Hertogin het tweede couplet zong, bleef ze aanhoudend het kind vreeselijk heen en weer schudden, waardoor het arme schepseltje zoo huilde, dat Alice nauwelijks de woorden kon verstaan:

»Ik spreek mijn jongen heel barsch aan
En sla hem als hij niest,
Van peper zal hij houden gaan
Als moeder dit verkiest!«

KOOR.

»Boe! boe! boe!«

«Hier zoo, nu mag jij er een beetje oppassen, als je wilt!» zei de Hertogin tot Alice, terwijl ze haar het kind toewierp. «Ik moet me klaar gaan maken om croquet te gaan spelen met de Koningin», en ze liep haastig het vertrek uit. De keukenmeid wierp haar een braadpan achterna, die haar maar eventjes miste. Alice ving het kind met eenige moeite op, daar het zoo'n raren vorm had en zijn armen en beenen overal heen stak «net als een zeester», meende ze. Het arme schepseltje snoof als een locomotief, toen ze het opving en kroop in elkaar en rekte zich weer uit met zoo'n geweld, dat ze het haast niet houden kon.

Zoodra ze wist, hoe ze het kind behandelen moest, (hetwelk hierin bestond, dat ze het in een soort van knoop wrong en het dan stevig vasthield bij het rechteroor en het linkerbeen), bracht ze het naar buiten. «Als ik dit kind niet van hier meeneem» zei Alice, «zullen ze het stellig binnen een paar dagen gedood hebben. Ik zou een moord op mijn geweten hebben, als ik het hier liet». De laatste woorden zei ze hardop waarop het kleine ding, als antwoord, ging knorren (het had intusschen opgehouden met niezen). «Knor niet zoo», zei Alice «dat is geen nette manier om zich uit te drukken».

Het kindje knorde weer en nu keek Alice het bekommerd in het gezicht om te zien wat er aan scheelde. Het viel niet te ontkennen, dat het een wipneus had en heel erg ook, zoodat de neus veel geleek op een snuit. Ook waren de oogen bijzonder klein voor een kindje, zoodat het uiterlijk van het kleine ding Alice volstrekt niet behaagde. «Maar misschien snikte het maar een beetje», dacht ze en ze keek het weer in de oogen om te zien of er tranen in waren.

Neen, daar waren geen tranen. «Als je in een varkentje gaat veranderen, kindlief», zei Alice, ernstig, «dan wil ik niets meer met je te doen hebben. Pas op!» Het arme ding snikte nog eens (of knorde, men kon het onmogelijk uitmaken, wat het was) en zwijgend gingen ze een poosje verder.

Alice begon er juist over te denken, wat ze met dit schepseltje moest aanvangen, wanneer ze het thuis bracht, toen het weer knorde en nu zoo heftig, dat ze het verschrikt in het gezicht keek. Nu was vergissen niet meer mogelijk. Het was niets meer of minder dan een varken en ze begreep, dat het dwaasheid zou zijn het nog verder mee te nemen. Daarom zette ze het schepseltje neer en voelde zich zeer verlicht toen ze het kalmpjes het bosch

Het kindje knorde weer en nu keek Alice bekommerd in het gezicht om te zien wat er scheelde. Het viel niet te ontkennen, dat het wipneus had en heel erg ook, zoodat de neus geleek op een snuit. Ook waren de oogen bijzonder klein voor een kindje, zoodat het uiterlijk van het kleine ding Alice volstrekt niet behaagde. «Het misschien snikte het maar een beetje», dacht ze en ze keek het weer in de oogen om te zien of er tranen in waren.

Neen, daar waren geen tranen. «Als je een varkentje gaat veranderen, kindlief», zei Alice ernstig, «dan wil ik niets meer met je te maken hebben. Pas op!» Het arme ding snikte nog eens (of knorde, men kon het onmogelijk uitmaken, wat het was) en zwiigend gingen ze een poosje verder.

Alice begon er juist over te denken, wat ze met dit schepseltje moest aanvangen, wanneer ze het thuis bracht, toen het weer knorde en nu zoo heftig dat ze het verschrikt in het gezicht keek. Nu was vergissen niet meer mogelijk. Het was niets meer of minder dan een varken en ze begreep, dat het dwaasheid zou zijn het nog verder mee te nemen. Daarom zette ze het schepseltje neer en voelde zich zeer verlicht toen ze het kalmpjes het bosch

HET KNORDE WEER ZOO HEFTIG, DAT ZE
HET VERSCHRIKT IN HET GEZICHT KEEK

zag ingaan. «Als het was opgegroeid», zei ze in zich zelve, «zou het een vreeselijk leelijk kind geworden zijn. Maar het schijnt me een heel aardig varkentje toe».

En ze begon over andere kinderen, die ze kende,

te denken en die heel goed voor varkentjes konden doorgaan en zei juist tegen zich zelve: «als men de rechte manier maar wist hoe ze te veranderen —» toen ze tot haar schrik de Cypersche kat, dicht bij haar, op den tak van een boom zag zitten.

De kat grimlachte enkel, toen hij Alice zag. Hij zag er vrij goedaardig uit, naar Alice meende.

Maar toch, hij had lange nagels en heel veel tanden en dus diende hij wat eerbiedig behandeld te worden.

«Cypersche Poes», begon ze, nog al bedeesd, daar ze niet wist of hij dien naam wel aardig zou vinden. Hij grimlachte echter nog een beetje meer. «Kom, dat schijnt hem niet te mishagen», dacht Alice en ze ging verder. «Zou u me asjeblijft willen zeggen, welken kant ik uit moet?»

«Dat hangt nog al af van de plaats, waar je heen wilt», zei de Kat.

«Het kan me niet veel schelen, waar ik heen ga —», zei Alice.

«Dan komt het er niet op aan, welken kant je uitgaat», zei de Kat.

«— Zoolang als ik maar *ergens* terecht kom», voegde Alice er ter nadere opheldering bij.

«O, dat doe je stellig», zei de Kat, «als je maar lang genoeg loopt».

Alice begreep, dat hier niets tegen te zeggen viel en daarom probeerde ze een andere vraag. «Wat voor menschen wonen in deze streek?»

«*Dien* kant uit», zei de Kat, zijn rechterpoot zwaaiend, «woont een Hoedenmaker. En *dien* kant uit» (een zwaai met den anderen poot), «woont

een Maartsche Haas. Je kunt bezoeken, wien je wilt, ze zijn beide gek».

«Maar ik wensch geen gekke lui te bezoeken», merkte Alice op.

«O, dat is niet te verhelpen», zei de Kat. «We zijn hier allemaal gek. Ik ben gek. Jij bent gek».

«Hoe weet je, dat ik gek ben?» zei Alice.

«Dat moet je wel zijn», zei de Kat, «anders was je niet hier gekomen».

Alice vond dat heelemaal geen bewijs, maar ze ging voort en zei: «En hoe weet je, dat jij gek bent?»

«Wel», zei de Kat, «een hond is niet gek. Ben je dat met me eens?»

«Ja», zei Alice.

«Welnu dan», ging de Kat voort, «je weet, een hond bromt, als hij boos is en zwaait met zijn staart als hij in een goede luim is. *Ik* brom als ik in een goede luim ben en zwaai met mijn staart als ik kwaad ben. Daarom ben ik gek».

«Ik noem dat spinnen, niet brommen», zei Alice.

«Noem het, zooals je wilt», zei de Kat. «Ga je vandaag croquet spelen met de Koningin?»

«Dat zou ik gaarne doen», zei Alice, «maar ik ben nog niet geïnviteerd».

«Je zult me daar aantreffen», zei de Kat en verdween.

Alice was over dit alles niets verwonderd, ze was zoo gewoon geraakt aan allerlei vreemde dingen. Terwijl ze nog keek naar de plaats, waar de Kat gezeten had, kwam hij plotseling weer voor den dag.

«Tusschen twee haakjes, wat is er van het kindje geworden?» zei de Kat. «Dat had ik bijna vergeten te vragen».

«Dat is in een big veranderd», zei Alice kalm.

«Dat dacht ik wel», zei de Kat en hij verdween weer.

Alice wachtte een oogenblik, meenende hem wel spoedig weer te zullen zien, doch hij verscheen niet. Daarom ging ze een paar minuten later heen in de richting van de plaats waar de Maartsche Haas moest wonen.

«Hoedenmakers ken ik wel», zei ze bij zich zelve. «De Maartsche Haas zal wel veel interessanter zijn en daar het nu Mei is, zal hij wel niet stapelgek zijn — tenminste niet zoo gek als in Maart». Terwijl ze dit zei, keek ze op en daar had je de Kat weer, die op den tak van een boom zat.

«Zei je big of wig? vroeg de Kat.

«Ik zei big», antwoordde Alice, «en ik wou,

dat je niet zoo onophoudelijk en zoo plotseling gingt verschijnen en verdwijnen. 't Is om er duizelig van te worden».

«Heel goed», zei de Kat. Ditmaal verdween hij zeer langzaam, beginnend met het eind van de staart en eindigend met den grimlach, die nog eenigen tijd zichtbaar bleef, nadat de rest van de Kat al verdwenen was.

«Wel, ik heb dikwijls een Kat gezien zonder een grimlach», dacht Alice, «maar een grimlach zonder een Kat! Dat is het gekste, wat ik nog ooit in mijn leven heb bijgewoond!»

Ze was nog niet veel verder geloopt, toen ze het huis van den Maartschen Haas in 't oog kreeg. Ze meende, dat dit wel het rechte huis moest zijn, omdat de schoorsteen den vorm hadden van ooren en het dak bedekt was met bont. Het was zoo'n groot huis, dat ze er liever niet dichterbij kwam voor ze nog iets had geknabbeld van het linker stukje champignon en een lengte van ongeveer twee voet had bereikt. Maar zelfs toen ging ze er tamelijk schroomvallig op af, terwijl ze in zich zelve zeide: «Veronderstel eens, dat hij toch stapelgek was! Ik zou haast wenschen, dat ik maar naar den Hoedenmaker was gegaan!»

HOOFDSTUK VII

Een dolle theevisite

EEN tafel was onder een boom voor het huis geplaatst en de Maartsche Haas en de Hoedenmaker zaten daaraan thee te drinken. Een zeven-slaper zat tusschen hen in, diep in slaap, terwijl de twee anderen, met de ellebogen op de tafel, over hem heen met elkaar praatten. «Erg onplezierig voord en Zeven-slaper», dacht Alice. «Maar daar hij in slaap is, geeft hij er misschien niet om».

De tafel was groot, maar toch zaten de drie aan een der hoeken dicht opeen. «Geen plaats, geen plaats!» riepen ze, toen ze Alice zagen komen. «Daar is ruimte genoeg!» zei Alice verontwaardigd en ging in een groote armstoel zitten aan het eind van de tafel.

«Neem wat wijn», zei de Maartsche Haas op aanmoedigenden toon.

Alice keek de heele tafel over, maar daar was niets als thee. «Ik zie geen wijn», merkte ze op.

«Die is er ook niet», zei de Maartsche Haas.

«Dan was het niet zeer beleefd van jou om dien aan te bieden», zei Alice boos.

«Het was niet zeer beleefd van jou om te gaan zitten zonder daartoe uitgenoodigd te zijn», zei de Maartsche Haas.

«Ik wist niet, dat het jouw tafel was», zei Alice, «ze is voor veel meer dan drie personen gedekt».

«Jouw haar moet geknipt worden», zei de Hoedenmaker.

Hij had Alice eenigen tijd met de grootste nieuwsgierigheid zitten aankijken. Dit was het eerste, wat hij zei.

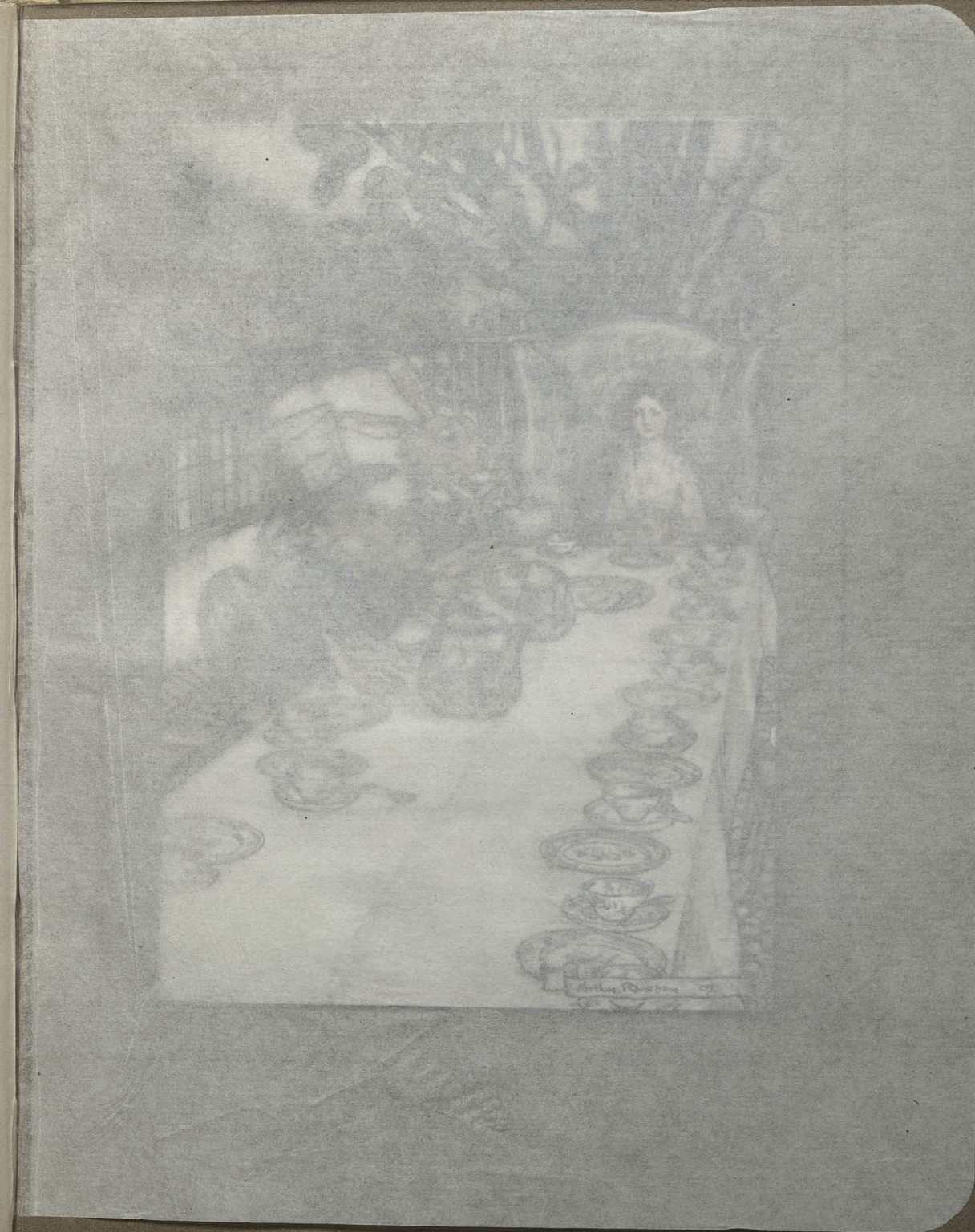
«Je moet niet persoonlijk worden», zei Alice eenigszins scherp. «Dat is zeer onbeleefd».

De Hoedenmaker, dit hoorende, spalkte zijn oogen wijd open, maar alles, wat hij zei, was: «Waarom lijkt een raaf op een schrijfflessenaar?»

«Kom, nu zal het wat prettig gaan worden!» dacht Alice. «Ik ben blij dat ze raadsels beginnen op te geven. — Ik geloof, dat ik dät wel raden kan», zei ze hardop.

«Meen je, dat je gelooft, dat je het antwoord weet?» zei de Maartsche Haas.

«Juist», zei Alice.

«Die is er ook niet», zei de Maartsche Haas.

«Dan was het niet zeer beleefd van jou om dien aan te bieden», zei Alice boos.

«Het was niet zeer beleefd van jou om te gaan zitten zonder daartoe uitgenoodigd te zijn», zei de Maartsche Haas.

«Ik wist niet, dat het jouw tafel was», zei Alice.

«ze is voor veel meer dan drie personen geschikt», zei de Hoedenmaker.

Hij had Alice eenigen tijd met de groote nieuwsgierigheid zitten aankijken. Dit was de eerste, wat hij zei.

«Je moet niet persoonlijk worden», zei de Maartsche Haas eenigszins scherp. «Dat is zeer onbeleefd».

De Hoedenmaker, dit hoorende, spalkte oogen wijd open, maar alles, wat hij zei, was: «Waarom lijkt een raaf op een schrijffles?».

«Kom, nu zal het wat prettig gaan worden», dacht Alice. «Ik ben blij dat ze raadsels begint op te geven. — Ik geloof, dat ik dat wel kan», zei ze hardop.

«Meen je, dat je gelooft, dat je het antwoord weet?» zei de Maartsche Haas.

«Juist», zei Alice.

EEN DOLLE THEEVISITE

«Dan moet je zeggen, wat je meent», ging de Maartsche Haas voort.

«Dat doe ik ook», antwoordde Alice haastig, «ten minste — ten minste, ik meen wat ik zeg, — en dat komt op 't zelfde neer, weet je».

«Het lijkt er niet naar!» zei de Hoedenmaker.

«Je zou even goed kunnen zeggen, dat «ik zie, wat ik eet» hetzelfde is als «ik eet, wat ik zie!»»

«Je kon even goed zeggen», voegde de Maartsche Haas er aan toe, «dat «ik houd van wat ik krijg» hetzelfde is als «ik krijg, waarvan ik houd!»»

«Je zou even goed kunnen zeggen», voegde de Zevenslaper er bij, die in zijn slaap scheen te praten, «dat «ik adem, als ik slaap» hetzelfde is als «ik slaap, als ik adem!»»

«Dat *is* hetzelfde bij *jou*», zei de Hoedenmaker. Hier hokte het gesprek en zweeg het gezelschap een poosje, terwijl Alice zich nog eens alles — maar dat was niet veel — in de herinnering terugriep omtrent raven en schrijfflessenaars.

De Hoedenmaker verbrak het eerst het stilzwijgen. «De hoeveelste is het?» zei hij, zich tot Alice wendende. Hij had zijn horloge uit den zak genomen, terwijl hij het telkens schudde en aan zijn oor hield.

Alice dacht een poosje na en zei toen: «De vierde».

«Dan vergis je je twee dagen», bracht de Hoedenmaker uit. «Ik heb je wel gezegd, dat boter niet deugt voor het uurwerk!» voegde hij er bij, terwijl hij de Maartsche Haas boos aankeek.

«'t Was toch van de *beste* boter», antwoordde de Maartsche Haas deemoedig.

«Ja wel, maar er zijn zeker ook wat broodkruimels tusschen gekomen», bromde de Hoedenmaker, «en dan moest je de boter er ook niet met het broodmes in hebben gedaan».

De Maartsche Haas nam het horloge en onderzocht het met een zuur gezicht. Toen stak hij het in zijn kopje thee en onderzocht het nog eens, maar hij wist niets beters te zeggen, dan wat hij al had gezegd: «Het was van de *beste* boter, hoor».

Alice had eenigszins nieuwsgierig over zijn schouder gegluurd. «Wat een leuk horloge!» merkte ze op. «Het geeft den datum aan, maar zegt niet hoe laat het is!»

«Waarom zou het dat?» mompelde de Hoedenmaker.

«Zegt *jouw* horloge je soms in welk jaar we zijn?»

«Natuurlijk niet», antwoordde Alice zonder dralen, «maar daarom blijft het ook zoo lang achtereen hetzelfde jaar».

«Precies hetzelfde als met het mijne», zei de Hoedenmaker.

Alice begreep er niets meer van. De woorden van den Hoedenmaker waren zeer duister en toch sprak hij goed Nederlandsch. «Ik begrijp u niet best», zei ze, zoo bedroefd mogelijk.

«De Zevenslaper slaapt weer», zei de Hoedenmaker en hij goot hem een beetje warme thee op den neus.

De Zevenslaper schudde met het hoofd en zei, zonder de oogen te openen: «Natuurlijk, natuurlijk, juist wat ik zeggen wou».

«Heb jij het antwoord op het raadsel al gevonden?» zei de Hoedenmaker, zich weer tot Alice wendend.

«Neen, ik geef het op», antwoordde Alice, «wat is het?»

«'k Heb er geen flauw begrip van», zei de Hoedenmaker.

«Ik ook niet», zei de Maartsche Haas.

Alice moest er van zuchten. «Mij dunkt, je zoudt je tijd beter kunnen besteden», zei ze, «dan ze te verspillen met het opgeven van raadseltjes, die niet zijn op te lossen».

«Als jij zoo'n goed begrip hadt van Tijd als

ik dit heb», zei de Hoedenmaker, «zou je niet praten van *ze* te verspillen. 't Is *hem*».

«Ik begrijp je niet!» zei Alice.

«Natuurlijk niet!» zei de Hoedenmaker, verachtelijk met zijn hoofd schuddend. «Ik geloof zeker, dat je nog nooit met den Tijd gesproken hebt!»

«Misschien niet», antwoordde Alice voorzichtig, «maar ik weet wel, dat ik altijd streng op den tijd moet passen, als ik me oefen op de piano».

«Ah! daar heb je 't al!» zei de Hoedenmaker. «Daar kan hij niet tegen. Als je maar goede vrienden met hem blijft, dan doet hij met de klok, wat je maar wilt. Stel b.v. eens, dat het 's morgens negen uur was, juist tijd om op school aan 't werk te gaan. Dan hadt je den Tijd maar even wat in 't oor te fluisteren en rrr...t! rond zouden de wijzers vliegen en 't was direct twaalf uur!»

«Ik wou, dat het twaalf uur was», fluisterde de Maartsche Haas.

«Dat zou werkelijk heerlijk zijn», zei Alice nadenkend. «Maar ik zou dan toch geen honger hebben».

«Eerst misschien niet», zei de Hoedenmaker, «maar je zoudt het twaalf uur kunnen laten blijven, zoolang als je maar wou».

«Leg jij het zóó aan?» vroeg Alice.

De Hoedenmaker schudde treurig met het hoofd. «Ik niet», antwoordde hij. «In Maart l.l. kregen we twist — juist voor *hij* gek werd, weet je —» (hier wees hij met zijn theelepeltje naar de Maartsche Haas), — «op het groote concert bij de Koningin van Harten, toen ik zingen moest:

»Vleermuis, vleermuis, kleine guit!

Zeg, wat voer je daar toch uit?»

«Je kent dat liedje misschien?»

«Ik heb wel eens zoo iets gehoord», zei Alice.

«En dan is het verder», ging de Hoedenmaker voort:

»Gij verheft u in uw vlucht

Als een theeblad in de lucht.

Vleermuis, vleermuis —«

Hier kwam er wat beweging in den Zevenslaper, die in zijn slaap begon te zingen: «Vleermuis, vleermuis, vleermuis, vleermuis —» en maar steeds zoo voortging tot ze hem moesten knijpen om hem op te doen houden.

«Nu had ik nauwelijks het eerste couplet uit», zei de Hoedenmaker, «of de Koningin sprong op en schreeuwde:

«Hij doodt den tijd! Zijn hoofd af!»

«Hoe vreeselijk barbaarsch!» riep Alice uit.

«En sedert dat oogenblik», ging de Hoedenmaker op treurigen toon voort, «wil hij niets doen van hetgeen ik vraag! Nu is het altijd zes uur».

Daar ging Alice een licht op.

«Staat hier daarom zoo veel theegoed op tafel?» vroeg ze.

«Juist», zei de Hoedenmaker zuchtend, «'t is altijd theetijd en we hebben heelemaal geen tijd om tusschenbeiden het theegoed om te wasschen».

«Dan schuif je dus zeker maar steeds op, de tafel rond?» zei Alice.

«Precies», zei de Hoedenmaker, «al naarmate de kopjes en de schoteltjes zijn gebruikt».

«Maar wat gebeurt er dan als je weer aan het begin bent?» waagde Alice het te vragen.

«Laten we nu eens over wat anders praten», viel de Maartsche Haas, gapend, in. «Ik begin hier genoeg van te krijgen. Ik stel voor, dat de jonge dame ons eens wat vertelt».

«Ik vrees, dat ik niets weet te vertellen», zei Alice, die schrikte van het voorstel.

«Dan moet de Zevenslaper het doen!» riepen ze beide. «Kom, kom, wordt eens wakker, Zevenslaper!» En ze knepen hem ieder aan een kant.

De Zevenslaper opende langzaam zijn oogen. «Ik sliep niet», zei hij met een heesche, zwakke stem, «ik heb elk woord wel gehoord, dat jullie hebt gezegd».

«Vertel ons eens wat!» zei de Maartsche Haas.

«Ja toe!» smeekte Alice.

«En liefst maar wat gauw, anders ben je weer in slaap vóór je gedaan hebt».

«Er waren eens drie kleine zusjes», zoo begon de Zevenslaper snel, «en haar namen waren Hetty, Betty en Letty en ze woonden heel onder in een put —»

«Waar leefden ze van?» zei Alice, die altijd veel belang stelde in eet- en drinkquaesties.

«Van stroop», zei de Zevenslaper, na eerst een paar oogenblikken gedacht te hebben.

«Dat kan niet», merkte Alice zacht op, «dan zouden ze ziek geworden zijn».

«Dat waren ze ook», zei de Zevenslaper, «erg ziek».

Alice trachtte zich zoo'n levenswijze voor te stellen, maar dit ging niet best en daarom vroeg ze: «maar waarom woonden ze heel onder in een put?»

«Neem nog een beetje thee», zei de Maartsche Haas, op statigen toon, tot Alice.

«Ik heb nog niets gehad», antwoordde Alice eenigszins geraakt, «en dus kan ik niet *nog* wat nemen».

«Je hebt toch wel eens thee gedronken», zei de Hoedenmaker, «en dus kun je heel goed *nog* wat nemen».

«Niemand vroeg jou iets», zei Alice.

«Oho, wie wordt er nu persoonlijk?» vroeg de Hoedenmaker triomfantelijk.

Alice wist niet goed wat hierop te zeggen. Ze nam daarom wat thee en een boterham en zich tot den Zevenslaper wendende, vroeg ze nog eens: «Waarom woonden ze heel onder in een put?»

De Zevenslaper dacht weer eenige oogenblikken na en zei toen: «Het was een stroopput».

«Zoo iets bestaat er niet!» begon Alice boos, maar de Hoedenmaker en de Maartsche Haas gingen «Sst! sst!» roepen, terwijl de Zevenslaper knorrig opmerkte: «Als je niet beleefd kunt blijven, moet je zelf het verhaal maar uitmaken».

«Och neen, toe, ga voort!» zei Alice. «Ik zal je niet weer in de rede vallen. Er kan wel zoo'n put zijn».

«O zoo!» zei de Zevenslaper verontwaardigd. En toen vervolgde hij: «En deze drie zusjes dan moesten leeren putten, weet je —»

«Wat leerden ze putten?» zei Alice, heelemaal vergetend wat ze beloofd had.

«Stroop,» zei de Zevenslaper, ditmaal zonder ook maar even na te denken.

«Ik moet een schoon kopje hebben», viel de Hoedenmaker hier in, «laten we allemaal één plaats opschuiven».

Terwijl hij dit zei schoof hij één plaats op gevolgd door den Zevenslaper. De Maartsche Haas ging op de plaats van den Zevenslaper zitten en Alice nam, zeer tegen haar zin, de plaats van de Maartsche Haas in. De Hoedenmaker was de eenige, die van deze opschuiving profiteerde. Alice had er zeer bij verloren, daar de Maartsche Haas juist den melkpot had omgegooid en al de melk op zijn bordje was geloopt.

Alice wou niet gaarne den Zevenslaper beledigen. Daarom begon ze heel voorzichtig: «maar ik begrijp dat niet goed. Waar putten ze de stroop uit?»

«Men kan water uit een waterput halen», zei de Hoedenmaker, «en dus zou ik denken, dat men stroop uit een stroopput kan krijgen — hè, domoor?»

«Maar ze waren *in* de put», zei Alice tot den Zevenslaper, terwijl ze maar net deed, alsof ze die laatste opmerking niet gehoord had.

«Wel zeker waren ze dat, diep er in», zei de Zevenlaper.

Dit antwoord bracht Alice zoo van streek, dat ze den Zevenlaper eenigen tijd verder liet praten zonder hem in de rede te vallen.

«Ze leerden dan putten», vervolgde de Zevenlaper, die zat te gapen en in de oogen te wrijven van slaap, «en ze putten van alles — van alles, dat met een K begint —»

«Waarom met een K?» zei Alice.

«Waarom niet?» zei de Maartsche Haas.

Alice zweeg.

De Zevenlaper had nu de oogen dicht en zat te knikkebollen. Maar de Hoedenmaker kneep hem weer wakker en toen herhaalde hij: »— van alles dat met een K begint, zooals knollen, en kometen en kurkentrekkers en kracht — je weet men spreekt van «kracht putten». Heb je ooit zoo iets gezien als «kracht putten»?

«Wel, nu je er van spreekt», zei Alice, niet wetende wat te zeggen, «maar ik denk toch niet —»

«Praat dan ook niet», zei de Hoedenmaker.

Dit ruwe antwoord vond Alice dan toch wat al te kras. Hevig verbolgen stond ze op en ging heen. De Zevenlaper viel direct in slaap, terwijl geen der

twee anderen zich blijkbaar iets om haar heengaan bekommerde, ofschoon ze een paar malen omkeek in de hoop, dat men haar terug zou roepen. Het laatst, dat ze van hen zag was, dat ze probeerden den Zevenlaper in den theepot te stoppen.

«Daar zal ik ten minste nooit weer naar toe gaan!» zei Alice, terwijl ze haar weg door het bosch vervolgde. «Dat was de onzinnigste theevisite, die ik ooit in mijn leven heb bijgewoond!»

Juist toen ze dit zei, merkte ze in een der boomen een deur op. «Dat is zeer vreemd!» dacht ze. «Maar alles is vandaag vreemd. Ik kon hier wel eens in gaan». En naar binnen ging ze.

Wederom bevond ze zich in een lange zaal en dicht bij het glazen tafeltje. «Nu zal ik ditmaal eens beter oppassen», zei ze in zich zelve. Toen nam ze het gouden sleuteltje en ontsloot de deur, welke toegang verleende tot den tuin. Daarop begon ze aan den champignon te knabbelen, waarvan ze nog een stuk in haar zak had bewaard, tot ze ongeveer een voet hoog was. Toen ging ze door het gangetje en *toen* — bevond ze zich eindelijk in den mooien tuin, te midden der kleurige bloemen en koele fonteinen.

HOOFDSTUK VIII

Het croquetveld van de Koningin

EEN groote rozenboom stond aan den ingang van den tuin. De rozen, die er aan zaten, waren wit, maar drie tuinlieden waren druk bezig met ze rood te verven. Alice vond dit zeer vreemd en ging daarom wat naderbij. Juist toen ze bij hen kwam, hoorde ze een hunner zeggen:

«Pas toch op, Vijf, je bemorst me heelemaal met verf».

«Dat kon ik niet helpen», zei Vijf op knorrigen toon. «Zeven stiet me tegen den arm». Waarop Zeven opkeek en zei:

«Goed zoo, Vijf! Je moet altijd de schuld maar op anderen werpen!»

«Hou jij je maar stil!» zei Vijf. «Gisteren hoorde ik de Koningin nog zeggen, dat jij verdiende onthoofd te worden!»

«Waarom?» zei hij, die het eerst gesproken had

«Dat gaat jou niet aan, Twee!» zei Zeven.

«Ja, dat gaat hem *wel* aan!» zei Vijf. «En ik

zal het hem zeggen — dat was, omdat hij de keukenmeid tulpenbollen inplaats van uien had gebracht».

Hierop wierp Zeven zijn verfkwast neer en had juist gezegd: «Neen maar, van alle onbillijke dingen —», toen zijn oog op Alice viel, die naar hen stond te kijken en hij plotseling bleef steken. De anderen keken toen ook op en allen maakten een diepe buiging.

«Och, zeg me toch eens», zei Alice, een beetje verlegen, «waarom verven jullie die rozen?»

Vijf en Zeven zeiden niets, maar keken Twee aan. Twee begon op zachten toon: «Wel, de zaak is, Freule, dat dit een roode-rozenboom had moeten zijn en dat we hier bij vergissing een witte hebben geplant. En als nu de Koningin het merkte, zouden we allen het hoofd verliezen, ziet u. En daarom, Freule, ziet u, doen we ons best, om —» Op dit oogenblik riep Vijf, die met een angstig gezicht den tuin rondgekeken had, uit: «De Koningin! De Koningin!» De drie tuinlieden wierpen zich onmiddellijk plat op hunne gezichten. Verscheiden voetstappen werden gehoord. Alice keerde zich om, verlangend de Koningin te zien.

Eerstkwamentien soldaten, die schoppend roegen.

Deze hadden allen den vorm van de drie tuinlieden, langwerpig en plat, met de handen en voeten aan de hoeken. Daarna tien hovelingen. Deze waren geheel versierd met ruiten en liepen net als de soldaten, twee aan twee. Hierop volgden de Koninklijke kinderen. Er waren er tien. De lievelingen kwamen vroolijk huppelend aanzetten, twee aan twee en hand aan hand. Ze waren allen versierd met harten. Hierna kwamen de gasten, meest Koningen en Koninginnen. Onder hen merkte Alice het Witte Konijn op, dat gejaagd en zenuwachtig sprak en om alles lachte, wat er gezegd werd. Daarna verscheen Hartenboer, die de Koninklijke Kroon droeg op een rood fluweelen kussen en aan het eind van dezen indrukwekkenden optocht kwamen *De Koning en Koningin van Harten*.

Alice was eenigszins in twijfel of ze ook op haar gezicht moest gaan liggen evenals de drie tuinlieden, doch ze kon zich niet herinneren, dat ze ooit van zulke voorschriften bij een optocht had gehoord. «En bovendien», dacht ze, »waartoe zou een optocht dienen, als alle menschen met het gezicht ter aarde moesten gaan liggen, zoodat ze niets konden zien?» Daarom bleef ze staan, waar ze was en wachtte af, wat er zou gebeuren. Toen

de optocht bij Alice gekomen was, bleven allen staan. Een ieder keek naar haar, terwijl de Koningin op strengen toon zei: »Wie is dat?» Ze vroeg dit aan Hartenboer, die tot antwoord enkel boog en glimlachte.

«Idioot!» zei de Koningin, vol ongeduld haar hoofd schuddend en zich tot Alice wendende zei ze: «Hoe heet je, kind?»

«Mijn naam is Alice, Majesteit», zei Alice zeer beleefd. Maar in zich zelf voegde ze er bij: «Wel, alles wel beschouwd, zijn ze toch maar een pak kaarten. Ik behoef niet bang voor hen te zijn!»

«En wie zijn dat?» zei de Koningin, naar de drie tuinlieden wijzend, die om den rozenboom lagen. Want daar ze voorover lagen en hun ruggen er uitzagen als die van de andere kaarten van hetzelfde spel, kon ze niet zeggen of het soldaten, hovelingen, of wel drie van haar eigen kinderen waren.

«Hoe zou ik dat weten?» zei Alice, verbaasd over haar eigen moed. «Wat gaan *mij* die aan?»

De Koningin werd rood van woede en na haar een poosje als een wild dier te hebben aangestaard gilte ze: «Haar hoofd af! Haar —»

«Onzin!» zei Alice zeer luid en vastberaden en — de Koningin zweeg.

De Koning legde zijn hand op haar arm en zei eenigszins bedeesd: «Bedenk, lieve, dat ze nog maar een kind is!»

De Koningin wendde zich toornig van hem af en zei tot den Boer: «Draai ze om!»

De Boer deed dit, zeer zorgvuldig met een zijner voeten.

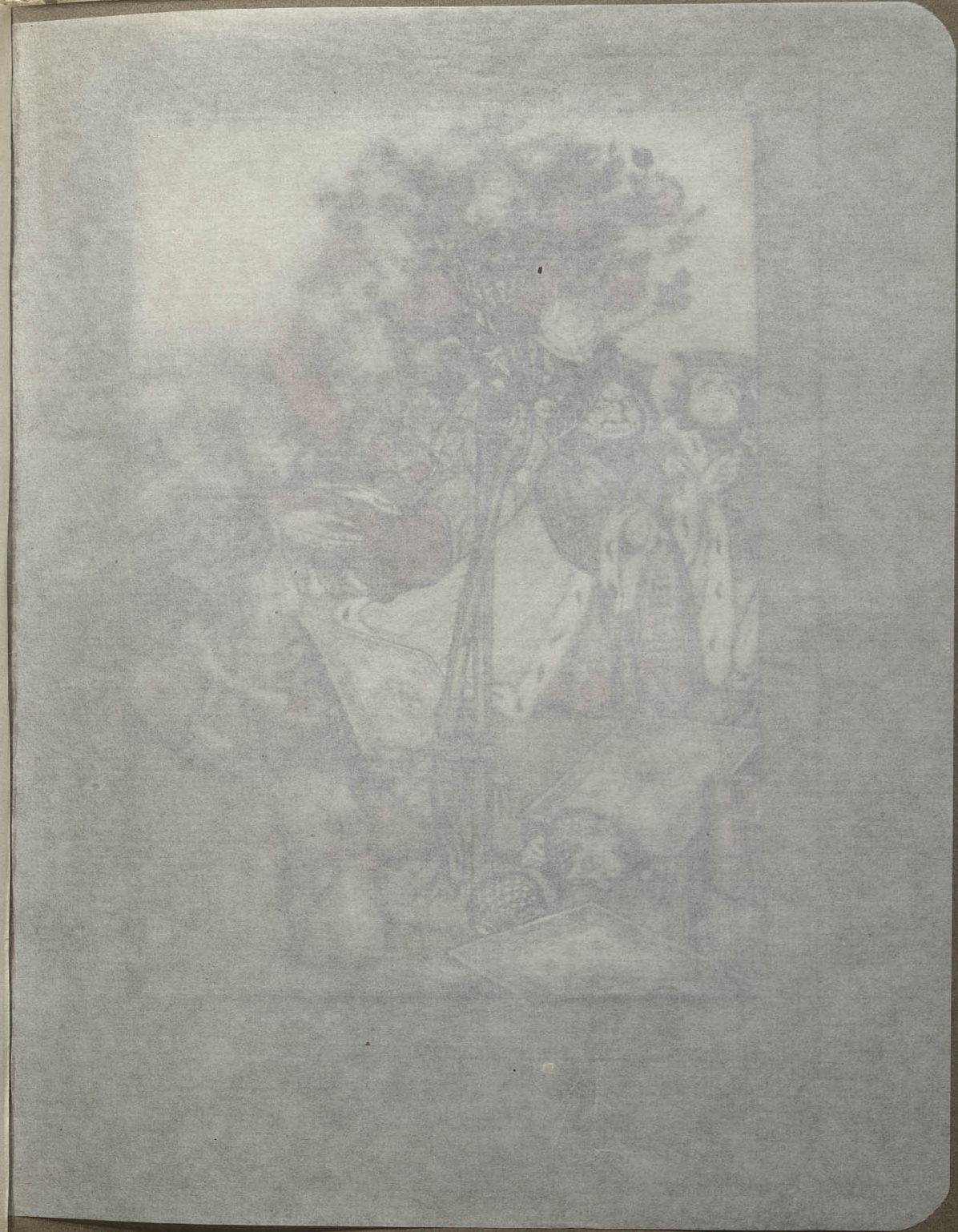
«Staat op!» riep de Koningin, met een schelle, harde stem.

De drie tuinlieden sprongen terstond op en gingen aan het buigen voor den Koning, de Koningin, de Koninklijke kinderen en voor ieder ander.

«Houdt daar mee op!» gilte de Koningin. «Je maakt me duizelig». En toen, met een blik op den rozenboom, ging ze voort: «Wat hebben jullie hier toch uitgevoerd?»

«Och, Majesteit», zei Twee, zeer onderdanig en één knie buigend terwijl hij sprak, «we probeerden —»

«Ja, ja, ik zie het al!» zei de Koningin, die inmiddels de rozen onderzocht had. «Hun hoofden af!» en de optocht trok verder, terwijl drie soldaten achterbleven om de ongelukkige tuinlui terecht te

«Onzin!» zei Alice zeer luid en vastberaden
de Koningin zweeg.

De Koning legde zijn hand op haar arm en
zoopte haar bedeeld: «Bedenk, lieve, dat ze nog
een kind is!»

De Koningin wendde zich toornig van hem af
en zei tot den Boer: «Draai ze om!»

De Boer deed dit, zeer zorgvuldig met een zijde
voeten.

«Staat op!» riep de Koningin, met een scherp
harde stem.

De drie tuinlieden sprongen terstond op en gingen
aan het buigen voor den Koning, de Koningin
Koninklijke kinderen en voor ieder ander.

«Houdt daar mee op!» gilte de Koningin
maakt me duizelig». En toen, met een blik op de
rozenboom, ging ze voort: «Wat hebben jullie
hier toch uitgevoerd?»

«Och, Majesteit», zei Twee, zeer onderdanig
en één knie buigend terwijl hij sprak, «we
beerden —»

«Ja, ja, ik zie het al!» zei de Koningin
inmiddels de rozen onderzocht had. «Hun hoofden
af!» en de optocht trok verder, terwijl drie soldaten
achterbleven om de ongelukkige tuinlui terecht

DE KONINGIN WENDDE ZICH TOORNIG VAN
HEM AF EN ZEI TOT DEN BOER: „DRAAI ZE OM”

stellen, die nu zoo snel mogelijk naar Alice liepen om bij haar bescherming te zoeken.

«Je zult niet onthoofd worden!» zei Alice en ze stopte ze in een grooten bloempot, die dichtbij haar stond. De drie soldaten liepen eenigen tijd rond om naar hen te zoeken en gingen toen kalmpjes de anderen achterna.

«Zijn hun hoofden er af?» riep de Koningin.

«Hun hoofden zijn verdwenen, Majesteit!» riepen de soldaten ten antwoord.

«Goed zoo!» riep de Koningin. »Kun je croquetten?»

De soldaten zwegen en keken Alice aan, daar de vraag blijkbaar voor haar bedoeld was.

«Ja!» riep Alice.

«Kom dan!» gilte de Koningin en Alice voegde zich bij het gezelschap, verlangend te weten, wat er nu zou gebeuren.

«Mooi weertje vandaag!» zei een bedeesd stemmetje naast haar. Aan haar zijde bevond zich het Witte Konijn, dat haar zeer schroomvallig aankeek.

«Heel mooi», zei Alice. «Waar is de Hertogin?»

«Sst, sst!» zei het Konijn snel. Het keek benauwd om en daarna op de teenen gaande staan, bracht het

den mond dicht bij Alice's oor en fluisterde: «Ze is ter dood veroordeeld».

«Hoe komt dat?» zei Alice.

«Zei je «Hoe kommerlijk!» vroeg het Konijn.

«Neen», zei Alice, «ik vind dat heelemaal niet kommerlijk. Ik zei: «Hoe komt dat?»

«Ze heeft de Koningin een klap om de ooren gegeven» — begon het Konijn. Alice gaf een kreet van pret.

«O, stil toch!» fluisterde het Konijn verschrikt. «De Koningin zal je nog hooren! Zie je, ze kwam wat laat en de Koningin zei —»

«Op je plaats!» gierde de Koningin met een stem als een orkaan en dadelijk begonnen de menschen wild heen en weer te loopen, herhaaldelijk tegen elkander aanbotsend. Eindelijk echter vonden ze allen hun plaats en het spel begon.

Alice had nog nooit zoo'n vreemd croquetveld gezien. Het was overdekt met richels en voren, de ballen waren levende egels, de hamers levende flamingos en de soldaten moesten voorover op handen en voeten gaan staan om de bogen te vormen.

De grootste moeilijkheid was, naar Alice vond, het hanteeren van den flamingo. Ze slaagde er

in het lichaam van den vogel weg te moffelen onder haar arm, terwijl ze de pooten maar liet hangen, maar telkens wist het dier zich, juist als ze na veel moeite zijn nek mooi recht had gekregen en ze met

zijn kop den egel een slag wilde geven, om te draaien en haar in 't gezicht te zien met zulk een vreemde uitdrukking in de oogen, dat ze haar lachen niet kon laten. Als ze dan zijn kop weer naar beneden had gewerkt en weerwou beginnen metspelen, dan had zich zoowaar de egel weer ontrold

en was deze naar een andere plaats gekropen. En bovendien was er gewoonlijk een richel of voor in den weg, wanneer ze den egel ergens heen wilde slaan en daar de voorover gebogen soldaten

ook ieder oogenblik opstonden en ergens anders heenliepen, zag Alice spoedig in, dat het croquetten een erg moeilijk spel was.

De spelers speelden allen tegelijk zonder hun beurt af te wachten, terwijl ze ieder oogenblik twistten en vochten om de egels. De Koningin was spoedig vreeselijk boos en liep stampvoetend rond, ieder oogenblik uitroepend: «Zijn hoofd af! Haar hoofd af!»

Alice gevoelde zich lang niet op haar gemak. 't Is waar, ze had nog geen twist gehad met de Koningin, doch die kon ieder oogenblik ontstaan, «en dan», dacht ze, «wat zou er dan van me worden? Ze schijnen er hier erg veel van te houden, om de menschen het hoofd af te slaan. Het verwondert me, dat hier nog menschen met hoofden rondloopen!»

Ze zon op een middel om te ontsnappen zonder gezien te worden, toen ze een vreemde verschijning in de lucht opmerkte. Eerst begreep ze er niets van, maar na een paar minuten er naar gekeken te hebben, ontdekte ze, dat het een grimlach was en zei: «'t Is de Cypersche Kat. Nu zal ik ten minste iemand hebben om mee te praten».

«Hoe gaat het je?» zei de Kat, zoo spoedig er

genoeg van zijn mond was verschenen om er mee te spreken.

Alice wachtte, tot ook de oogen te voorschijn waren gekomen en toen knikte ze hem toe. «Het geeft niets, of ik al tegen hem praat», dacht ze, «vóór zijn ooren voor den dag zijn gekomen of althans één ervan». Het volgend oogenblik was de heele kop te zien. Nu zette Alice haar flamingo neer en begon over het spel te praten, erg blij, dat ze iemand had om naar haar te luisteren. De Kat scheen van meening, dat er nu genoeg van hem aan 't licht was gekomen en hield de rest achterwege.

«Ik geloof werkelijk niet, dat ze eerlijk spelen», begon Alice op eenigszins klagenden toon, «en ze twisten allen zoo vreeselijk, dat men zich zelf niet kan verstaan. Ze schijnen ook heelemaal geen regels voor het spel te hebben. Indien ze er al zijn, neemt niemand ze in acht en je begrijpt niet, hoe verbijsterend het is, dat alles leeft. Daar heb je b.v. den boog, waar ik straks onder door moet slaan, die is me daar heel naar het andere eind van het veld geloopt!»

«Hoe vind je de Koningin?» zei de Kat zacht.

«Zoo, zoo», zei Alice, «ze is zoo vreeselijk» —

Juist op dat oogenblik bemerkte ze, dat de Koningin dicht achter haar stond te luisteren en dus ging ze voort, «— knap in het spel, dat ze zeer zeker zal winnen».

De Koningin glimlachte en ging verder.

«Met wie praat je daar?» zei de Koning, die nu ook naderbij kwam en zeer nieuwsgierig naar den kattenkop keek.

«Dat is een vrind van me, een Cypersche Kat», zei Alice, «mag ik hem aan u voorstellen?»

«Ik mag zijn uiterlijk niet», zei de Koning, «maar hij mag mij de hand kussen, als hij wil».

«Liever niet», zei de Kat.

«Wees niet zoo onbeschoft», zei de Koning, «en kijk me niet zoo aan!» Hij ging achter Alice staan, terwijl hij dit zei.

«Een Kat mag wel naar een Koning kijken»,

zei Alice. «Ik heb dat eens ergens gelezen, maar ik weet niet meer waar».

«Wel, hij moet weg», zei de Koning vastberaden, en hij riep de Koningin, die juist voorbijkwam, toe: «Lieve, ik wou dat jedeze Kat wou laten verwijderen!»

De Koningin had maar één manier om moeilijkheden, hetzij groote of kleine, uit den weg te ruimen. «Zijn kop af!» zei ze, zonder zelfs om te zien.

«Ik zal zelf den beul gaan halen», zei de Koning snel en ging haastig heen.

Alice bedacht nu, dat het niet kwaad zou zijn weer naar het spel terug te gaan, daar ze in de verte de stem van de Koningin hoorde, die krijschte van woede. Ze had reeds gehoord, hoe drie der spelers ter dood waren veroordeeld, omdat ze niet op hun beurt hadden gepast en ze was lang niet op haar gemak, daar het spel nu zoo in de war was, dat ze heelemaal niet meer wist, of het haar beurt was of niet. Ze ging daarom naar haar egel zoeken. Maar haar egel was aan 't vechten met een anderen egel, hetgeen Alice een mooie gelegenheid toescheen om den een met den ander te croquetten. De eenige moeilijkheid was, dat haar flamingo naar den anderen kant van den tuin was gelopen, waar, zooals Alice zag, hij tevergeefs

trachtte in een der boomen te vliegen. En toen ze nu den flamingo gevangen had, was het gevecht gedaan en waren de beide egels nergens te vinden. «Maar het doet er niet veel toe», dacht Alice, «daar alle bogen aan dezen kant van het veld verdwenen zijn». Daarom nam ze den vogel

onder den arm, opdat hij niet weer ontsnappen zou en ging toen weer terug om nog een beetje te praten met haar vriend.

Weer bij de Kat gekomen, zag ze tot haar verrassing, hoedieomringd was door een groote menigte. Er

was twist ontstaan tusschen den beul, den Koning en de Koningin, die allen tegelijk praatten, terwijl de anderen, blijkbaar lang niet op hun gemak, geen woord zeiden. Zoodra Alice verscheen, wendden zich de drie twistenden tot haar om hun geschil te beslechten. Ze verdedigden hun verschillend standpunt, maar daar ze allen tegelijk spraken, viel het Alice zeer moeilijk ze te volgen en te begrijpen.

De beul voerde aan, dat men geen hoofd kon afslaan, tenzij er ook een lichaam was waarvan men het kon slaan, dat hij nog nooit in zijn leven zoo iets *had* gedaan en dat hij dit nu op *zijn* leeftijd ook niet meer *zou* doen.

De Koning beweerde, dat alles, wat een hoofd had, onthoofd kon worden en dat hij dus verder geen praatjes verkoos te hooren.

De Koningin was eenvoudig van meening, dat als er niet snel gehandeld werd en dat wel in minder dan geen tijd, ze iedereen zou laten terechtstellen, niemand uitgezonderd. (En het was nu juist om deze laatste opmerking, dat het gansche gezelschap zoo bijzonder ernstig en bedrukt keek.)

Alice wist niets anders te zeggen als: «Hij behoort aan de Hertogin. Spreek er met haar over».

«Die is in de gevangenis», zei de Koningin tot den beul, «haal haar hier». De beul vloog weg als een pijl uit den boog.

Zoodra hij uit 't gezicht was, begon de Kattekop te verdwijnen en was geheel weg, toen de Hertogin terugkeerde, gevolgd door den beul. Daarop begon deze, evenals de Koningin, opgewonden heen en weer te loopen om naar den Kop te zoeken, terwijl de rest van het gezelschap zich weer naar het spel begaf.

HOOFDSTUK IX

Het verhaal van de soepschildpad

«Ik kan je niet zeggen, hoe blij ik ben, je weer te zien, oudje!» zei de Hertogin, terwijl ze haar arm vertrouwelijk door dien van Alice stak en ze samen verder gingen.

Alice was zeer in haar schik de Hertogin in zoo'n prettige stemming te vinden en dacht bij zich zelve, dat het misschien alleen door de peper kwam, dat ze haar in de keuken in zoo'n booze bui had aangetroffen.

«Als *ik* Hertogin word», zei ze in zich zelve, (ofschoon op eenigszins twijfelachtigen toon), «wil ik heelemaal geen peper in mijn keuken hebben. Die is volstrekt niet noodig in soep. Misschien komt het wel van de peper, dat de menschen zoo heethoofdig zijn», vervolgde ze, erg ingenomen met zich zelve, dat ze dit, naar ze meende, ontdekt had, «en zoo maakt de azijn hen zuur, de kamille hen bitter en klontjes en dergelijke dingen de kinderen zoet. Ik wou, dat de menschen dit toch

maar wisten, dan zouden ze er niet zoo zuinig op zijn . . .»

Ze dacht heelemaal niet meer aan de Hertogin en schrikte daarom, toen ze haar stem dicht aan haar oor hoorde. «Je loopt ergens over te denken, lieve, en dat maakt, dat je geen woord zegt. Ik kan je nu niet zoo direct de moraal daarvan zeggen, maar die zal me straks wel te binnen schieten».

«Misschien zit er geen moraal in», waagde Alice op te merken.

«Tut, tut, kind!» zei de Hertogin. «Alles heeft een moraal, als je ze maar weet te vinden». En ze drukte zich, dit zeggende, dicht tegen Alice aan.

Deze was er niets mee ingenomen, dat de Hertogin zoo innig werd, eerstens omdat die *vreeselijk* leelijk was en ten tweede, omdat ze juist zoo groot was, dat haar kin op Alice's schouder rustte en deze kin allernaangenaamst scherp was. Ze wou echter liever niet onvriendelijk zijn en daarom verdroeg ze het zoo goed ze kon. «Er schijnt nu een beetje meer gang in het spel te komen», zei ze.

«Dat is zoo», zei de Hertogin, «en de moraal hiervan is: 't Is de liefde, die de wereld rond doet gaan!»

«Iemand heeft eens gezegd», fluisterde Alice, «dat

die behoorlijk draait als een ieder zijn plicht maar doet!»

«Nu ja, dat komt op 't zelfde neer», zei de Hertogin, haar scherpe kin nog vaster tegen Alice's schouder drukkend, «en de moraal *daarvan* is: Pas op den zin en de volzinnen zullen wel op zich zelve passen».

«Wat houdt ze er toch van om overal een moraal uit te halen!» dacht Alice bij zich zelve.

«Het verwondert je zeker wel, dat ik mijn arm niet om je middel sla», zei de Hertogin na een oogenblik zwijgens. «Dit komt, omdat ik het karakter van je flamingo niet volkomen vertrouw. Wil ik de proef eens nemen?»

«Hij zou wel eens kunnen bijten», antwoordde Alice schijnbaar bezorgd, daar ze er volstrekt niet op gesteld was, dat die proef genomen werd.

«Zeer juist», zei de Hertogin, «flamingo's en mosterd bijten beide. En de moraal daarvan is: Soort zoekt soort».

«Ja, maar mosterd is geen vogel», merkte Alice op.

«Je hebt al weer gelijk», zei de Hertogin, «wat kun je toch alles duidelijk uiteenzetten!»

«'t Is, geloof ik, een delfstof», zei Alice.

«Wel zeker», zei de Hertogin, die met alles scheen in te stemmen, wat Alice beweerde, «daar is hier dichtbij een groote mosterdmijn. En de moraal hiervan is: Hoe grooter het mijn, hoe kleiner het dijn».

«O, nu weet ik het!» riep Alice, die naar deze laatste opmerking niet geluisterd had. «'t Is een eetbare plant. Het lijkt er wel niet erg op, maar 't is toch zoo».

«Ik ben het geheel met je eens», zei de Hertogin, «en de moraal daarvan is: Wees, wat je graag woudt schijnen, of indien je wilt, dat ik me eenvoudiger uitdruk: Verbeeld je nooit iets anders te zijn dan wat anderen zou kunnen toeschijnen dat, wat je waart of had kunnen zijn niet anders was, dan wat je geweest waart hun anders zou hebben toegeschenen».

«Ik geloof, dat ik dit beter begrijpen zou», zei Alice zeer beleefd, «als ik het geschreven zag. Zooals u dat zegt, vat ik het, naar ik denk, niet al te best».

«En dat is nog niets vergeleken bij wat 'k wel zou *kunnen* zeggen», antwoordde de Hertogin, zeer gestreeld.

«Och, doe u maar geen moeite om het nog langer te zeggen», zei Alice.

«Volstrekt geen moeite!» zeide Hertogin. «Alles wat ik tot dusver gezegd heb, geef ik je gaarne cadeau».

«Dat's een goedkoop cadeau!» dacht Alice. «Ik ben blij, dat men op verjaardagen niet dergelijke geschenken geeft». Doch ze waagde het niet dit hardop te zeggen.

«Weer aan het denken?» vroeg de Hertogin met een nieuwen duw van haar scherpe kin.

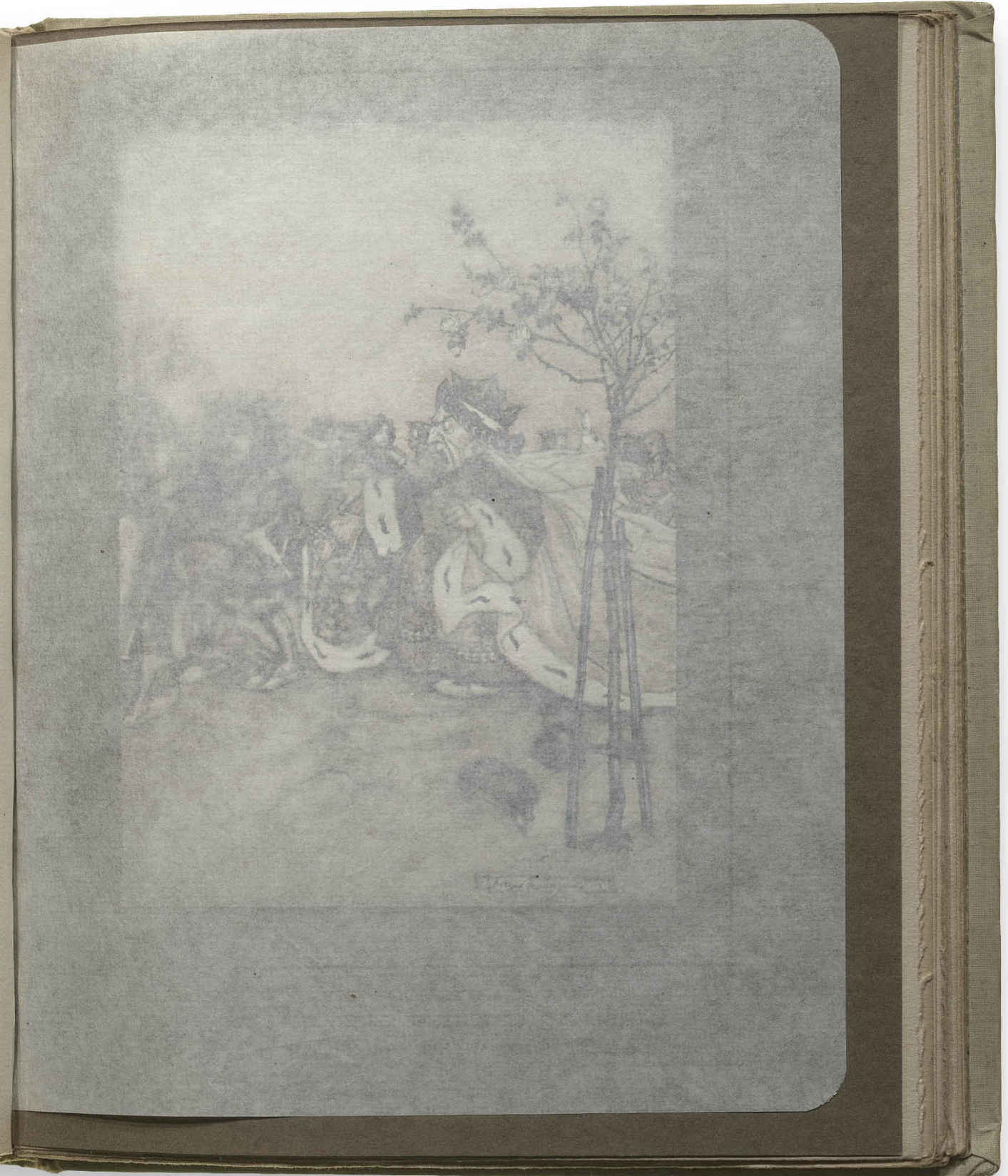
«Ik heb het recht om te denken», zei Alice scherp, die haar kalmte wat begon te verliezen.

«Ja, zoowat even veel recht als varkens hebben om te vliegen en de m—»

Maar hier, tot Alice's groote verbazing, bleef de Hertogin plotseling steken en nog wel midden in haar lievelingswoord ‚moraal’ en de arm, die in den hare was, begon te beven. Alice keek op en daar stond de Koningin vlak voor haar, haar armen over elkaar geslagen en met een gezicht zoo dreigend als een onweerswolk.

«Mooi weer vandaag, Majesteit!» begon de Hertogin met zachte, zwakke stem.

«Nu, versta me wel», gilte de Koningin, terwijl ze met haar voet op den grond stampte, «jij weg of je hoofd er af en dat in minder dan de helft van geen tijd! Kies!»

«Volstrekt geen moeite!» zeide Hertogin. «Alles wat ik tot dusver gezegd heb, geef ik je gaarne cadeau.»

«Dat's een goedkoop cadeau!» dacht Alice. «Ik ben blij, dat men op verjaardagen niet dergelijke geschenken geeft». Doch ze waagde het niet dit hardop te zeggen.

«Weer aan het denken?» vroeg de Hertogin met een nieuwen duw van haar scherpe kin.

«Ik heb het recht om te denken», zei Alice scherp, die haar kalmte wat begon te verliezen.

«Ja, zoowat even veel recht als varkens hebben om te vliegen en de m—»

Maar hier, tot Alice's groote verbazing, bleef de Hertogin plotseling steken en nog wel midden in haar lievelingswoord 'moraal' en de arm, die in den hare was, begon te beven. Alice keek op en daar stond de Koningin vlak voor haar, haar armen over elkaar geslagen en met een gezicht zoo dreigend als een onweerswolk.

«Mooi weer vandaag, Majesteit!» begon de Hertogin met zachte, zwakke stem.

«Nu, versta me wel», gilte de Koningin, terwijl ze met haar voet op den grond stampte, «jij weg of je hoofd er af en dat in minder dan de helft van geen tijd! Kies!»

DE KONINGIN WAS VOORTDUREND AAN HET
TWISTEN MET DE ANDERE SPELERS EN ZE RIEP MAAR
STEEDS „ZIJN HOOFD AF” OF „HAAR HOOFD AF”

De Hertogin koos en was in een oogwenk verdwenen.

«Laten we nu verder gaan met het spel», zei de Koningin tot Alice. Alice was te zeer van streek om een woord uit te brengen, maar volgde langzaam naar het croquetveld.

De andere gasten hadden geprofitteerd van de afwezigheid der Koningin en rustten wat uit in de schaduw. Zoo spoedig ze haar echter zagen, haastten ze zich terug naar het spel, terwijl de Koningin enkel opmerkte, dat het minste dralen hun het leven zou kunnen kosten.

Al den tijd, dien ze aan het spelen waren, was de Koningin voortdurend aan het twisten met de andere spelers en ze riep maar steeds: «Zijn hoofd af!» of «Haar hoofd af!»

De veroordeelden werden in verzekerde bewaring genomen door de soldaten, die dan natuurlijk niet langer dienst konden doen als bogen, zoodat er na ongeveer een half uur geen bogen meer over waren en al de spelers, behalve de Koning, de Koningin en Alice, waren opgepakt en veroordeeld om terechtgesteld te worden.

Toen hield de Koningin, die geheel buiten adem

was, op en zei tot Alice: «Heb je de Soep-Schildpad al gezien?»

«Neen», zei Alice. «Ik weet zelfs niet wat een Soep-Schildpad is.»

«Dat is het beest, waar de Schildpadsoep van gemaakt wordt», zei de Koningin.

«'k Heb nooit zoo'n dier gezien of ervan gehoord», zei Alice.

«Kom dan», zei de Koningin, «en het zal je zijn geschiedenis vertellen».

Toen ze samen heengingen, hoorde Alice den Koning op zachten toon tot het gezelschap in 't algemeen zeggen:

«Ik verleen jullie allen gratie». «Kom, *dat* is goed!» zei ze bij zich zelve, want ze was diep ongelukkig wegens het groot aantal doodvonnissen, dat de Koningin had uitgesproken.

Weldra troffen ze op haar weg een Griffioen aan, die lekker in de zon lag te slapen. (Als je niet weet, wat een Griffioen is, kijk dan naar het plaatje.) «Sta op, lui schepsel!» zei de Koningin, «én breng deze jonge dame eens naar de Soep-Schildpad om dier geschiedenis te hooren. Ik moet weer terug wegens een paar doodvonnissen, die ik uitgesproken heb», en weg ging ze, Alice alleen

latende bij den Griffioen. Alice beviel het voorkomen van het dier niet bijzonder, doch daar ze meende, dat ze er zeker even veilig bij zou zijn als bij de Koningin, bleef ze wachten.

De Griffioen kwam overeind en wreef zich de oogen uit. Toen keek hij de Koningin achterna, tot ze niet meer te zien was en liet daarna een onderdrukt gelach hooren. «Wat een pret!» zei de Griffioen, half in zich zelf, half tegen Alice.

«Wat is de pret?» zei Alice.

«Wel, met *haar*», zei de Griffioen. «Ze denkt dat maar. Eksekushie wordt nooit aan niemand voltrokken. Kom!»

Iedereen zegt hier: «Kom», dacht Alice, langzaam meegaande. «Nog nooit in mijn leven werd ik zoo gecommandeerd, nooit!»

Ze waren nog niet ver gegaan, toen ze op een afstand de Soepschildpad in 't oog kregen, die treurig en eenzaam op een rots zat. Toen ze naderbij kwamen, kon Alice haar hooren zuchten, zoo hard, dat je hart ervan brak. Ze beklagde de Schildpad diep. «Waarom heeft ze zoo'n verdriet?» vroeg ze den Griffioen en de Griffioen antwoordde bijna in dezelfde woorden als te voren:

«Ze denkt dat maar. Ze heeft in de werkelijkheid nooit verdriet. Kom!»

En zoo stapten ze te zamen naar de Soepschildpad, die hen aankeek met groote oogen vol tranen, maargeenwoordsprak.

«Deze jonge dame hier», zei de Griffioen, «wou wel er is graag je geschiedenis hooren en dat wou ze».

«Ik zal haar die vertellen», zei de Soepschildpad met zware, holle stem, «gaat beide zitten en zeg geen woord vóór ik gedaan heb».

Ze gingen zitten en gedurende eenige minuten sprak niemand.

Alice dacht bij zich zelve: «Hoe kan ze haar verhaal ten einde brengen, als ze er niet mee begint?» Doch ze wachtte geduldig.

«Eens», zei de Soepschildpad ten laatste met een diepen zucht, «was ik een echte Schildpad».

Op deze woorden volgde een lang stilzwijgen,

nu en dan enkel afgebroken door het geroep van »Hjckrrh!» van den Griffioen en het diepe zuchten van de Soepschildpad. Alice was telkens op het punt van op te staan en te zeggen: «Dank u zeer voor uw interessant verhaal», doch dan bedacht ze weer, dat er toch nog meer komen *moest* en bleef zitten en zweeg.

«Toen we nog klein waren», zoo ging de Soepschildpad eindelijk voort, nu een beetje kalmer, ofschoon nog herhaaldelijk zuchtend, «gingen we in de zee op school. De meester was een oude schildpad — wij noemden hem gewoonlijk Scheldbad —»

«Waarom noemden jullie hem Scheldbad?»

«Wel, omdat hij ons telkens een bad van scheldwoorden gaf!» zei de Soepschildpad. «Begrijp je dat niet?»

«Wat kun jij toch onnoozele vragen doen», voegde de Griffioen er bij en toen zwegen ze beiden en keken ze de arme Alice aan, die totaal verlegen werd. Eindelijk zei de Griffioen: «Vooruit ouwe! Verder nu en een beetje gauwer!» en toen ging de Soepschildpad verder als volgt:

«Ja, ja, wie gingen op school in de zee, al geloof je dat misschien niet —»

«'k Heb niet gezegd, dat ik dat *niet* deed!» viel Alice in.

«Dat heb je *wel*», zei de Soepschildpad.

«Houd je mond!» snauwde de Griffioen vóór Alice weer wat zeggen kon. Toen ging de Soepschildpad weer verder:

«We ontvingen een uitstekende opvoeding — we gingen elken dag naar school —»

«Daar behoef je niet zoo trotsch op te zijn», zei Alice, «ik ben wel op een kostschool geweest».

«Met extra's?» vroeg de Soepschildpad.

«Ja, zeker!» zei Alice, «we leerden dansen en muziek!»

«En het wasschen dan?» zei de Soepschildpad.

«Het wasschen!» zei Alice verontwaardigd. «Neen, zeer zeker was dat niets extra's!»

«Ha, dan deugde jouw school niet!» zei de Soepschildpad met een heel air. «Op onze school stond steeds onder aan onze rekening: «Extra's: Dansen, muziek en het wasschen».

«Dat had je toch niet zoo erg noodig, naar me dunkt», zei Alice, «daar je immers onder in de zee woonde».

«Het viel me wat zwaar dat te leeren», zei de

Soepschildpad met een zucht. «Ik leerde enkel de gewone vakken».

«Welke waren die?» vroeg Alice.

«Allereerst natuurlijk Vreezen en Schreien», antwoordde de Soepschildpad, «en dan de verschillende onderdeelen der Rekenkunde: «Opzwellen, Uitrekken, Formeel Huldigen en Heelen».

«'k Heb nooit gehoord van «Formeel Huldigen», waagde Alice te zeggen. «Wat is dat?»

De Griffioen stak van verbazing zijn beide klauwen in de hoogte. «Wat! Nooit gehoord van «Formeel Huldigen!», riep hij uit. «Je hebt toch wel eens vernomen van het Tooverland, half onder, half boven de zee, in welks hoofdstad, die geheel uit wonderlijke paalwoningen bestaat, men de jonge, schoone Koningin met inachtneming van alle vormen (dat is Formeel) hulde bracht (dat is huldigen), waar men toen bij de menschen (zoo heeten de bewoners van het Tooverland) de borst zag opzwellen van vreugde, de halzen zich uitrekken om Haar te zien, toen Ze uittoog als Koningin, gereed om de wonden Harer onderdanen te helpen heelen. Als je dat nog nooit hebt gehoord, dan moet je toch wel een onnoozele bloed zijn».

Alice waagde het niet hier nog meer over te

Soepschildpad met een zucht. «Ik leerde enkel de gewone vakken».

«Welke waren die?» vroeg Alice.

«Allereerst natuurlijk Vreezen en Schreien», antwoordde de Soepschildpad, «en dan de verschillende onderdeelen der Rekenkunde: «Opzwellen, Uittrekken, Formeel Huldigen en Heelen».

«'k Heb nooit gehoord van «Formeel Huldigen», waagde Alice te zeggen. «Wat is dat?»

De Griffioen stak van verbazing zijn beide klauwen in de hoogte. «Wat! Nooit gehoord van «Formeel Huldigen!», riep hij uit. «Je hebt toch wel eens vernomen van het Tooverland, half onder, half boven de zee, in welks hoofdstad, die geheel uit wonderlijke paalwoningen bestaat, men de jonge, schoone Koningin met inachtneming van alle vormen (dat is Formeel) hulde bracht (dat is huldigen), waar men toen bij de menschen (zoo heeten de bewoners van het Tooverland) de borst zag opzwellen van vreugde, de halzen zich uittrekken om Haar te zien, toen Ze uittoog als Koningin, gereed om de wonden Harer onderdanen te helpen heelen. Als je dat nog nooit hebt gehoord, dan moet je toch wel een onnoozele bloed zijn».

Alice waagde het niet hier nog meer over te

HET VERHAAL VAN DE SCHILDPAD

vragen en daarom wendde ze zich tot de Soepschildpad en zei: «Wat moest je nog meer leeren?»

«Wel, dan hadden we nog Mistorie, zooals we zeiden», hernam de Soepschildpad. «De ware naam was echter, naar ik meen, »Mysterie», verdeeld in moederzeesche en algemeene, oude en nieuwe, benevens Zeerijkskunde.

En dan nog Gomelastiek. De Gomelastiekmeester was een oude sidderaal, die eens per week placht te komen. Bij hem kregen we veel op den kerfstok en 's winters ook schransles».

«Wat was dat?» zei Alice.

«Wel, dat kan ik je zelf niet laten zien», zei de Soepschildpad. »Ik ben nu te oud om te schransen. En de Griffioen heeft het nooit geleerd».

«Ik had daar geen tijd voor», zei de Griffioen, »want ik ging ook naar den leeraar in de klassieke talen, een oude kreeft».

«Naar *hem* ging *ik* nooit», zei de Soepschildpad met een zucht. «Hij was niet van onzen tijd en haatte vooruitgang. Hij gaf Latpijn en Strieps, naar men zei».

«Ja, ja, dat is zoo!» zuchtte de Griffioen op zijn beurt en beiden bedekten ze het gezicht met hun pooten.

«En hoeveel uur per dag had je les?» zei Alice haastig, ten einde op een ander onderwerp te komen.

«Den eersten dag tien uur», zei de Soepschildpad, »den tweeden negen en zoo voort».

«He, hoe vreemd!» riep Alice uit.

«Ja, zie je, de Kreeft zei: »Als je vooruit wilt gaan, moet je steeds achteruitgaan», merkte de Griffioen op.

Dit was iets geheel nieuws voor Alice. Ze moest er geruimen tijd over nadenken, vóór ze weer wat zeggen kon. »En dus had je op den elfden dag vrijaf?»

«Natuurlijk!» zei de Soepschildpad.

«Maar wat deed je dan op den twaalfden?» vroeg Alice vol verbazing.

«Kom, kom, nu hebben we genoeg gehoord over lessen», viel hier de Griffioen in, »vertel haar nu eens wat anders».

Nauwelijks had de Griffioen deze woorden gesproken of een geroep van «De rechtszitting begint!» werd in de verte gehoord.

«Kom!» riep de Griffioen en Alice bij de hand nemend, trok hij haar haastig mee zonder zich verder om de Soepschildpad te bekommeren.

«Wat voor rechtszitting is dat?» bracht Alice hijgend uit, doch de Griffioen rende maar voort en riep: «Kom!»

HOOFDSTUK X

Wie heeft de taartjes gestolen?

DE Koning en Koningin van Harten zaten op hun troon omstuwd door dichte drommen — allerlei vogels en andere dieren, zoowel als het gansche spel kaarten. Vlak bij den Koning bevond zich het Witte Konijn met een trompet in de eene hand en een rol papier in de andere. Juist in het midden der rechtszaal stond een tafel, waarop een groote schotel met taartjes. Deze zagen er zoo lekker uit, dat Alice niet kon laten er telkens begeerig naar te kijken. «Ik wou, dat de rechtszitting maar afgelopen was», dacht ze, «en dat de ververschingen werden rondgediend!» Doch daarop scheen vooreerst nog geen kans te bestaan en daarom begon ze tot tijdverdrijf wat rond te kijken.

Alice was nooit te voren in een rechtzaal geweest, maar ze had er wel eens van in boeken gelezen. Ze kende dan ook den naam van bijna alles, dat zich in den zaal bevond. «Dat is de

rechter», zei ze in zich zelven, «die daar met de groote pruik».

De rechter, moet je weten, was de Koning en daar hij op de pruik zijn kroon droeg (kijk maar naar de plaat tegenover het titelblad, als je wilt weten, hoe hij dat deed), scheen hij heelemaal niet op zijn gemak. Zeer zeker stond het hem niet goed.

«En dat is de bank der gezworenen», dacht Alice, «en die twaalf schepsels» (ze moest wel zeggen «schepsels», omdat sommige onder hen viervoetige dieren, andere vogels waren) zijn, naar ik vermoed, de gezworenen». Ze zei dit laatste woord twee of drie maal in zich zelve en wel met zekeren trots, want ze meende en met recht, dat slechts zeer weinig meisjes van haar leeftijd er de beteekenis van zouden weten.

De twaalf gezworenen zaten allen druk op leien te schrijven. «Wat voeren ze uit?» fluisterde Alice den Griffioen toe. «Ze kunnen toch niets te schrijven hebben vóór het proces is begonnen».

«Ze schrijven hun namen op», fluisterde de Griffioen, «omdat ze bang zijn, dat ze die vergeten zullen vóór het proces is afgelopen».

«Domme schepsels!» begon Alice op luiden,

verontwaardigden toon, doch ze hield plotseling op, want het Witte Konijn riep: «Stilte in de rechtszaal!» en de Koning zette zijn bril op om te zien, wie er sprak.

Alice kon heel gemakkelijk zien, dat al de gezworenen «domme schepsels!» op hun lei schreven en ze kon zelfs waarnemen, dat een van hen niet wist, hoe hij «domme» moest spellen en daarom dit woord overschreef van de lei van zijn buurman. «Daar zal me wat moois op die leien staan, als het proces is afgelopen!» dacht Alice.

Een der gezworenen had een griffel, die kraste. Dit kon Alice natuurlijk niet uitstaan. Ze wist achter hem te komen en zag spoedig de kans schoon, om hem den griffel af te nemen. Ze deed dit zoo snel, dat de arme kleine gezworene ('t was Kees de Hagedis) totaal niet begreep, waar zijn eigendom gebleven kon zijn. Na er een poosje naar gezocht te hebben, ging hij daarom maar verder schrijven met zijn vinger, doch dit gaf niet veel, daar het geen sporen naliet op de lei.

«Heraut, lees de acte van beschuldiging voor!» zei de Koning.

Hierop gaf het Witte Konijn drie stooten op de trompet, ontrolde het perkament en las als volgt:

«'t Was op een schoonen zomerdag!
De Koningin van Harten zag
Vol trots haar taartjes aan,
Maar Hartenboer
Lag op de loer
En wist zijn slag te slaan!»

«Wat is uw uitspraak?» zei de Koning tot de Jury.
«Nog niet, nog niet!» viel het Konijn hier haastig
in. «Eerst komt er nog heel wat anders!»

«Roep den eersten getuige voor», zei de Koning.
En het Witte Konijn gaf drie stooten op de trompet
en riep uit: «Eerste getuige!»

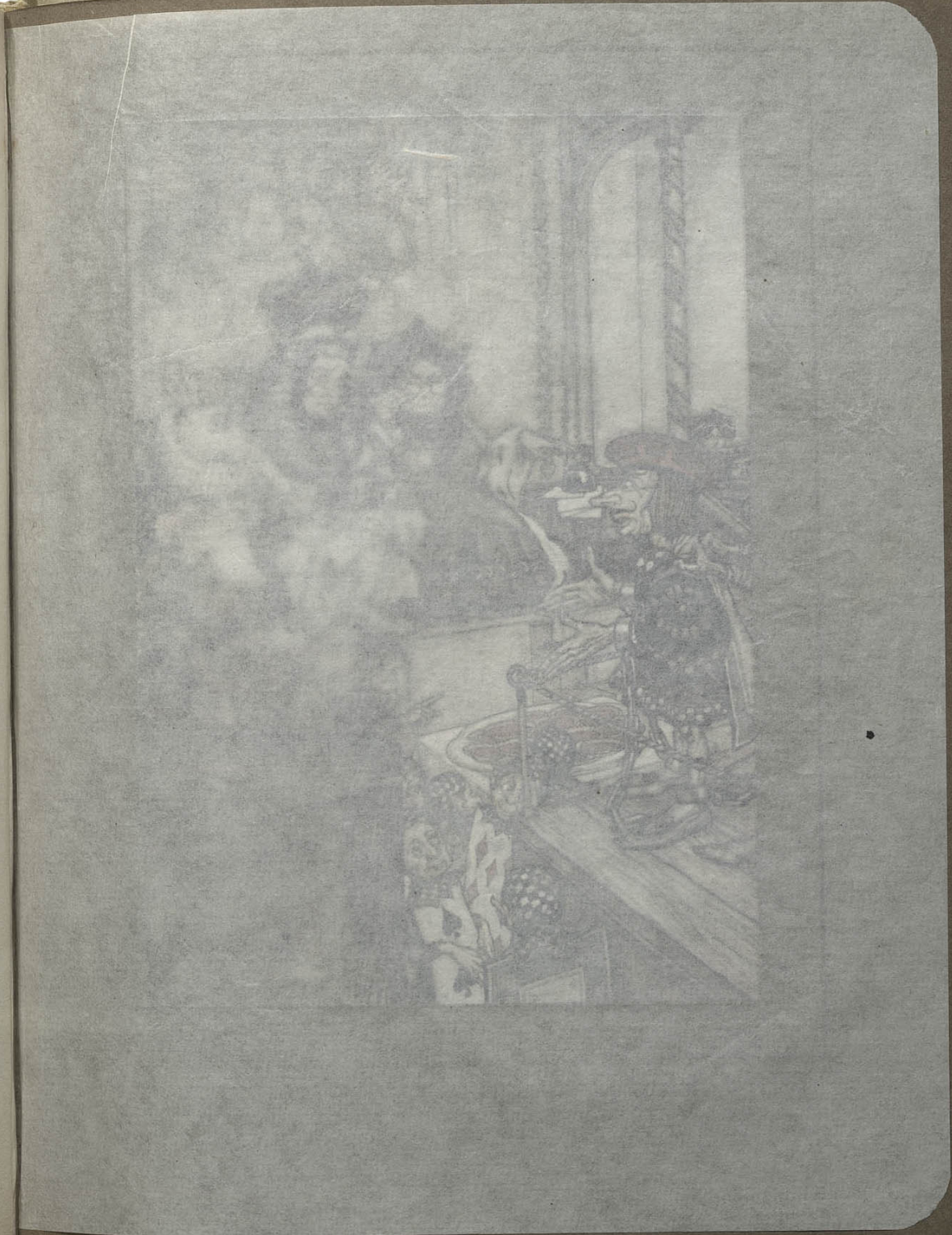
De eerste getuige was de Hoedenmaker. Hij
stapte binnen met een theekopje in de eene en
een boterham in de andere hand.

«Vergeef mij, Sire», zoo begon hij, «dat ik dit
hier meebreng, doch ik zat nog aan de thee, toen
ik ontboden werd».

«Je hadt daarmee klaar moeten zijn», zei de
Koning. «Wanneer was je begonnen?»

De Hoedenmaker keek de Maartsche Haas aan,
die, gearmd met den Zevenslaper, hem tot in de
rechtszaal was gevolgd. «Den veertienden Maart,
geloof ik», zei hij.

«Den vijftienden», zei de Maartsche Haas.

Was op een schoonen zomerdag!
De Koningin van Harten zag
Vol trots haar taartjes aan,
Maar Hartenboer
Lag op de loer
En wist zijn slag te slaan!

«Wat is uw uitspraak?» zei de Koning tot de Jury.
«Nog niet, nog niet!» viel het Konijn hier haastig
in. «Eerst komt er nog heel wat anders!»

«Roep den eersten getuige voor», zei de Koning.
En het Witte Konijn gaf drie stooten op de trompet
en riep uit: «Eerste getuige!»

De eerste getuige was de Hoedenmaker. Hij
stapte binnen met een theekopje in de eene en
een boterham in de andere hand.

«Vergeef mij, Sire», zoo begon hij, «dat ik dit
hier meebreng, doch ik zat nog aan de thee, toen
ik ontboden werd».

«Je hadt daarmee klaar moeten zijn», zei de
Koning. «Wanneer was je begonnen?»

De Hoedenmaker keek de Maartsche Haas aan,
die, gearmd met den Zevenslaper, hem tot in de
rechtszaal was gevolgd. «Den veertienden Maart,
geloof ik», zei hij.

«Den vijftienden», zei de Maartsche Haas.

WIE HEEFT DE TAARTJES, GESTOLEN?

«Den zestienden», sprak de Zevenslaper.

«Schrijf dat op», zei de Koning tot de Jury, en de Juryleden schreven alle drie data op hunne leien, telden ze toen op en herleidden daarna het bedrag tot guldens en centen.

«Zet je hoed af!» zei de Koning tot den Hoedenmaker.

«'t Is mijn hoed niet», zei de Hoedenmaker.

«Dan heb je 'm gestolen!», riep de Koning uit, terwijl hij zich tot de Jury wendde, die dadelijk het feit opteekende.

«Ik heb enkel hoeden om ze te verkoopen», voegde de Hoedenmaker er ter verklaring bij. «Ik heb er geen van mij zelve. Ik ben een hoedenmaker».

Hier zette de Koningin haar bril op en begon den Hoedenmaker strak aan te kijken, die nu bleek en onrustig werd.

«Leg getuigenis af», zei de Koning, «en wees niet zoo zenuwachtig, of ik laat je oogenblikkelijk ter dood brengen».

Deze woorden schenen den getuige niet veel kalmer te stemmen. Hij stond nu op dit, dan weer op dat been, keek angstig naar de Koningin en beet in zijn verwarring een groot stuk uit zijn theekopje in plaats van dit van zijn boterham te doen.

Juist op dit oogenblik had Alice een vreemd gevoel, waarvan ze zich aanvankelijk geen rekenschap wist te geven. Eindelijk echter ontwaarde ze, dat ze weer grooter begon te worden. Nu was ze eerst van plan op te staan en het Hof te verlaten, maar bij nader inzien besloot te blijven, waar ze was, zoolang er plaats voor haar zou zijn.

«Druk toch niet zoo», zei de Zevenslaper, die naast haar zat. «Ik kan bijna niet ademen».

«Dat kan *ik* niet helpen», zei Alice zeer deemoedig, «ik ben aan 't groeien».

«Je hebt geen recht om *hier* te groeien», zei de Zevenslaper.

«Kom, praat toch niet», zei Alice, meer moed vattend, »je groeit zelf immers ook wel!»

«Ja, maar *ik* groei in een behoorlijke mate», zei de Zevenslaper, «niet op die belachelijke manier». Dit zeggend stond hij norsch op en ging naar de overzijde der zaal.

Al dezen tijd had de Koningin den Hoedenmaker voortdurend strak aangekeken en juist toen de Zevenslaper de zaal overstak, zei ze tot een der ambtenaren: «Breng me eens even de naamlijst der zangers op het laatste concert!» waarop de ongelukkige Hoedenmaker zoo begon te beven,

dat hem de beide schoenen van de voeten vielen.

«Leg getuigenis af», herhaalde de Koning boos, «of ik laat je terechtstellen, hetzij je zenuwachtig bent of niet».

«Ik ben een arm man, Sire», begon de Hoedenmaker met trillende stem, «en ik zat nog nauwelijks aan mijn thee, niet langer dan een week of zoo en door het aanhoudend dunner worden van de boterhammen en het tintelen van de thee—»

«Het tintelen van *wat?*» zei de Koning.

«Het *begon* met de thee», antwoordde de Hoedenmaker.

«Natuurlijk begint tintelen met een *T*», zei de Koning bits. «Dat weet ik ook wel. Denk je soms, dat ik een ezel ben? Ga voort!»

«Ik ben een arm man», vervolgde de Hoedenmaker, «en de meeste dingen tintelden daarna — maar de Maartsche Haas zei —»

«Dat zei ik niet!» viel hier de Maartsche Haas haastig in.

«Dat zei je wel!» zei de Hoedenmaker.

«Ik ontken het!» zei de Maartsche Haas.

«Hij ontkent het!» zei de Koning, «laat dat er dan maar uit».

«Wel, in elk geval, de Zevenslaper zei —» zoo

ging de Hoedenmaker verder, terwijl hij benauwd rondkeek om te zien, of die het ook zou ontkennen. Doch de Zevenslaper was vast in slaap en ontkende niets. «Daarna», vervolgde de Hoedenmaker, «sneed ik me nog een paar boterhammen—»

«Maar wat zei de Zevenslaper?» vroeg een der gezworenen.

«Dat herinner ik me niet», zei de Hoedenmaker.

«Je *zult* je dat herinneren», merkte de Koning op, «of ik laat je terechtstellen».

De ongelukkige Hoedenmaker liet zijn theekopje en zijn boterham vallen en viel op de knieën.

«Ik ben een ellendig man, Sire», begon hij.

«Je bent een *zeer* ellendig *spreker*», zei de Koning.

Hier applaudisseerde een der Guineesche biggetjes doch werd terstond door een der ambtenaren van het hof onderdrukt. (Daar dit misschien nog al moeilijk te begrijpen is, wil ik je even uitleggen, hoe dat gedaan werd. Ze hadden een grooten zak, waarvan de opening met touwen kon worden dichtgebonden. Hier stopten ze het biggetje in met het hoofd vooruit en gingen er toen op zitten).

«Wel, ik ben blij, dat ik *dat* eens gezien heb»,

dacht Alice. «Ik heb zoo dikwijls in de courant, aan het eind van een verhoor, gelezen: «Poging tot applaus, terstond onderdrukt door de ambtenaren van het hof», en ik heb dat tot dusver nooit begrepen».

«Als dat alles is, wat je er van weet, kun je wel opstappen», vervolgde de Koning.

«Waarop kan ik stappen?» zei de Hoedenmaker.

«Op je voeten», antwoordde de Koning.

Hier applaudisseerde het andere Guineesche biggetje en werd onderdrukt.

«Kom, nu zijn de biggetjes van den vloer», dacht Alice. «Nu zal het beter gaan».

«Ik zou liever mijn thee verder gaan nuttigen», zei de Hoedenmaker, terwijl hij een benauwden blik wierp op de Koningin, die de lijst der zangers zat te lezen.

«Je kunt gaan», zei de Koning en de Hoedenmaker verliet ijlings de gerechtszaal zonder zich zelfs den tijd te gunnen, dat hij zijn schoenen aantrok.

«— en sla hem buiten even het hoofd af», voegde de Koningin er bij tot een der ambtenaren. Doch de Hoedenmaker was al uit het gezicht verdwenen, vóór de ambtenaar bij de deur was.

«Roep de volgende getuige!» zei de Koning.

De volgende getuige was de Keukenmeid der Koningin. Ze droeg de peperbus in de hand. Alice giste wie deze getuige was reeds vóór ze haar de zaal zag binnenkomen, doordien alle menschen bij de deur tegelijk begonnen te niezen.

«Vertel, wat je weet», zei de Koning.

«Doe 'k niet», zei de Keukenmeid.

De Koning keek bedremmeld het Witte Konijn aan, dat zacht zeide: «Uwe Majesteit moet *deze* getuige eenige kruisvragen doen».

«Wel als dat moet, dan moet het», zei de Koning op droefgeestigen toon. Toen vouwde hij zijn armen, fronste de wenkbrauwen, staarde de Keukenmeid eenige oogenblikken strak aan en sprak daarop met diepe stem:

«Waarvan worden taartjes gemaakt?»

«Doorgaans van peper», zei de Keukenmeid.

«Van stroop», zei een slaperige stem achter haar.

«Arresteer dien Zevenslaper», gilte de Koningin.

«Zijn kop af! Gooi hem er uit! Onderdruk hem! Knijp hem! Snijd zijn snorrebaard af!»

Gedurende eenige oogenblikken was de gansche zaal in opschudding, terwijl eenigen den Zevenslaper er uit gooiden. En toen men weer tot bedaren gekomen was, was de Keukenmeid verdwenen.

«Dat maakt niets uit!» zei de Koning, blijkbaar zeer verlicht. «Roep de volgende getuige».

«Maar», zoo sprak hij fluisterend tot de Koningin, »maar werkelijk, lieve, *jij* moet de volgende getuige kruisvragen stellen. Ik krijg er bepaald hoofdpijn van!»

Alice sloeg nauwlettend acht op het Witte Konijn, terwijl het de lijst doorsnuffelde, daar ze erg nieuwsgierig was te weten, wie de volgende getuige zou zijn. Want *veel* is er nog niet aan 't licht gekomen», zei ze bij zich zelve. Stel u haar verbazing voor, toen het Witte Konijn, zoo hard het maar kon, met zijn schel stemmetje, den naam aflas van: «Alice!»

HOOFDSTUK XI

Alice's getuigenis

«**H**IER ben ik!» riep Alice, er in de opgewondenheid van het oogenblik heelemaal niet aan denkend, hoe groot ze geworden was gedurende de laatstverloopen minuten. Ze sprong zoo haastig op, dat ze de bank der gezworenen met den zoom van haar rok deed kantelen, waardoor alle gezworenen op de hoofden tuimelden van de lager staande menigte. Daar lagen ze alle te spartelen, evenals de goudvischjes uit de kom, die ze de vorige week toevallig had omgestooten.

«O, pardon, neem me niet kwalijk!» riep ze ontsteld uit, terwijl zij ze zoo gauw mogelijk begon op te rapen, want het ongeluk met de goudvisschen zat haar nog in 't hoofd en ze had een idée, dat ze zouden doodgaan, als ze niet dadelijk weer bij elkaar gezocht en in de bank der gezworenen geplaatst werden.

«Het verhoor kan niet worden voortgezet», zei de Koning met zeer ernstige stem, «vóórdát alle

leden der jury weer behoorlijk op hun plaats zijn — *alle*», herhaalde hij met grooten nadruk, terwijl hij Alice strak aankeek.

Alice keek naar de bank der gezworenen en zag, dat ze in haar haast de Hagedis met het hoofd naar beneden had geplaatst. 't Was treurig om te zien, hoe het arme ding, niet in staat zich om te keeren, met den staart heen en weer zwaaide. Fluks trok ze het weer uit de bank en zette het goed. «Niet, dat het er veel op aankomt», zei ze bij zich zelve. «Recht overeind of op zijn kop, 't zal, geloof ik, precies van evenveel invloed zijn op het verhoor».

Zoodra de gezworenen weer een beetje van den schrik bekomen en hun leien en griffels opgezocht en hun teruggegeven waren, zetten ze zich ijverig aan het werk om een verslag op te stellen van het ongeval, alle behalve de Hagedis, die te zeer van streek scheen om iets anders te doen dan, met den mond open, te staren naar het plafond van de gerechtszaal.

«Wat weet je van deze zaak?» zei de Koning tot Alice.

«Niets», zei Alice.

«Heelemaal niets?» bleef de Koning aanhouden.

«Heelemaal niets», zei Alice.

«Dat is zeer belangrijk», zei de Koning, terwijl hij zich tot de jury wendde. De leden begonnen dit juist op hun leien te schrijven, toen het Witte Konijn in de rede viel.

«*On*belangrijk, bedoelt Uwe Majesteit natuurlijk», zei het op zeer eerbiedigen toon, doch met een zeer oneerbiedige uitdrukking op het gezicht.

«*On*belangrijk bedoelde ik natuurlijk», zei de Koning haastig, terwijl hij zacht in zich zelf vervolgde: «belangrijk — onbelangrijk — onbelangrijk — belangrijk —», alsof hij probeerde, welk woord het best klonk.

Enkele leden der jury schreven op «belangrijk», andere «onbelangrijk». Alice kon dit zien, daar ze dicht genoeg bij was om op hun leien te kunnen kijken. «Maar 't maakt hoegenaamd geen verschil», dacht ze bij zich zelve.

Juist op dit oogenblik riep de Koning, die eenigen tijd druk in zijn notitieboekje had zitten schrijven, met luider stem: «Stilte!» en las: Artikel twee-en-veertig. *Alle personen meer dan een mijl lang verlaten de gerechtszaal.*

Iedereen keek Alice aan.

«*Ik* ben geen mijl lang», zei Alice.

«Dat ben je wel», zei de Koning.

«Bijna twee mijl lang», voegde de Koningin er bij.

«Wel, hoe het zij, ik ga *niet*», zei Alice. «Bovendien staat dat artikel niet in de wet. Dat hebt u daar net bedacht».

«'t Is het oudste artikel in 't boek», zei de Koning.

«Dan moest het Nummer Één zijn», zei Alice.

De Koning werd bleek en deed snel zijn notitieboekje dicht. «Overweeg uw besluit», zei hij tot de jury met zachte, bevende stem.

«Sire, er moeten nog meer getuigen gehoord worden», zei het Witte Konijn, haastig opspringend. «Hier is een papier, zoo juist gevonden».

«Wat staat daar op?» zei de Koningin.

«Ik heb het nog niet geopend», zei het Witte Konijn, «maar 't schijnt een brief te zijn, geschreven door den gevangene aan — aan iemand».

«Dit moet zoo zijn», zei de Koning, «tenzij de brief geschreven is aan niemand, wat niet gebruikelijk is».

«Aan wien is hij geadresseerd?» zei een der gezworenen.

«Hij is heelemaal niet geadresseerd», zei het Witte Konijn, «er staat niemendal buitenop». Hij ontvouwde het papier, terwijl hij sprak, en voegde

er bij: «Bij nader inzien is het geen brief, 't is een reeks verzen».

«Zijn ze geschreven met de hand van den gevangene?» vroeg een ander gezworene.

«Neen», zei het Witte Konijn, «en dat is juist het gekste van 't geval». (De jury keek beteuterd).

«Dan moet hij iemands hand hebben nagebootst», zei de Koning. (Hier klaarden de gezichten der gezworenen weer wat op).

«Sire», zei Hartenboer, «ik heb het niet geschreven en men zal niet kunnen bewijzen, dat ik het geschreven heb: het is niet geteekend».

«Als jij het niet geteekend hebt», zei de Koning, «maakt dat de zaak nog maar erger. Dan moet je er wat slechts mee in den zin gehad hebben, anders had je, als eerlijk man, je naam er wel onder gezet».

Een algemeen applaus volgde op deze woorden.

Het was dan ook het eerste verstandige gezegde van den Koning op dien dag.

«Dat *bewijst* zijn schuld», zei de Koningin.

«Het bewijst volstrekt niets!» zei Alice. «Wel, u weet zelfs nog niet wat er in de verzen staat!»

«Lees ze voor», zei de Koning.

Het Witte Konijn zette zijn bril op. «Waar

wenscht Uwe Majesteit, dat ik beginnen zal?» vroeg hij.

«Begin bij het begin», sprak de Koning ernstig, «en ga dan voort tot je aan het eind komt. Houd dan op».

Toen las het Witte Konijn de volgende verzen:

Men zei mij, gij hadt haar bezocht
En hem mijn naam genoemd;
Zij prees me zeer, maar toch had zij
Mijn zwemkunst niet geroemd.

Hij schreef hun, dat ik er nog was,
(Wij weten, dit is waar;)
Als zij de zaak soms verder dreef,
Dan liept ge groot gevaar.

Zij kreeg er één, hij kreeg er twee
En wij wel drie of meer,
En allen keerden weer tot u,
Ontruikt aan mijn beheer.

Mocht ik of zij toevallig zijn
Gemoeid in deze zaak,
Gij laat hen vrij, naar hij vertrouwt,
Dat ons geen kwaad genaak'!

Ik had 't idee, dat gij steeds bracht,
(Vóór zij dien aanslag deed),
Een scheiding tusschen ons en hem,
Waardoor zij mij vermeed.

Ze was er dol op, maar houdt dit
Voor altijd toch geheim,
Slechts mij en u en niemand meer
Mag dit ontsluit zijn.

«Dat is de gewichtigste verklaring, die we nog gehoord hebben», zei de Koning, terwijl hij zich in de handen wreef; «laat dus de jury —»

«Als een der gezworenen er een jota van begrijpt», zei Alice, (ze was de laatste minuten zoo grootgeworden, dat ze hoegenaamd niet schroomde, hem in de rede te vallen), «geef ik hem een dubbeltje. *Ik* kan er geen touw aan vastknoopen».

Al de gezworenen schreven op hunne leien: «*Zij* kan er geen touw aan vastknoopen», doch geen probeerde de beteekenis der verzen uiteen te zetten.

«Indien ze niets beteekenen», zei de Koning, «bespaart ons dit verbazend veel moeite, daar we ons dan niet hehoeven in te spannen met het zoeken van een verklaring. En toch», zoo ging hij voort, terwijl hij het papier op zijn knie uitspreidde en er met één oog naar keek, «en toch schijnen nu deze verzen, bij nader inzien, wel eenige beteekenis te hebben:

— «*toch had zij mijn zwemkunst niet genoemd*» —

«Je kunt niet zwemmen, wel?» voegde hij er bij, zich tot Hartenboer wendend.

Hartenboer schudde treurig het hoofd. «Zie ik er uit als iemand, die kan zwemmen?» zei hij. (En dit deed hij zeer zeker *niet*, aangezien hij heelemaal van karton was gemaakt).

«Dat klopt zoover», zei de Koning, en steeds zacht mompelend las hij verder:

«*Wij weten, dit is waar —*». «Dat zijn de gezworenen natuurlijk». — «*Zij kreeg er één, hij kreeg er twee —*». «Wel, dat waren van zelf taartjes —»

«Maar dan staat er verder» — «*En allen keerden weer tot U*», zei Alice.

«Wel, daar staan ze!» riep de Koning triomfantelijk uit, terwijl hij naar de taartjes op de tafel wees. «'t Is alles zoo helder als glas. En dan — «*Vóór zij dien aanslag deed —*». Jij hebt nooit een aanslag gedaan, wel lieve?» zei hij tot de Koningin.

«Nooit!» gilte de Koningin woedend, terwijl ze de Hagedis een inktpot naar 't hoofd wierp. (De ongelukkige Kees schreef al geruimen tijd niet meer met één vinger op zijn lei, daar hij zag, dat dit toch niets gaf, maar nu begon hij

haastig weer, terwijl hij, zoolang dit ging, daarvoor de inkt gebruikte, die hem langs zijn gezicht liep).

«Dan bedoelen de woorden geen *aanslag* op jou», zei de Koning, glimlachend de zaal rondkijkend. Er heerschte een doodsche stilte.

«Dat was een aardigheid!» ging de Koning op beleedigden toon voort, en terstond lachten allen.

«Laat nu de jury zich terugtrekken om haar besluit te overwegen», zei de Koning voor de zooveelste maal.

«Neen, neen!» zei de Koningin. «Eerst het vonnis — dan de uitspraak der jury».

«Onzin en mallepraat!» zei Alice luid. «Verbeeld je, eerst het vonnis!»

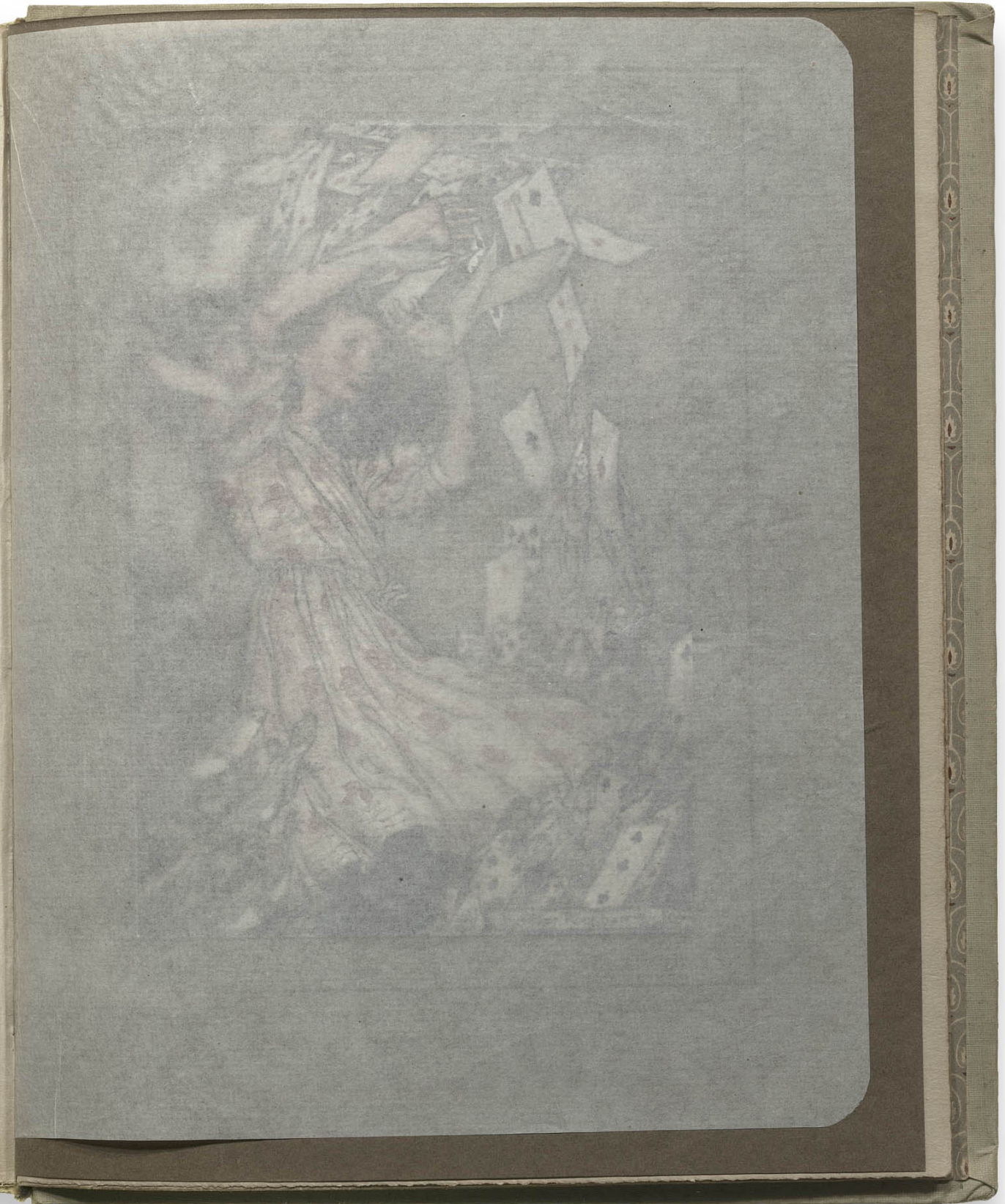
«Hou je mond!» riep de Koningin, vuurrood.

«Ik wil mijn mond niet houden!» zei Alice.

«Haar hoofd af!» gilte de Koningin, zoo luid ze kon. Niemand verroerde zich.

«Wie geeft er iets om jou?» zei Alice (ze had nu haar natuurlijke grootte herkrege). «Jullie bent niets anders als een pak kaarten!»

Bij deze woorden stoof het gansche pak omhoog en kwam op haar neervliegen. Ze uitte een lichten kreet, half van schrik en half van boosheid,

haastig weer, terwijl hij, zoolang
voor de inkt gebruikte, die hem in
zicht liep).

«Dan bedoelen de woorden geen
jou», zei de Koning, glimlachend
kijkend. Er heerschte een doodsche stilte.

«Dat was een aardigheid!» ging de Koningin
beleedigden toon voort, en terstond lachten.

«Laat nu de jury zich terugtrekken
besluit te overwegen», zei de Koning
zooveelste maal.

«Neen, neen!» zei de Koningin. «Een
vonnis — dan de uitspraak der jury».

«Onzin en mallepraat!» zei Alice luid.
beeld je, eerst het vonnis!»

«Hou je mond!» riep de Koningin, vuurzaam.

«Ik wil mijn mond niet houden!» zei Alice.

«Haar hoofd af!» gilte de Koningin, zo
ze kon. Niemand verroerde zich.

«Wie geeft er iets om jou?» zei Alice toen
nu haar natuurlijke grootte herkegen). «Ik ben
niets anders als een pak kaarten!»

Bij deze woorden stoof het gansche pak
hoog en kwam op haar neervliegen. Ze
lichten kreet, half van schrik en half van verwondering.

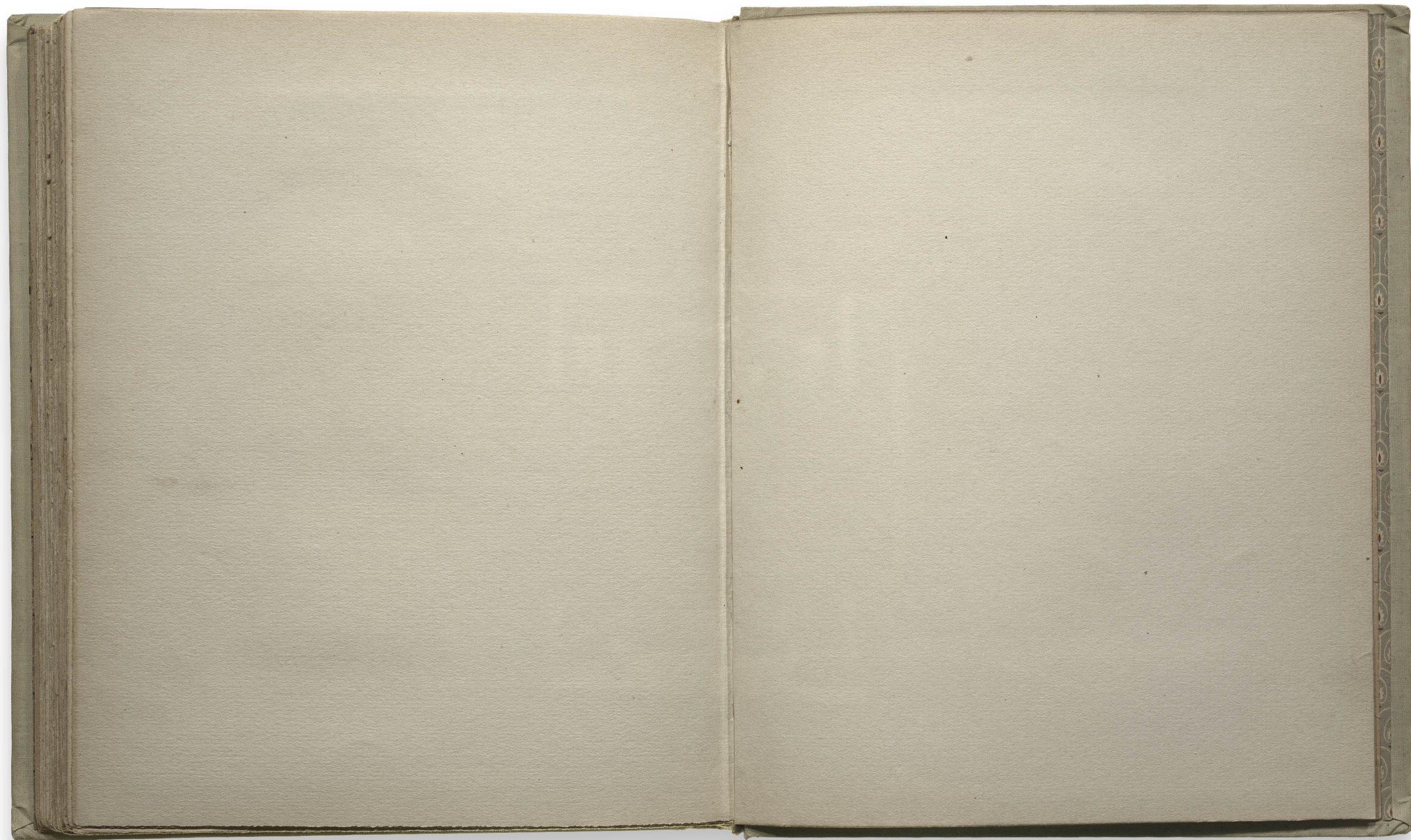

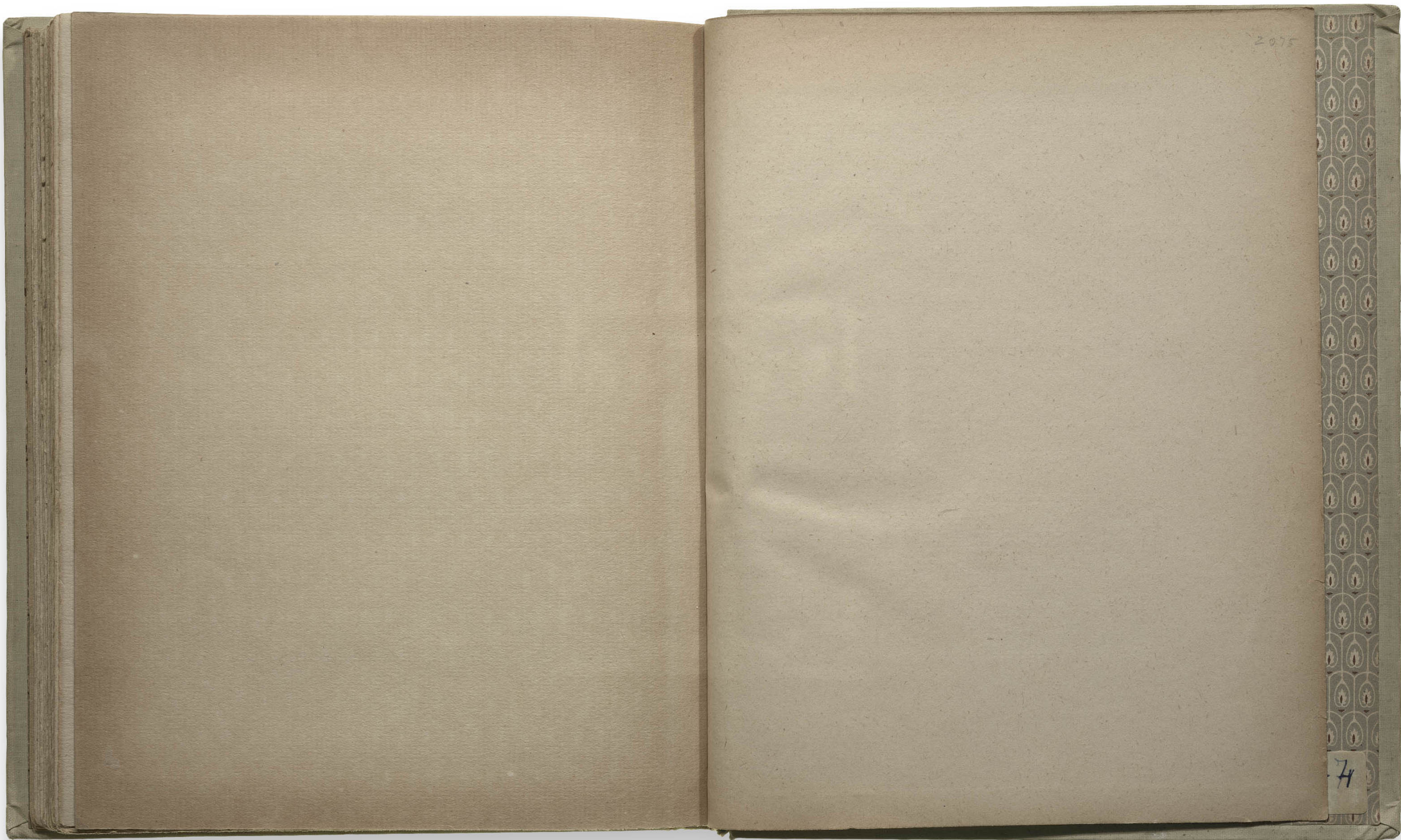
HET GANSCHÉ PAK STOOF OM HOOG EN
KWAM OP HAAR NEERVLIËGEN

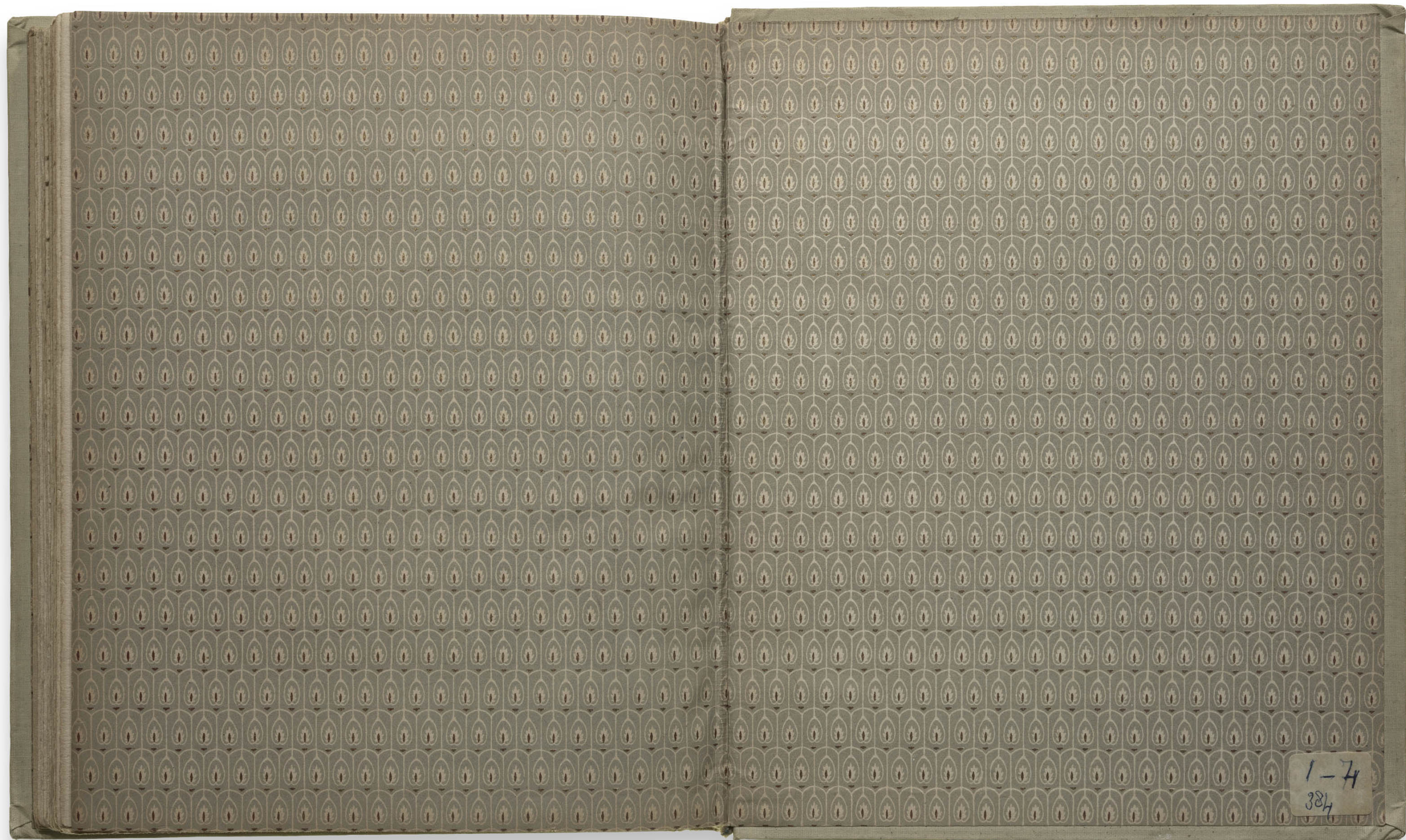
en trachtte ze van zich te weren. Ze bemerkte nu, dat ze op den oever lag, met haar hoofd op den schoot van haar zuster, die met zachte hand een paar dorre bladeren verwijderde, welke van de boomen op haar gelaat waren gevallen.

«Word wakker, Alice», zei haar zuster. «Wel, wel, wat heb je lang geslapen!»

«O, ik heb zoo raar gedroomd!» zei Alice, en nu vertelde ze haar zuster, zoo goed als ze zich alles kon herinneren, de vreemde avonturen, waarvan ge gelezen hebt. En toen ze haar verhaal uit had, kuste haar zuster haar, en zei: «Dat was werkelijk een *zeer* zonderlinge droom. Maar de thee wacht je, ga nu gauw naar binnen, het wordt al laat». Toen stond Alice op en liep snel heen, onder het loopen er nog over nadenkend, wat een wonderlijke droom dit toch was geweest.

1-7
384